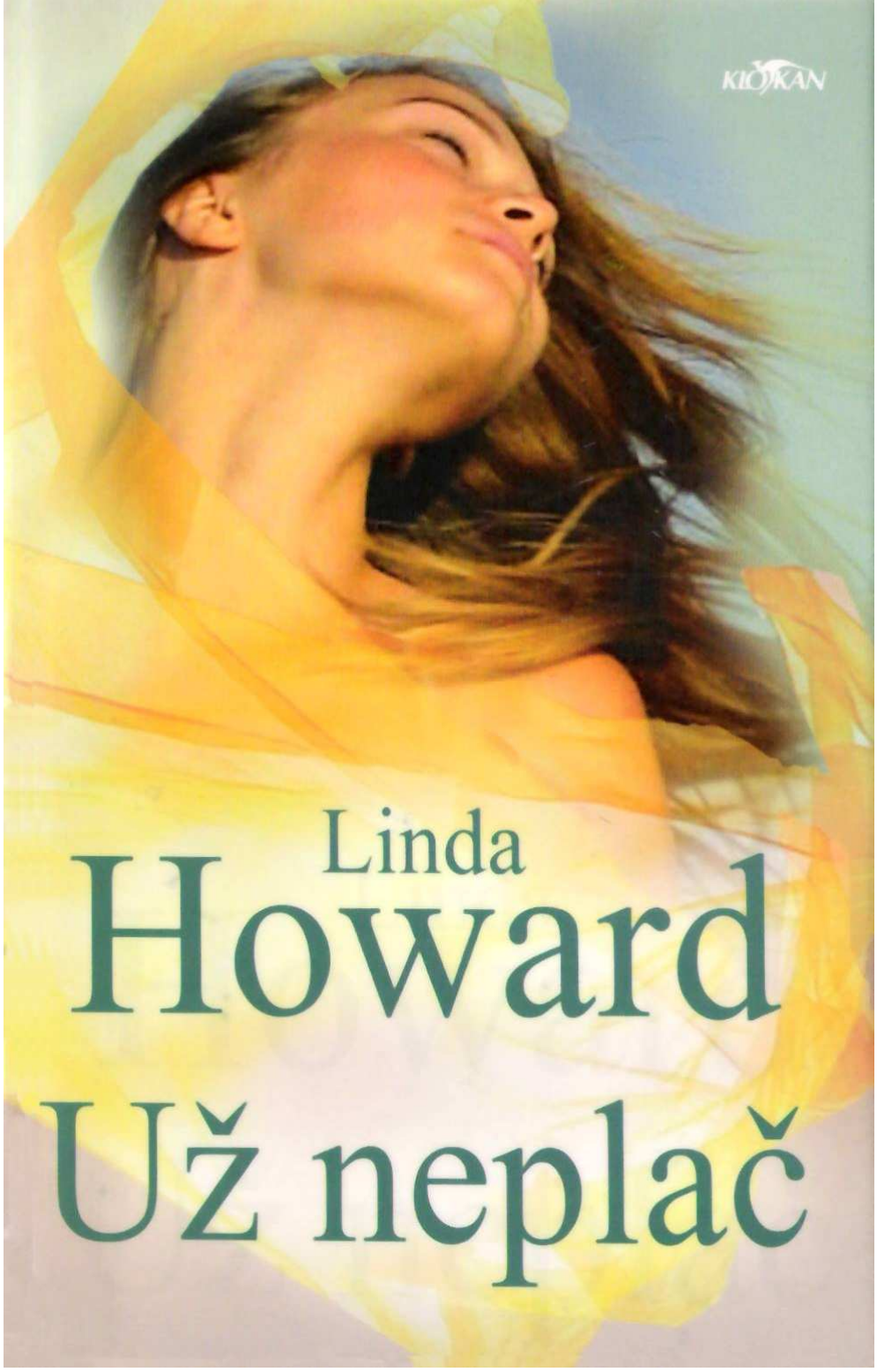

KLOŠKAN
Linda
Howard
Už neplač

Linda

Howard

Už neplač

KLOKAN

Copyright © 2003 by Linda Howington
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
Translation © Petra Klůfová
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CRY NO MORE
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Marie Sluková
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2004
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7218-507-1

Mým přítelkyním Beverly Bartonové, pro kterou život nebyl procházka růžovým sadem, a Lindě Jonesové, které se obě rozplakaly, když jsem jim vyprávěla zápletku své knihy.

Kate Collinsové, mé nakladatelce, a členům produkčního týmu z Ballantine, kteří odvedli mnohem víc práce, než byla jejich povinnost. Jste báječní.

Robinu Rueovi, mému agentovi, který o mě pečuje. Uvědomuješ si, že to spolu táhneme už dvacet let? *Spousta manželství tak dlouho nevydrží.*

A Williamu Gageovi Wiemannovi, který by se měl narodit 5. ledna 2004. Vsadím se, že bude mít zpoždění.

1.

Mexiko, 1933

Milla nakonec usnula ještě během kojení. David Boone postál nad spící manželkou a dítětem a okouzleně se na oba díval. Cítil, že na tváři má přilepený přihlouplý úsměv. Hruď se mu svírala dojetím. Jeho manželka. Jeho dítě.

Panebože. Celý jeho svět.

Jeho původní posedlost medicínou zůstávala, ale teď se k ní připojila další, stejně mocná posedlost, víra, vášeň. Nikdy předtím netušil, že průběh těhotenství a porod a následný bleskový vývoj kojence může někoho tak strhnout. Jako specializaci si vybral chirurgii právě pro její nezpochybnitelnou náročnost a neustálou proměnlivost, zatímco gynekologie a porodnictví mu připomínaly spokojený dohled zahradníka nad rašícím trávníkem. Pravda, občas se něco zvrtlo a potom porodník musel zasáhnout, ale většinou se děti prostě jen samy od sebe vyvinuly v děloze a v termínu se narodily. To bylo celé.

Takhle jednoduché mu to připadalo do doby, dokud nešlo o jeho vlastní dítě. Technicky vzato znal každý detail vývoje plodu, ale zdaleka nebyl připravený na prudké a zahlcující emoce, které v něm každodenně probouzel pohled na zaoblující se Millu, na ty kopající patičky a stále silnější třepetání se budoucího děcka. A pokud ten nezkalený prapůvodní cit oslepil jeho, proboha, jak to musela prožívat Milla? Občas, dokonce i v tom posledním, tělesně trýznivém měsíci těhotenství, zachytil

na jejím obličeji zvláštní výraz uchváceného soustředění, kdy si podvědomě hladila bříško. Správně z toho vyčetl, že se Milla toulá ve světě vyhrazeném pouze jí a dítěti.

A potom se narodil Justin, uvřeštěný a zdravý, a Davidovi se úlevou a blaženým rozjařením zatočila hlava. Během těch šesti týdnů, které uběhly od jeho narození, doslova každý den zaznamenal u rostoucího chlapečka další malou změnu: tmavé chmýří na hlavičce mu zesvětlelo, očka měl pořád modřejší a bystřejší, všímal si dění kolem, rozeznával hlasy, máchal nožkama a ručkama trhanými, nekoordinovanými pohyby, jak mu svaly ustavičně sílily. Miloval koupání. Ovládal vzteklý pláč, hladový pláč, brek oznamující mokré plínky, mrzutý pláč. Milla ty rozdíly poznala už za pár dní.

Stejně fascinující však byly i změny v jeho manželce. Milla se odjakživa držela všeho stranou, jako by byla spíš pozorovatel než účastník. Právě tím Davida od první chvíle přitahovala, proto se jí tvrdohlavě dvořil, dokud si proti své vůli neuvědomila, že David je muž, a ne pouze pohyblivá část krajiny. Dokonale si vybavoval ten přesný okamžik, kdy zvítězil: byli spolu na novoročním večírku a uprostřed toho všeho smíchu a pití a všeobecných hloupůstek se Milla po něm nečekaně koukla, zamžikala a zatvářila se mírně vylekaně, jako by poprvé a zničehonic zaostřila pohled na jeho obličej. Ano, takhle to bylo: žádné žhavé polibky, žádná srdceryvná vyznání lásky, prostě jen nečekané vyjasnění jejího pohledu, protože ho konečně a doopravdy *uviděla.* Potom ho s úsměvem vzala za ruku a tím obyčejným dotykem se spojili navždy.

Zázrak.

Ano, a stejně zázračná byla i skutečnost, že se vynořil z oceánu svého studia a práce na dost dlouhou dobu, aby si jí vůbec stačil všimnout. Bylo to na jednom z těch smrtelně nudných podnikových večírků, kterých se

většinou zúčastnily i rodiny jeho kolegů, ale sotva Millu spatřil, nedokázal si její obličej vymazat z paměti. Krásná nebyla, kdoví, jestli by obstála aspoň jako hezká. Cosi ho však na ní upoutalo, na těch silných čistých rysech obličeje a pohybech, na plavném stylu chůze, který v něm vzbudil pochybnosti, zda se Milla vůbec dotýká země. Myšlenky na ni ho nepřestávaly otravovat jako neodbytní komáři.

Poznávání Milly pro něho představovalo strhující proces. Okouzleně hltal informace, že má ráda zelenou barvu, že nesnáší mátu na pizze, že miluje akční filmy, a díkybohu, že zívá nudou při pomyšlení na telenovely a romantické filmy, což bylo k nevíře, protože působila tak veskrze žensky. Vysvětlovala mu to tak, že všechno, co se týká žen, už dávno zná, tak proč by pořád koukala na to samé? Navíc na takové pitomosti? Říkala to tak vážně, až David skoro šílel láskou. Možná se uměla i navztekat, ale před ním nikdy. V životě nepoznal tak rozvážnou osobu, a dokonce i po dvou letech manželství pořád ještě nevěřil, že zrovna na něho se usmálo takové štěstí.

Zívla a protáhla se, bradavka vyklouzla už spícímu děcku ze rtíků, které ještě párkrát mlaskly naprázdno a znehybněly. David natáhl ruku a něžně pohladil buclatou oblinku Millina nahého ňadra. Nezapíral, že manželčino nebývale bujné poprsí ho nadchlo. Před otěhotněním měla Milla štíhlou postavu, skoro jako běžec na dálkové tratě, ale teď vypadala zaobleněji, něžněji, a zákaz sexu během šestinedělí dohánět Davida k šílenství. Už se nemohl dočkat zítřka, až se Milla vrátí z prohlídky u Susanny Kosperové, své gynekoložky. Po pravdě, Susannin rozvrh rozhodilo pár naléhavých případů, takže od porodu uběhlo skoro sedm týdnů. David se musel hodně přemáhat, aby zoufalstvím nevyl na měsíc. Masturbace mu sice pomáhala

snížit napětí, ale skutečnému milování s manželkou se zdaleka nevyrovnala.

Milla otevřela oči a rozespale se na něho usmála. „Ahojky, pejsku," zamumlala. „Myslíš na zítřejší večer?"

Zasmál se, jednak té přezdívce, jednak tomu, jak mu čte myšlenky. Musel jí připadat komicky průhledný. Už dva měsíce vstával a lehal jen s myšlenkami na sex. „Na nic jiného."

„Možná že pejsánek bude zítra hezky spinkat." Dlaní přejela po chlapečkově hebounké hlavičce a ten na oplátku párkrát naprázdno zamlaskal. Oba dospělí současně vyhrkli: „To pochybuju," a David se znovu zasmál. Justin měl dravou chuť k jídlu, kojení vyžadoval přinejmenším každé dvě hodiny. Milla si dělala starosti, jestli má dost husté mléko nebo jestli ho má dost, ale Justin doslova kvetl a Susanna jí tvrdila, že neexistuje důvod ke starostem, malý je zkrátka nenasyta.

Milla opět zívla a ustaraný David ji pohladil po tváři. „Hele, pokud ti Susanna dá zítra zelenou, ještě to neznamená, že se *musíme* hned milovat. Jestli budeš unavená, klidně to počká." Susanna mu proklatě jasně vysvětlila, že novopečené maminky doslova padají vyčerpáním, zvlášť když kojí naplno.

Milla spolkla zívnutí v polovině a loupla po Davidovi vzteklým pohledem. „Ale nepočká!" odsekla důrazně. „Jestli si namlouváš, že hodlám čekat třeba jen jedinou zbytečnou minutu – Justin bude mít kliku, když ho nezapomenu u Susanny, jak se poženu z kliniky domů."

„Budeš mě ohrožovat skalpelem, abys mě donutila svléknout?" zazubil se polichoceně.

„To není špatný nápad." Popadla ho za ruku a přitiskla si ji zpátky na ňadra, bradavkou se mu otřela o prsty. „Šestinedělí mám už beztak za sebou. Nemusíme čekat na Susannin štempl."

Davidovi mluvila z duše, upřímně řečeno, už ho to také napadlo, ale nechtěl v Mille vzbudit dojem, že mu jde výhradně o sex. Byl rád, že se s tím vytasila jako první. To pokušení bylo pekelné. Podíval se na hodinky a zasténal hrůzou. „Za deset minut musím být na klinice!“ Už teď mu v čekárně narůstá fronta, houfy pacientů smířených s vyhlídkou na mnohahodinové čekání. Pracoval v chirurgickém týmu a podle rozpisu už za půl hodiny má začátek první operace. Taktak stačí dojet na kliniku, převléknout se a umýt. Ne snad, že on sám by ve svém současném stavu potřeboval k vyvrcholení víc než deset vteřin, ale Mille by to jistě nestačilo.

„Takže dnes večer,“ rozhodla Milla a s úsměvem se obrátila k manželovi. „Zkusím udržet Justina co nejdéle vzhůru, aby pak líp spal.“

„Geniální plán!“ Vstal a sáhl po klíčích. „Co všechno dnes hodláš podnikat?“

„Ále, nic moc. Dopoledne zajdu nakoupit, později bude moc horko.“

„Nezapomeň vzít pomeranče.“ Poslední dobou pro něho představovaly drogu, jako by jeho tělo chorobně lačnělo po vitaminu C. Denně trávil dlouhé hodiny na operačním sále, možná to bylo tím. Shýbl se, políbil Millu a rty přejel po Justinově sametové tvářičce. „Dávej na maminku pozor, ano?“ pošeptal chrupajícímu synáčkovi a vyběhl ze dveří.

Milla se ještě chvíli povalovala v posteli a vychutnávala pohodu vzácné chvilky, kdy po ní nikdo nic nechtěl. Původně měla představu, že péči o dítě zvládne levou rukou, ale až teď poznala, že jde o čtyřiadvacetihodinovou pracovní dobu. Když Justin zrovna nepotřeboval kojit či přebalit, honem se snažila stihnout domácí práce, ale únavou se přitom ztěžka vlekla, takže měla pocit, že se ustavičně prodírá vodou. Klidně by

odpřisáhla, že se pořádně nevyspala už celé měsíce. Vlastně, ony to *byly* celé měsíce, nejmíň čtyři, protože rostoucí dítě jí tlačilo na močový měchýř, takže musela čurat doslova každou půlhodinu. Malý ležel dost nízko, což podle Susanny usnadňovalo Mille dýchání, ale zase to bylo horší kvůli močovému měchýři. Mateřství nebylo nic krásného. Jistě, přinášelo jí hluboké uspokojení, ale krásné nebylo.

Uvědomovala si, že při každém pohledu na synka se doslova rozzáří. Byl tak nádherný! Každý to říkal, pěl chvalozpěvy na jeho plavé vlásky a modrá očička a sladkou pusinku. Vypadal jako děcko z reklamy, to zidealizované miminko s blankytnými kukadly, které se dívá z tisícovek plakátů v čekárnách dětských lékařů a v jeslích a propaguje plínky nebo krémy na prdelku. Millu na hošíkovi okouzlovalo všechno, od drobných nehýtků až po náznak dolíčků na ručkách, které znamenaly, že tělíčko přibírá na váze. Dokázala by celý den sedět a jenom se na něho koukat… Jako by neměla na práci nic lepšího!

Naráz jí mozek přepnul na pracovní režim, protože si vzpomněla na všechny povinnosti, které na ni dnes čekají, například prádlo, úklid, vaření a ve volných minutkách honem k psacímu stolu, aby stihla vyřídit účetnictví pro kliniku. A během dneška by měla zvládnout i nějaké ty holčičí záležitosti – umýt si hlavu a oholit nohy, protože večer ji čeká vášnivé rande s vlastním manželem. Mateřství se jí samozřejmě nikdy neomrzí, ale občas byla ochotná zahrát si i jinou roli, třeba roli přitažlivé ženy. Po sexu se jí stýskalo. David se miloval se stejným soustředěním, s jakým se věnoval práci a všemu, co ho zajímalo, což bylo pro příjemce zmíněného soustředění velmi příjemné. Kčertu! Bylo to víc než příjemné, bylo to proklatě prima!

Ale nejdřív musí zajít na trh, než bude příliš horko.

Už zbývají pouhé dva měsíce, vzpomněla si Milla. Po Mexiku se jí bude stýskat: po zdejších lidech, po slunci, po neuspěchaném životním tempu. Rok, který David a jeho kolegové zasvětili práci na klinice pro chudé, se pomalu chýlil ke konci. Co nevidět se vrátí k zběsilému tempu lékaře ve Státech. Ne snad, že by se Milla netěšila domů, k rodině a přátelům a podobným vymoženostem, jako je supermarket s klimatizací. Toužila chodit s Justinem na procházky do parku nebo zaskočit během dne na návštěvu k matce. Během těch dlouhých měsíců těhotenství jí matka nesmírně scházela a občasné telefonáty a jedna krátká návštěva doma zdaleka nestačily zaplašit stesk.

Málem se rozhodla, že s Davidem do Mexika neodjede. O svém těhotenství se dozvěděla těsně před stěhováním. Nechtělo se jí však zůstat tak dlouho bez něho, zvlášť když čekali první dítě, a po setkání se Susannou, dětskou a ženskou lékařkou z Davidova týmu, jí bylo jasné, že se bez obav přidrží původního plánu. Millina matka se děsila už pouhé představy, že její vnouče se narodí v cizině, ale těhotenství probíhalo přímo ukázkově, bez sebemenších problémů. Justin se vykulil skoro přesně, dva dny po prvním termínu, a Milla od té doby měla dojem, že žije v mlžném oblaku složeném napůl z lásky a napůl z vyčerpání.

Tohle všechno se tak stoprocentně lišilo od představ, jaké o svém životě mívala kdysi, že teď nad tím jen pobaveně potřásala hlavou. Vyzbrojená vysokoškolským diplomem z humanitních věd mívala v úmyslu změnit svět, hezky jednoho člověka po druhém. Toužila stát se učitelkou, na kterou lidé budou vzpomínat ještě v důchodovém věku, být typem pedagoga, který do studentů vtiskne nesmazatelnou stopu. Na vysoké škole byla ve svém živlu, vyhovovalo jí dokonce i tamní politikaření. Chtěla pokračovat ve studiích, dokud neudělá doktorát, a

potom na vysoké škole sama vyučovat. Manželství – ale ano, časem. Tak ve třiceti, v pětatřiceti. A děti – možná.

Jenže potom potkala Davida, čaroděje v oboru medicíny. Byl synem jejího profesora historie, a když se stala profesorovou asistentkou, dozvěděla se o něm první poslední. Davidovo IQ vysoko překračovalo hranici geniality, střední školu dokončil ve čtrnácti, bakalářské studium v sedmnácti, medicínou prosvištěl jako blesk. Když ho Milla poznala, bylo mu pětadvacet a už působil jako řádný chirurg. Počítala, že to bude buď nafrněný vševěd, nebo úplný vypatlanec.

Nebyl ani jedno, ani druhé. Byl to pěkný mužský, i když v obličeji často ztrhaný vyčerpáním po dlouhých hodinách strávených na operačním sále a poháněný propastnou touhou po dalším poznání, které do sebe z odborných knih vsával ještě dlouho poté, co měl dávno spát. Měl hezký přitažlivý úsměv, modré oči mu sršely dobrosrdečností, chundelaté plavé vlasy mu obyčejně trčely do všech stran. Neexistovalo nic, co by se jí na něm nelíbilo, a když ji požádal o schůzku, nezaváhala ani na vteřinku.

Millu přesto zaskočilo, když ho na novoročním večírku přistihla, jak ji hltá očima žhnoucíma temnou, živočišnou touhou. Pochopení ji zasáhlo jako rána pěstí do žaludku, jako když Jozue zatroubil na roh a městské hradby se prudce zřítily. David ji miloval a ona milovala jeho. Takhle to bylo jednoduché.

Vdala se za něho v jednadvaceti, jen co skončila bakalářské studium, a teď, ve třiadvaceti, se stala maminkou. Vůbec toho nelitovala, pořád ještě se nevzdávala plánů na učitelskou kariéru a další studia, ale těžko se mohla zlobit kvůli zdržení, jehož výsledkem byl tenhle malý zázrak – její syn. Mateřství ji strhlo hned od prvního okamžiku, co se o něm dozvěděla, a dítě milovala

dlouho před jeho narozením tak silně, jako by'ji zevnitř prozařovalo nikdy nezapadající slunce. Ten pocit byl nyní ještě silnější, takže to vzájemné pouto cítila, i když Justin spal ve vedlejším pokoji. I kdyby padala únavou, stejně byla za to emocionální otroctví vděčná.

Vstala z postele a opatrně obložila děcko polštáři, i když překulit se ještě neumělo. Chvatně se osprchovala, pročísla si krátkou kudrnatou čupřinu a oblékla volnější letní šaty, které si koupila právě na tohle období po porodu. Zatím ještě měla o sedm kilo víc než před otěhotněním, ale nevadilo jí to… tedy, ne moc. Ta mateřsky kyprá postávají nepřipadala nejhorší a David se nemohl nabažit jejích ňader, které z velikosti B naráz poskočily k D.

Vzpomněla si na večerní plán a nedočkavostí ji až zamrazilo. Před týdnem David donesl domů krabičku kondomů a už pouhá jejich přítomnost je oba dráždila. Kondomy používali jen krátce, když spolu začali spát, a potom Milla brala pilulky až do chvíle, kdy se rozhodli mít dítě. Pohled na kondomy v ní probouzel pocit, že spolu začínají úplně od začátku. Jako by se měli milovat poprvé, všechno jí připadalo nové a neotřelé a trošku měla i strach.

Justin se zavrtěl a pusinkou zapátral po prsu. Otevřel modrá očka, zamával drobounkými pěstičkami a vyrazil chrochtavý zvuk, kterým ohlašoval pláč nazvaný „počural jsem se, přebal mě". Milla nechala plavat sny o milování se synovým otcem, vytáhla čistou plenku a sklonila se k chlapečkovi. S chlácholivým broukáním ho přebalila. Povedlo se mu zaostřit pohled na její obličej a zíral na maminku, jako by v jeho vesmíru nic jiného neexistovalo. S okouzleně pootevřenými rtíky rytmicky máchal nožkama i ručkama.

„Maminčinej, viď?“ zamumlala, když zvedla chlapečka do náruče. Jakmile si ho hlavičkou položila na loket, ihned začal pátrat po prsu. „Maminčinej otesánek,“ upřesnila rezignovaně, posadila se a rozepnula si živůtek. Bradavky se jí v očekávání napjaly a zabolely, a sotva se dítě chytilo, vydechla si ryzí úlevou. Lehce se kolébala dopředu a dozadu, pohrávala si přitom s drobnými prstíčky. Zasněně přimhouřila oči, broukala ukolébavku a na okamžik dokonce zdřímla. Bez špinavých plínek a nevyspání by se klidně obešla, ale tuhle část maminkovství zbožňovala. Kdykoliv takhle držela Justina v náruči, na ničem jiném jí nezáleželo.

Konečně hošík usnul, opět ho uložila, a narychlo zhltla pár soust k snídani. Vyčistila si zuby a přes hlavu si přetáhla veliký džínový šátek, do kterého uložila Justina a utáhla cípy. Natočila dítě hlavičkou k levé straně, aby slyšelo tlukot jejího srdce. Ani neotevřelo modrá očka, spokojeně chrupalo. Popadla klobouk a koš, do kapsy strčila peníze a vydala se na nákupy.

Byla to procházka dlouhá sotva tři čtvrtě kilometru. Zářivé ráno slibovalo, že do oběda se rozpálí jako výheň, ale vzduch byl prozatím suchý a vlahý a malé tržiště pod širým nebem se hemžilo zákazníky. Pulty přetékaly hromadami pomerančů a barevných paprik, banánů a melounů a žlutých cibulí navlečených na motouzech. Milla lelkovala, chvílemi se dala do řeči s vesničankami, které okázale obdivovaly miminko, a s výběrem zeleniny si dávala načas.

Justin podřimoval stulený do klubíčka jako každý novorozenec, nožky instinktivně přitažené k bříšku jako v děloze. Milla nad ním přidržela klobouk, aby ho ochránila před přímým sluncem. Světlehnědé kučery jí rozčísl jemný vánek a načechral i chlapečkovo hebounké chmýří. Zavrtěl se a růžové rtíky zamlaskaly. Milla postavila košík na

zem, popleskala synka po zadečku a on naštěstí zase usnul.

Zastavila se u vyloženého ovoce a živě se pustila do lámaného smlouvání se starou zelinářkou kvůli ceně pomerančů. Víc rozuměla, než uměla říct, ale povědět své dokázala. Volnou rukou ukazovala na jednotlivé pomeranče, které si vybrala.

Vůbec si jich nevšimla. Zčistajasna se k ní zezadu a ze stran přitiskli dva muži. Ucítila jejich horká těla a odporný puch. Lekla se a chtěla ucouvnout, ale hradba obou těl jí v tom zabránila. Ten po pravé straně vytasil nůž z pochvy, drapl cípy šátku a přeřízl je dřív, než Milla stačila vyrazit zděšený výkřik. Čas jako by se roztříštil, následujících pár vteřin zamrzlo, znehybnělo. Stará prodavačka uskočila. Milla cítila, jak šátek s dítětem klouže dolů a zpanikařené po miminku hrábla, ovšem muž po její levé straně jí dítě vyškubl a druhou rukou do Milly prudce strčil.

Nějakým zázrakem udržela rovnováhu. Hrůza se jí v hrudi zaťala jako pěst. Vrhla se na muže, s jekotem se s ním pustila do rvačky o své dítě, nehty mu drásala obličej dokrvava. Muž začal couvat.

Chlapeček se probudil a vyjukaně, zoufale se rozbrečel. Dav se před tím nečekaným výbuchem násilí rozprchl. „Pomoc!“ vříkala Milla pořád dokola a přitom se mužům pokoušela Justina vytrhnout, ale všichni utíkali pryč, ne k ní. Chlap ji udeřil do obličeje, odstrkoval ji. Milla ho hryzla, zabořila mu zuby do ruky a bezohledně skousla, až ucítila chuť krve a muž zařval. Nevěřícně zaryčel. Mezitím mu surově zaryla nehty do oka, do měkké houbovité bulvy, a vtom jako by na okamžik Justinovo tělíčko pustil. Mille se podařilo chňapnout po drobné máchající ručce a na jeden ohromující okamžik uvěřila, že už má miminko zpátky. Druhý muž však náhle

přiskočil těsně k ní a pak její záda proklálo drásavé, ochromující bodnutí.

Zazmítala se v křeči a tvrdě padla k zemi jako kámen, prsty bezmocně zadrápala v hlíně. Oba muži utekli, jeden z nich nesl dítě pod paží jako míč a druhý si s hlasitým klením tiskl dlaně na krvácející obličej. Milla ležela jako mrtvá a snažila se překonat tu vražednou bolest, popadnout dech, aby mohla křičet. Zkusila vstát, ale tělo ji neposlouchalo, před oči se jí snesla černá mlha a nakonec dokázala jen tichounce kvílet: „Moje dítě! Moje dítě! Vraťte mi někdo moje dítě!“

Nikdo jí ho však nevrátil.

David mezitím dokončil operaci kýly a myl si ruce, zatímco Rip Kosper, Susannin manžel a anesteziolog jejich chirurgického týmu, naposledy kontroloval pacientův krevní tlak a pulz, aby ho mohl předat do péče Anneli Lanskyové, sestry na pooperačním. Byli skvěle sehraná parta, až doběhne rok a všichni se rozprchnou na svoje vlastní pracoviště ve Státech, budou mu proklatě chybět. Zato mu nebude chybět zdejší mrňavá přízemní betonová klinika s popraskanou dlažbou na chodbách a velmi chabým vybavením, ale kromě kolegů bude navíc postrádat i zdejší pacienty – a vůbec celé Mexiko.

Právě se zamyslel nad dalším případem, žlučníkem, když ho vyrušil shon na chodbě hned za dveřmi. Křik, kletby, chvatné kroky, kvílivý nářek. Osušil si ruce a rozběhl se ke dveřím. To už ho volala Juana Mendozová, další sestřička.

Proletěl dveřmi a prudce se zarazil před chumlem lidí, v němž byla i Juana a Susanna Kosperová a dva cizí muži neohrabaně nesli jakési ženské tělo. Tísnící se těla skrývala tvář raněné, ale David zahlédl oděv zmáčený krví

a instinktivně začal jednat. „Co se stalo?“ vyhrkl, odkopl z cesty prázdnou přepravku a chňapl po lehátku na kolech.

„Davide!“ Susannin hlas zněl upjatě, ostře. „To je přece Milla.“

Na okamžik mu ta slova nedávala smysl, udiveně se ohlédl, protože se domníval, že manželka stojí za ním. Pak mu svitlo a on uviděl bezvědomou, papírově bílou tvář své ženy, světlehnědé kučery rozsypané kolem hlavy, a svět se s ním zakymácel. Milla? Ale to není Milla! Taje doma s Justinem, zdravá a v bezpečí. Tahle žena, která vypadá, že zemřela vykrvácením, je Mille pouze podobná, to je všechno. Ale není to Milla. Ne Milla.

„Davide!“ Susanna skoro vyštěkla. „Vzpamatuj se! Pomoz nám s ní na vozík!“

Začal fungovat, ale jen díky své profesionalitě. Přiskočil a pomohl to Millino dvojče uložit na pojízdné lehátko. Měla zakrvácené šaty, zkrvavělé paže i ruce, od krve měla dokonce i nohy a sandály. Ne, vlastně jen jediný sandál, který vypadal přesně jako Millin. Na nehtech u nohou růžový lak, kolem pravého kotníku tenký zlatý řetízek, a v Davidovi se náhle obrátily vnitřnosti naruby.

„Co se stalo?“ zasípal cizím vzdáleným hlasem, i když tělo mu automaticky jednalo, spolu s ostatními spěchal s Millou na operační sál, který se uvolnil sotva před minutkou.

„Rána nožem v bederní oblasti,“ oznámila Juana, která ze zmateného křiku stačila konečně pochytit pár smysluplných slov. „Na tržišti ji napadli dva muži.“ Zděšeně lapla po dechu. „Ukradli Justina. Milla se s nimi pustila do rvačky a jeden z mužů na ni vzal nůž.“

Do sálu vpadl Rip, který se mezitím na pooperačním dozvěděl, co se stalo. „Kristepane!“ vyjekl, sotva uviděl Millu, ale ihned zmlkl a začal se chystat k anestezii.

Justin! David se z druhého šoku málem složil a zpola se obrátil k odchodu. Dva parchanti mu ukradli syna! A skutečně, udělal krok od nosítek, směrem ke dveřím, aby se ihned pustil do pátrání po svém dítěti. Vzápětí zaváhal a ohlédl se po manželce.

Neměli čas uklidit operační sál ani doplnit nástroje na podnosech. Dovnitř se vřítila Anneli a začala na ně chvatně házet ty nejdůležitější pomůcky, Juana ovinula kolem Milliny ochablé paže gumovou manžetu a bleskově ji napumpovala, zatímco Susanna chirurgickými nůžkami stříhala na Mille zakrvácené šaty. „Krevní skupina nula plus," oznámila důrazně. Odkud to ví? Aha, dělala Mille rozbory krve těsně před Justinovým porodem.

„Šedesát na čtyřicet," hlásila Juana. Bleskově zavedla Mille infuzní jehlu do žíly a nechala do ní vkapávat krevní plazmu.

Ztrácím ji, pomyslel si David. Milla mi umře přímo před očima, pokud se ihned neproberu ze šoku a nezačnu jednat. Podle polohy rány bylo pravděpodobné, že nůž zasáhl levou ledvinu a bůhvíjaké škody ještě natropil. Hrozilo vykrvácení: zbývalo pouhých pár minut, než Mille postupně začnou kolabovat vnitřní orgány –

David zaplašil všechny myšlenky z hlavy a vklouzl do čistých rukavic, které mu Anneli přidržovala. Neměl čas pečlivě si umýt ruce, nemel čas hledat Justina, stihl jediné, a sice natáhnout ruku, do níž mu ihned pleskl skalpel. Silou vůle zmobilizoval všechny své znalosti a umění. Modlil se, klel, ale už neztrácel čas a zajel skalpelem do manželčina těla. Přesně jak tušil, čepel nože nařízla levou ledvinu. Nařízla? Panebože! Málem ji přeťala vejpůl. Na záchranu ledviny nebylo ani pomyšlení, a pokud ji David v rekordním čase nevyjme a nepodváže cévy, může se vzdát i naděje na záchranu Milly.

Byl to závod, zběsilý a nemilosrdný. Stačila jediná chybička, jediné zaváhání či přehmat, a Milla zemře. Na tyhle válečné typy operací nebyl David zvyklý. Zatímco ostatní do Milly lili všechny zásoby krve, které našli, on zuřivě bojoval s tím, aby z ní nevytékala rychleji, než vtéká. Uzavíral jednu cévu po druhé, krvácení sláblo, zvolna začínal ten závod vyhrávat. Nevěděl, jak dlouho to trvalo, ani se na to nikdy neptal. Hlavní bylo vítězství, protože jinou možnost by nepřežil.

2.

O deset let později
Chihuahua, Mexiko

Paige Sisková se opřela o svého snoubence Coltona Rawlse, s přimhouřenýma očima potáhla z jointa a podala ho Coltonovi. Páni, všechno to sýčkování, co hrozného se člověku může v Mexiku stát, bylo úplně mimo. Mexiko je super. Tedy, nebyla padlá na hlavu, měla dost rozumu, aby nepráskala trávu policajtům pod nosem, i když mockrát slyšela, že před nimi stačí mávnout prachama a problémek se rázem smázne. Ale copak je blbá, aby vyhazovala prachy na úplatné policajty?

Trávili tu už čtvrtý den. Podle Coltona byla Chihuahua taky super. Měl nějaké jednání v Pancho Villa, a dokud sem nedorazili, domnívala se, že jde o továrnu, kde se vyrábějí ponča. Jméno Pancho předtím slyšela jen jedinkrát, v nějakém prastarém westernu, kde jeden trouba v mexickém slamáku říkal ještě troubovitějšímu individuu v mexickém slamáku: „Hele, Pancho!“, ale tenhle Pancho byl pravý. Teda, jako by existovali falešní Panchové. Ále co, Colton to vystihl. Když ten western dávali v kině, vytáhla ho tam, aby si předem omrknul, jak to v Mexiku vlastně vypadá. Z filmového Pancha se nakonec stalo prostřílené řešeto, ale Colton jen otráveně mávl rukou. „Pcha, jen počkej! Budeš mrkat na drát!“

Upřímně řečeno, mrkala. Teď si báječně lebedili, a kdyby si nepotřebovala odskočit, k absolutní slasti by jí

nechybělo pranic. Vyškubla Coltonovi jointa, pořádně si šlukla a zabručela: „Uhni! Musím do koupelny.“

„Pohoda.“ Colton rozhodně neměl sebemenší námitky, že se dočasně stane jediným opatrovníkem jointu, rozvalil se na polštáře ještě pohodlněji a posměšněji zamával. Mávání mu neoplatila, protože pomyšlení na návštěvu toalety ji vytáčelo. Na celém patře byl jediný záchod, místo toaletního papíru se tam povalovaly stránky časopisů a smradu v něm bylo až k nevíře. Colton si ale prosadil, že budou bydlet tady, a ne v nějakém lepším hotelu. Jasně, bylo to levné, ale který magor by byl ochotný platit za takový hnus? Na druhou stranu odtud bylo blízko k tržištím, což bylo fajn.

Po trávě se jí točila hlava, ale ne zase tolik, aby jí stav záchodu neštval. Navíc tam byl rozbitý zámek a jen chabě ho nahrazovala tkanička přivázaná ke klice, kterou člověk mohl zaháknout za hřebík zatlučený do rámu dveří. Ona by však na spolehlivost téhle technické vymoženosti přísahat nemohla. Kdykoliv sem musela, snažila se odbýt tu věc doslova závodním tempem.

Do řiti! Zapomněla si vzít s sebou baterku! Zatím se jí sice ještě nestalo, že by ji na záchodě zastihl výpadek elektřiny, ale všichni tvrdili, že občas se to *stává*. Tohle bylo jedno z mála varování, podle kterých se řídila, protože se strašně bála tmy. Pospíchala, jak jen to šlo, ale přiznejme si, že i rychlost čurání má svoje meze a měchýř měla navíc plný k prasknutí, protože s návštěvou téhle odporné místnůstky čekala do poslední chvíle. Se zadkem vystrčeným nad záchodovou mísu – na ten hnus by si nesedla ani ve snu – čurala tak dlouho, až ji začaly brát křeče do nohou a ona dostala strach, že nakonec se přece jenom bude muset posadit, ale co si potom počne, vyvaří si zadek nebo co?

Konečně byla hotová, osušila se stránkou z časopisu a s úlevným heknutím se napřímila. Pokud se jí někdy povede vykopat Coltona z Chihuahuy a od jeho zdejších kšeftů a pokračovat v prázdninové túře, už nikdy mu neodkývá bydlení v tak zavšiveném podniku.

Natáhla si šortky, opláchla si ruce a otřela je do hýždí, protože ručník tu samozřejmě chyběl. Vyhákla provázek z hřebíku a současně s tím, jak vycházela na chodbu, zhasla matné světlo. Prudce se zastavila. Na chodbě se mělo svítit. A taky se svítilo, než vešla na toaletu. Nejspíš praskla žárovka.

Po zádech jí přejel mráz. Tmu *vážně* nesnášela. Jak teď má trefit zpátky do pokoje, když nevidí na krok?

Po její levici skříplo prkno. Nadskočila a zkusila zavřísknout, ale ze sevřeného hrdla jí vyšlo pouze tiché kvíknutí.

Na ústa se jí přiklopila drsná dlaň, nos jí ovanul odporný zápach a potom ji do hlavy udeřilo něco tvrdého a ona se v bezvědomí zhroutila k zemi.

El Paso, Texas

Millin mobil se rozdrnčel. Měla sto chutí se na něj vykašlat, protože byla k smrti vyčerpaná, tonula v depresi a navíc jí ještě třeštila hlava. Venku panovalo pekelné vedro, a i když klimatizace běžela nadoraz, žár pronikající čelním sklem ji pálil na pažích jako vřící voda. Užírala se vzpomínkou na rozbitý obličej Tiery Alversonové a nevidomý pohled mrtvých modrých očí čtrnáctiletého mláděte. Dnes v noci se jí bude zdát o chraplavých vzlycích Reginy Alversonové, která se právě dozvěděla, že její holčička se už nikdy nevrátí domů. *Pátrači* sice

měli často úspěch, ale někdy bohužel přišli moc pozdě. Například dnes to pozdě bylo.

To poslední, oč Milla v téhle chvíli stála, bylo sdílet muka a bolesti jiných lidí, měla dost vlastního trápení. Na druhou stranu člověk nikdy neví, kdo a proč mu zrovna volá, a vůbec, na hledání a nalézání ztracených osob postavila smysl svého života, byla to její soukromá křížová cesta. Pootevřela oči pouze na ten zlomek vteřiny, aby našla správné tlačítko, a ihned je zase zavřela, protože nemilosrdné odpolední slunce se jí do nich zařízlo jako břitva. „Haló?“

„*Seňora* Booneová?“ Hlas v mikrofonu měl slyšitelný přízvuk a vnitřkem jejího chevroletu se rozléhal až nepřirozeně zvučně. Mille nebyl povědomý, ale denně mluvila s tolika různými lidmi, že všechny si zapamatovat prostě nešlo. Hovor byl jednoznačně pracovní, protože příjmení Booneová používala právě u *Pátračů.* Po rozvodu se vrátila ke svému původnímu příjmení Edgeová, jméno Booneová si veřejnost stále spojovala s případy pátrání po pohřešovaných dětech, takže pracovně ho používala i nadále.

„Ano, u telefonu.“

„Dnes večer se koná schůzka. Guadalupe, v půl jedenáctý. Za kostelem.“

„Jaká schůzka –“ vyhrkla, ale hlas ji přerušil.

„Přijde tam Diaz.“

Telefon oněměl. Milla se prudce napřímila v zádech. Rozbouřený adrenalin jí z hlavy naráz odplavil všechnu bolest. Vypnula mobil a zůstala sedět jako socha.

„*Který* Guadalupe?“ zeptal se Brian Cusack od volantu. Znělo to dost zoufale, samozřejmě všechno slyšel.

„Pokud ne to nejbližší, tak je to beztak jedno.“ V Mexiku existovalo hned několik míst s tímto názvem, padesátitisícovými městy počínaje a vesničkami o pár set

lidech konče. Nejblíž hranicím byla právě taková mrňavá vesnice.

„Ksakru," zavrčel Brian Cusack. „*Ksakru!*"

„Žádná legrácka." Bylo po šesté, v kanceláři nebude živá duše, aby je posílila či jim kryla záda. Milla by mohla pro někoho zajet domů, ale na to nezbýval čas. Pokud je schůzka už v půl jedenácté, na místo musejí dorazit nejméně s hodinovým předstihem. Guadalupe leželo zhruba padesát mil od El Pasa a Juareze. V hustém provozu jim jízda k hranicím potrvá skoro hodinu. Bude jednodušší chevrolet zaparkovat, pěšky přejít do Mexika přes most a tam si obstarat jiný vůz, aby se nezdržovali hrabáním ve formulářích, bez kterých na druhou stranu nebylo možné projet. Každé zdržení by mohlo znamenat tu osudovou kapku, která by naději na úspěch převážila k jistému neúspěchu.

Oba u sebe stále nosili pasy a turistické povolení k opakovanému vstupu do Mexika. Bylo to normální, protože nikdy předem neodhadli, kdy je stopa zavede na opačnou stranu hranic. To ale v dané chvíli představovalo celé jejich momentální vybavení, protože dvojí zařízení na noční vidění, které naposledy použili při hledání malého Dylana Petersona – při úspěšném hledání, díkybohu – nechali s dalšími věcmi v kanceláři, protože spěchali po nečekané stopě, která slibovala dovést je k Tieře Alversonové. V jejím případu se obešli bez speciální výbavy, práce je zavedla do Carlsbadu v Novém Mexiku a vyžadovala pouze čas a trpělivost, ne výstroj pro přežití.

Teď si však budou muset vystačit pouze s tím, co mají, protože slibnou příležitost dostat Diaze si prostě nenechají ujít.

Diaz. Ten člověk byl nepolapitelný jako dým za větrného dne, ale možná že tentokrát jim bude přát štěstí.

„Nestihneme si ani obstarat zbraně,“ poznamenal Brian věcně, zatímco se snažil chevrolet vmáčknout do mezery vedle bílé toyoty s obrovskými rezavými skvrnami na dveřích.

„Budeme to muset stihnout.“ Nikdy neriskovali a nezkoušeli propašovat zbraně přes hranice, radši si je v případě potřeby koupili až na místě. Většinou je nepotřebovali – Millin způsob pátrání vyžadoval hlavně mluvit s lidmi – ale občas jim zdravý rozum velel, že by bylo rozumné umět se bránit.

Zkusila číslo Joanny Westfallové. Doufala, že svou zástupkyni chytí doma, ale ozval se pouze záznamník. Milla nechala stručnou zprávu, v níž chvatně uvedla základní údaje, kam jedou a proč. Zavedla a sama úzkostlivě dodržovala zásadu, že *Pátrači* nesmějí nikam jít sami a musejí ostatní informovat o každém svém kroku.

Po dvou letech první vážná šance dostat Diaze!

Srdce se jí splašeně rozbušilo. Možná tohle je ten průlom, za který se modlí už roky.

Justinův únos byl zahalen tajemstvím, báchorkami, podezřením. Nikdo za něho nikdy nežádal výkupné a po mužích, kteří jí na mrňavém vesnickém tržišti dítě ukradli, jako by se slehla zem. Po nějaké době se jí donesly neurčité zvěsti o jednookém muži, kterého se jí však nedařilo vystopovat. Před dvěma lety jí jistá žena pošeptala, že o únosu by mohl vědět jistý Diaz. Následujících dvacet pět měsíců po něm Milla pátrala jako lovecký pes, ale bezúspěšně – pokud se nepočítá pár drbů a nepodložených informací.

Jistý stařík ji od hledání dokonce zrazoval varováním, že setkání s Diazem znamená jít pod kytičky. Nejlíp je držet se od něho co nejdál. Později kdosi naznačil, že Diaz je jméno toho jednookého chlápka. A pak hláška, kdepak, jednooký jenom pracuje pro Diaze. A další tvrzení, Diaz

prý jednookého oddělal za trest, že omylem ukradl americké dítě a zavinil ten obrovský poprask.

Tohle všechno se Mille doneslo, a ještě mnohem víc. Zdálo se, že lidé se až hystericky bojí o Diazovi mluvit, ale ona vyzvídala a čekala a opět dorážela, až nakonec vypáčila jakous takous odpověď i z těch nejméně ochotných. Dokonce ani po té dlouhé době neměla potuchy, o koho vlastně jde, pouze že má něco společného s Justinovým zmizením.

„Někdo na Diaze nastražil past," poznamenal Brian bez okolků.

„To mi došlo." Jiné vysvětlení pro ten telefonát neexistovalo a Mille to dělalo starosti. Nechtěla se zaplést do cizí zrady a pomsty. Hlavně a především toužila najít Justina. Právě na to se agentura *Pátrači* specializovala, na hledání ztracených a ukradených dětí. Pokud přitom bylo učiněno zadost i spravedlnosti, tím lépe, ale to byla věc policie. Milla nikdy osobně nikoho neudala, spíš nabízela pomoc i provinilcům, pokud to byla jedna z cest, která pomohla vrátit děti jejich rodinám.

„Kdyby to začalo vypadat šeredně, budem se zkrátka držet z dohledu a vypaříme se," rozhodla.

„Ale co když se ukáže, že to vážně je ten chlap, po kterým celý ty roky paseš?"

Milla mlčky zavřela oči. Odpověď na Brianovu otázku neznala. Jedna věc je tvrdit, že nepůjdou do žádné nebezpečné akce, ale co když se z Diaze skutečně vyklube ten jednooký grázl, který jí ukradl Justina? Přiznávala si, že nemůže zaručit, že ji neovládne vztek, který v ní nepřetržitě pobublával jako neviditelná sopka. Nemohla ho zkrátka a jednoduše zabít, potřebovala si s ním promluvit, i kdyby to *byl* on, musela z něho dostat, co udělal s jejím děťátkem. Ale ach bože, jak strašně ho

toužila zavraždit, roztrhat na kusy, jako roztrhal on její tělo i život.

Z bezradnosti se radši soustředila na přítomnost. To uměla skvěle, vždyť deset minulých let přežila jen díky přemýšlení o tom, co může udělat *teď hned.* Spolu s Brianem byli unavení, hladoví a čekala je dlouhá noc. Změnit se na tom moc nedalo, ale hrábla aspoň do zásob čokoládových tyčinek a každému rozbalila jednu. Oříšky v čokoládě jim přece jen dodají trochu energie. Brian rezignovaně zhltnul tyčinku na tři kousnutí, protože se smířil s vědomím, že vysněného bifteku se dnes večer nedočká. Milla mu podala další tyčinku, ale ani ta mládenci nevydržela déle.

V autě vždycky vozila i ovoce, ale původně mířili domů, takže zásoby nedoplnila. Zbýval jediný banán. Oloupala ho a přelomila vejpůl. Brian po něm natáhl ruku ještě dřív, než byla hotová.

„Máme ještě něco?“ vyhrkl po chvilce, kterou jí zdvořile dopřál, aby stačila sníst svoji polovinu.

„No, máme poslední dvě tyčinky, roličku mentolek a dvě láhve vody. To je všechno.“

Otráveně zabručel. Čokoládové tyčinky si museli schovat na zpáteční cestu. „No, takže jsme po večeři,“ povzdechl si utrápeně. Brian byl chlap jako hora a potřeboval pravidelné doplňování paliva.

Ostatně, večeří nebyla nadšená ani Milla. Otevřela láhve vody, ale každý si jenom usrkl. Věčně plný měchýř by jim mohl pátrání pokazit.

I když v Guadalupe už předtím byli, přesto v přihrádce s mapami vyhledala tamní mapu a prostudovala si přesnou polohu vesnice a její okolí. „Zajímalo by mě, kolik v Guadalupe mají kostelů. Nevzpomínám si.“

„Modlím se, aby jenom jeden, protože ten tipař nic neupřesnil. Přihraj mi ty mentolky.“

Milla mu podala roličku a Brian roztrhl obal zuby. Nečekal, až se mu bonbony rozpustí v ústech, hltal je po třech po čtyřech najednou a hned je drtil čelistmi.

Milla sáhla po mobilním telefonu a zavolala Benitovi, což byl jejich kontakt v Juarezu a hotový čaroděj, pokud šlo o obstarání auta v kteroukoliv denní a noční dobu. Nikdy nešlo o luxusní káry, jeho specializací byly omlácené rozvrzané dodávky, na které nikdo neplýtval pozorností a nelákaly vandaly ani zloděje, pokud zůstaly na ulici bez dohledu. Nezůstalo na nich totiž nic, co by se ještě dalo poničit, a za krádež taky nestály. Vozy však byly pojízdné a ten, který Benito pro ně přistaví k mostu na své straně hranice, bude mít plnou nádrž. A papíry v přihrádce budou v dokonalém pořádku pro případ, že by je náhodou zastavila policie.

Sehnat zbraně bylo složitější. *Pátrači* je nepotřebovali často a cítili zábrany je používat a dokonce si je i pořizovat. Mexiko mělo v tomhle směru přísné zákony. Ne snad, že by jich mezi lidmi neexistovala spousta, ale když člověka chytili se zbraní, vězel ve sračkách až po bradu. Zákon Milla porušovala jen nerada, ale když ji čekalo setkání s lidskými plazy, chtěla být připravená. Zastihla překupníka s ilegálními zbraněmi a sdělila objednávku: žádné parádičky, pouze prostředky základní sebeobrany. Nikdy předem netušila, jaké zboží dostanou, ale teď skoro najisto počítala s levnými dvaadvacítkami, kterých se před návratem do Států pečlivě zbaví.

Než zaparkovali u hranice, přešli přes most a vyřídili formality, přehoupla se půl sedmá a začínalo se stmívat. Milla to časově odhadla skoro přesně. Benito už na ně trpělivě čekal s šíleným křápem – starožitným fordem, na kterém bylo víc rzi než barvy. Chybělo mu víko od zadního kufru, dveře na straně spolujezdce byly ke karosérii přidrátované a čelní sklo před vypadnutím

chránila široká páska na koberce. Navzdory spěchu se Milla i Brian zastavili a užasle na tu trosku vytřeštili oči.

„Tentokrát ses vážně překonal, Benito," prohlásil Brian téměř s úctou.

Benito se zeširoka zakřenil, přičemž předvedl mezeru po chybějícím zubu. Byl pomenší a šlachovitý, věkem někde mezi čtyřicítkou a sedmdesátkou, ale překypoval nezničitelnou dobrou náladou jako nikdo jiný z Milliných známých. „Snažím se," pronesl skromně s newyorským přízvukem. Benito se sice narodil v Mexiku, ale rodiče s ním načerno utekli do Států, když byl ještě maličký, takže se na svou vlast skoro nepamatoval. Přesto se v dospělosti vrátil ke svým kořenům a žil v Mexiku velmi šťastně, jen toho proklatého přízvuku se nemohl pořád zbavit. „Klakson nefunguje, a kdyby trucovaly reflektory, musíte tlačítkem tak jako zakvedlat, potom si většinou dají říct," zasvěcoval je do záhad kraksny. „Všechno tu zkrátka chce svoje," ušklíbl se.

„A má to motor, nebo se musíme odrážet nohama?" zajímala se Milla, když nakoukla dovnitř. Myslela to jen zpola jako žert, protože podlaha vozu byla prohnilá a místy skrz ni prosvítal asfalt.

„Tak pozor, vážení, motor je supermistrovský dílko! Přede jako kotě a je sakra výkonnější, než byste si tipli. Může se vám to hodit, že jo." Nikdy se nezajímal, kam jedou a co tam budou dělat, ale samozřejmě mu bylo jasné, co a jak *Pátrači* dělají a jakými prostředky.

Milla otevřela dveře u volantu a přesunula se kolem něj až na sedadlo spolujezdce, protože zadrátované dveře na druhé straně ji odradily. Přitom se chodidly opatrně vyhýbala dírám v podlaze. Brian jí podal vak se dvěma dalekohledy na noční vidění, tmavě zelenou přikrývku, kterou vyndali z kufru chevroletu, a obě láhve s vodou.

Pečlivě to všechno urovnala dozadu a Brian se zatím usadil vedle ní.

Dodávka byla tak stará, že ani neměla bezpečnostní pásy. Zastaví-li je dopravní policie, stoprocentně z toho bude pokuta. Zato motor naskočil hned po prvním otočení klíčkem, přesně jak Benito sliboval.

Brian prokličkoval rušnými ulicemi Juarezu a zastavil před *farmacia,* lékárnou. Milla zůstala ve voze a Brian zaběhl dovnitř, kde na něho čekal další z jejich kontaktů, žena, o níž nevěděli nic víc než její křestní jméno – Chela. Byla to elegantně oblečená a distingovaná dáma něco pod padesát. Podala Brianovi igelitovou tašku a on jí podstrčil peníze tak nenápadně, že nikdo z okolních zákazníků netušil, že právě došlo k nelegální transakci. Vzápětí opět skočil za volant a teď už tryskem ujížděli rovnou do Guadalupe.

Mezitím se úplně setmělo, takže Brian chvíli kvedlal patřičným tlačítkem, až našel polohu, v které se rozsvítily reflektory. Jízda v noci nebyla v Mexiku nikdy bezpečná, a to nejenom proto, že se na temných opuštěných silnicích odehrávala většina loupežných přepadení, ale nastřádaný žár v asfaltu lákal dobytek, který si s oblibou lehal přímo doprostřed cest. Najet do koně nebo krávy nebyl nikdy příjemný zážitek ani pro auto, ani pro dotyčné zvíře. Na silnici navíc číhaly výmoly a řada dalších nebezpečí, ve tmě hůř viditelná než během dne. A jako by noční jízda nebyla sama o sobě dobrodružná ažaž, Mexičani často jezdívali se zhasnutými světly, aby lépe zpozorovali protijedoucí vůz v horských zatáčkách a mohli se mu snáze vyhnout – což ovšem fungovalo pouze v tom případě, když se vzájemně nemíjela dvě neosvětlená auta. Pak to připomínalo hru na slepou bábu.

Brian však noční jízdu Mexikem zbožňoval. Byl ještě dost mladý, teprve pětadvacet, takže mu nevadilo být

neustále ve střehu a napínat všechny smysly, aby nepřehlédl žádné z mnoha nebezpečí, které na něho vpředu mohlo číhat. Byl klidný jako skála a podle všeho ani netušil, co vůbec znamená slovo „zpanikařit“, takže Milla mu řízení ráda přenechala a pomáhala mu pouze v duchu modlitbičkou a tím, že ho zbytečnými řečmi nevytrhovala ze soustředění.

Do Guadalupe dorazili až těsně před desátou. Do údajné schůzky zbývalo nebezpečně málo času. Šlo o malou vesnici, kde trvale žily zhruba čtyři stovky lidí a jediná hlavní ulice byla lemovaná krámky, nevyhnutelnou *cantina* a dalšími domy. Povrch silnice se postupně změnil jen na udusanou hlínu pokrytou štěrkem, jenž pouze místy spojovala osamělá asfaltová záplata.

Projeli celou hlavní ulicí a ověřili si, že tu skutečně mají pouze jediný kostel. Za ním se rozkládal hřbitov hustě osázený kříži a náhrobky. Milla nakoukla branou dovnitř, ale ve tmě nepoznala, zda tam je nějaká cesta. Přesto jí připadalo logické, že mezi náhrobky musí být dost místa, aby tudy projelo auto.

„Parkování tu stojí za pytel,“ zabručel Brian a Milla se opět rozhlédla po ulici. Měl pravdu. Místo na parkování tu sice bylo, ale bohužel ne dost stranou, aby vůz na sebe okamžitě neupoutal pozornost spiklenců, kteří se tu hodlají tajně sejít.

„Musíme se vrátit ke *cantina“* rozhodla. Před podnikem parkovalo pár osobních aut i dodávek, takže jejich kraksna měla šanci se mezi nimi schovat. Brian přikývl a pomalu minul kostel, na nejbližším rohu zabočil doprava, objel blok a dostal se nazpátek na hlavní ulici.

Zaparkoval dodávku mezi starým chevroletem a malým volkswagenem broukem. Spolu pak čekali a vyhlíželi chodce na ulici. Z hospody k nim doléhal hluk, ovšem jedinou živou duší v dohledu byl čoklík, který

zvědavě očichával zápraží domků. Každý si vzal jednu pistoli a dalekohled na noční vidění. Než Brian otevřel dveře dodávky, Milla sáhla ke stropu, aby povolila žárovku, ale zjistila, že někdo ji už dávno odšrouboval.

Nenápadně vyklouzli na ulici a okamžitě splynuli se stíny. Pes se po nich ohlédl a tázavě zaštěkal, chvilku postál, jestli se dočká odpovědi, načež se rychle vrátil ke svému čenichání.

Podél domů neběžel žádný chodník, ulice připomínala překážkovou dráhu plnou výmolů a hrbolů. Čirou náhodou měli na tuhle noční akci vhodné oblečení: Brian zelené kapsáče a černé triko a Milla džíny s tmavě rudou halenou, což jim spolu se sportovními botami na gumové podrážce zajišťovalo pohodlí i nenápadnost. Brian byl opálený dohněda, ale Milliny nahé paže by ve tmě mohly nápadně svítit, proto si přes ramena přehodila tmavě zelenou přikrývku. Navíc se s postupujícím večerem výrazně ochladilo, takže hřejivá přikrývka byla příjemná.

Neutíkali ani se neskrývali ve vchodech domků, obojím by na sebe upoutali nežádoucí pozornost. Kráčeli cílevědomě, ale bez velkého spěchu. Problém byl v tom, že do údajné schůzky scházelo necelých patnáct minut, na druhou stranu je uklidňovalo vědomí, že přesně chodí v Mexiku výhradně turisté, protože dochvilnost je podle místních lidí projevem nezdvořilosti. To samozřejmě neznamenalo, že kostel nikdo nehlídá, ale přinejmenším to zvyšovalo naději, že se na místo dostanou nepozorovaně.

Asi pětasedmdesát metrů za kostelem odbočili z hlavní ulice a uzounkým průchodem se dostali k boční zdi hřbitova.

„A co teď?“ šeptl Brian, když vytáhl pistoli a vyndal noční dalekohled. „Hupnem na ně, zjistíme, který z nich je Diaz, a kapánek si ho podáme?“

„Pochybuju, že by to šlo tak snadno,“ prohodila Milla suše. Brian byl mladý a statný a silný a doslova kypěl testosteronem, takže zatím se vysekal z každé šlamastyky, do které se kdy zapletl. Klíčové bylo slovo „zatím“. Milla se však už z vlastní zkušenosti poučila, jak rychle se věci mohou šeredně zvrtnout. „To by šlo v případě, že se ukážou nejvýš dva muži, ale kdyby jich přišlo víc, nic na ten způsob zkoušet nebudeme.“

„Ani kdyby byli akorát tři?“

„V žádném případě.“ Dva muže by s Brianem dokázali zaskočit a každý z nich by pistolí držel v šachu jednoho. Milla by na ně klidně mířila po celou tu dobu, co by je Brian vyslýchal. Co kdyby uběhly další dva roky, než se jí naskytne nová příležitost promluvit si s Diazem? Každopádně by ničemu neprospělo, kdyby dnešní schůzku odskákal někdo životem. „Dokázal by ses proplížit k opačné zdi hřbitova?“

„Ptáš se kočky, jestli umí chytat myši?“ Brian měl za sebou nejenom vojenskou službu, ale i dětství na farmě ve východním Texasu, kdy v lesích lovíval vysokou a číhal na rysa.

„Vyber si místo, odkud dobře uvidíš na celou zadní stranu kostela, a já udělám totéž tady. A pozor, jestli jich bude víc než dva, nehneme prstem! Budeme je jenom pozorovat!“

„Rozkaz, šéfe! Ale pokud budou dva, jaký si dáme signál, že jdem do útoku?“

Zaváhala. Obvykle používali vysílačky, ale dnešní akce je zaskočila bez většiny jejich výbavy. „Vyrazíme přesně tři minuty po tom, co se objeví a zaberou do hovoru. Kdyby schůzka byla kratší, vyjedem po nich v okamžiku, kdy se k sobě otočí zády.“ I kdyby se spiklenci měli sebevíc na pozoru, Milla předpokládala, že po třech minutách by se mohli trochu uklidnit a polevit v

ostražitosti. Tenhle plán nebyl nejlepší, ale za daných okolností musel stačit. Ostatně, bůhvíjak dlouho tady budou čekat.

Briana pohltila tma a Milla se tichounce sunula opačným směrem, nejprve pryč od hřbitova a potom za něj. Ukryla se za vysoký náhrobek a dalekohledem se rozhlížela kolem sebe, jestli nezahlédne někoho jiného než Briana. V blízkosti kostela však nezpozorovala žádný pohyb a mezi náhrobky se taky nic nehýbalo.

Počkala pár minut a znovu se rozhlédla. Pořád nic. Opatrně přeběhla k dalšímu náhrobku. Tato část státu Chihuahua byla polopoušť, rostly tu jenom kaktusy a křoví, žádná tráva, která by aspoň trochu tlumila kroky. Svezla se na koleno a do kůže se jí zaryl ostrý kámen. Zamrkala bolestí, ale ovládla se, aby prudce neucukla, pouze zvolna přesunula váhu těla.

Cosi drobounkého jí přeběhlo po ruce, snad mravenec nebo moucha. Znovu potlačila touhu ucuknout, ale po celém těle jí hnusem naskočila husí kůže. Měla sto chutí s výskotem vyskočit a hmyz ze sebe setřepat. Těch hemživých tvorečků se příšerně štítila. Hnusila se jí špína, hnusilo se jí povalování na zemi, přímo ve špíně a mezi hmyzem. Přesto to dělala a dávno se vycvičila v tom, aby přítomnost hlíny a hmyzu vytěsnila z vědomí. Byla na nebezpečné výpravě a moc dobře to věděla: srdce jí bušilo tak strašně, až se jí dělalo špatně od žaludku, ale i tohle se naučila nevnímat. Uvnitř se stokrát mohla třást hnusem, ale navenek ani nemrkla.

Zvedla kámen, který ji tlačil do kolena, a prsty nahmátla hladký trojúhelníkový tvar, podobný malé pyramidě. Hmmm, zajímavé. Automaticky kámen strčila do přední kapsy džín, ale hned si uvědomila, co dělá, a chtěla ho zase vytáhnout a zahodit – jenže se k tomu nepřinutila.

Kameny sbírala už celé roky, zvlášť ty hladké a nezvykle tvarované. Doma už měla pěknou sbírku. Malí kluci přece milují kameny, nebo ne?

Znovu pohledem přelétla po hřbitově a přilehlém okolí, v podřepu se přesunula k dalšímu a ještě k dalšímu náhrobku. Blížila se k místu, které si vytipovala předtím. V jedné pauze si dlaní přiklopila hodinky a stiskla tlačítko. Osvětlený displej ukázal, že už je devět minut po půl jedenácté. Buď jí tipař namluvil nesmysl, nebo ti lidé vážně nemají naspěch. Doufala, že jde o druhou možnost a že se s Brianem netáhli takovou dálku zbytečně.

Ne. Zbytečné to nebylo, protože dřív nebo později svého syna najde. Jen nesmí přehlédnout žádnou stopu, která by ji k němu mohla dovést. Takhle to dělala už deset let, a když to bude nutné, bude v tom klidně pokračovat dalších deset let. Nebo dvacet. Neuměla si představit, že by se svého chlapečka někdy vzdala. Že by rezignovala.

V průběhu let si zkoušela představit, co všechno by Justina mohlo bavit, jak se mění jeho zájmy podle toho, jak roste, a nakupovala hračky, které by se mu mohly líbit. Byl by nadšený z barevných míčků a malých náklaďáků? Jezdil by s nimi a dělal pusou motor? Po třech letech si ho představovala na tříkolce. A jako čtyřletý nejspíš začal sbírat kameny a žížaly a podobné věci a nosit je v kapsách domů. K sbírání žížal se nepřinutila, ale kameny… těch se dotýkat mohla. Proto je začala hromadit doma.

Když mu bylo šest, v duchu se ptala, jestli se učí hrát fotbal nebo baseball. Kameny ho nejspíš ještě neomrzely, ale pro jistotu koupila baseballový míč a dětskou baseballovou rukavici.

A pak se mu přehouply osmé narozeniny a Milla si představovala, jak mu rostou druhé zuby, zatím ještě příliš velké pro drobný obličejík, i když v tvářích už ztrácí dětskou buclatost. Od kolika let chodí děti do skautu?

Určitě už hraje baseball ve školním týmu a někdo ho naučil házet žabky plochým kamenem na hladině. Začala sbírat hladké ploché kameny, čistě pro jistotu.

Teď mu je deset, házení žabek ho už zřejmě nebaví. Jezdí na horském kole, třeba je blázen do počítačů. Stoprocentně chodí do skautu a kdoví, v pokojíčku má možná akvárium. S kupováním hraček už přestala. Počítač sice měla, ale horské kolo ani akvárium si nepořídila. Rybičky by rychle pošly, protože doma se objevovala jen nárazově a nezvládla by je pravidelně krmit ani měnit vodu.

Milla zaťala zuby a nevidomě zírala na hřbitov před sebou. Zakázala si třeba jen pomyslet na možnost, že Justin třeba není naživu, radši si vykreslovala šťastné dětství normálního kluka, kterého našli či adoptovali slušní lidé, zbožňují ho a milují a snášejí mu modré z nebe.

Každopádně tohle byla jedna z oficiálních teorií: Justina ukradli, aby ho prodali ilegální agentuře, která zájemcům ze Států a z Kanady obstarává na černém trhu děti vhodné k adopci. Zákazníci nemají potuchy, že jejich adoptované děti jsou ukradené původním rodičům, že ten zločin rozvrátil řadu rodin a zasel v nich trvalou bolest. Snažila se najít útěchu v představách, jak si Justin hraje, směje se, roste. Nejhorší byla nejistota, co se s ním vlastně stalo, a každá možnost byla lepší než představa, že už nežije.

Úděsná spousta ukradených dětí *skutečně* zemřela. Nacpali je do kufru auta, aby je propašovali přes hranice, a pokud jich osm z deseti nepřežilo, nu, těch osm je nestálo víc než trochu práce a zbylé dvě děti jim všechnu námahu a výdaje bohatě zaplatily, protože za každé dostali dvacet tisíc dolarů, možná i víc, to podle toho, kdo o dítě stál a jakou cenu si mohl dovolit. Federální policie se snažila

Millu utěšit tvrzením, že Justinovi se jistě dostalo zvlášť dobré péče, protože byl plavovlasý a modrooký, takže měl vyšší cenu než mexické děti. Kupodivu ji to opravdu utěšilo, třebaže jí pukalo srdce nad hispánskými miminky, kterým se té zvláštní péče nedostalo jedině proto, že byla snědá a černovlasá.

Ale co když – co když Justin patřil mezi tu nešťastnou většinu? Mají ti parchanti, kteří kradené děti dopravují ke kupcům, dost času a svědomí mrtvá tělíčka aspoň pohřbít? Neboje prostě jen odhodí někam do škarpy, napospas –

Ne. Dál pokračovat nezvládla. Nesměla dopustit, aby se jí ta pochmurná představa zformovala v hlavě až do konce, protože pak by se přestala ovládat, a to si v dané chvíli rozhodně nemohla dovolit. Pokud dnešní tipař nelhal a noční schůzka se vážně uskuteční, musí být na to připravená.

Milla znovu překontrolovala hřbitov a zadní stranu kostela a vybrala si náhrobek, za který se hodlala ukrýt. Měl masivní a širokou základnu, takže pokud si za něj lehne, vůbec na ni nebude vidět. Zbytek cesty se plížila po břiše a za náhrobkem se přikrčila, aby bez větší námahy i hluku mohla kdykoliv vykouknout a nebýt přitom nápadná. Měla výborný rozhled po hřbitově i plácku za kostelem. Teď už jí zbývalo jen čekat.

Minutová ručička na hodinkách se plazila kolem ciferníku. Bylo jedenáct, pak jedenáct pryč. A konečně, v jedenáct třicet pět, zaslechla přijíždět auto. Vmžiku zostražitěla, i když se nedalo vyloučit, že to se jen nějaký farmář vrací z *cantina.* Pozorně napínala zrak, ale nezahlédla jediný záblesk reflektorů, i když zvuk motoru stále sílil.

Kolem vzdálenějšího rohu hřbitova se přehoupl temný tvar auta, které pomalu dojelo za kostel a zastavilo zhruba tři řady náhrobků od Millina úkrytu.

Milla se zhluboka nadechla a snažila se ztišit srdce, které jí vyskakovalo až do krku. Většina anonymních tipů byly nesmysly, jenže tentokrát měla kořist nadosah. Se špetkou štěstí bude Diaz její.

3.

V dalekohledu rozeznala, že v autě sedí dva muži. Naráz ji zaplavilo zklamání. Nebylo pochyb, že čekají na někoho dalšího. Pochybovala, že dva muži by v jednom voze jeli až sem jenom proto, aby si spolu promluvili. Pozorně si je prohlížela v podivném nazelenalém přísvitu nočního dalekohledu, ale muži zůstávali trčet v autě, proto jim do tváře moc dobře neviděla.

Doufala, že Brian uvažuje stejně jako ona a zůstane v úkrytu. Nikde ho neviděla, i když se o to snažila. Musel si najít proklatě dobrou skrýš.

Uběhlo deset minut a po Brianovi nebylo pořád ještě ani stopy. Výborně. Takže stejně jako ona předpokládá, že sem dorazí další spiklenci.

Po deseti minutách k ní dolehl motor dalšího automobilu. Zpoza kostela se zvolna vynořil stín vozu a nacouval do úzké uličky tak hluboko, až se kufry obou aut téměř dotýkaly.

Z druhého auta vystoupili dva muži. Dveře prvního vozu se otevřely a do tmy vykročila i první dvojice.

Milla namířila dalekohled na muže z druhého auta, kteří stáli čelem k ní. Řidič byl dlouhý hubený mestic s černými vlasy ulízanými dozadu a staženými do ohonu. Jeho spolucestující měl trochu menší a podsaditější postavu. A sotva na něho dalekohled zaostřila, ztuhla jí krev v žilách.

Deset let po tom hajzlovi pásla. Den, kdy jí ukradli Justina, jí ve vzpomínkách splynul v jedinou nezřetelnou hrůzu, a následující dny, kdy na mrňavé klinice bojovala o život, se jí ztratily do nenávratna. Kdovíproč si vlastní

útok pamatovala jako nehybnou a ostrou fotografii, ze které nejjasněji vystupoval obličej GRÁZLA, který jí Justina vyrval z náruče.

Dnes už by svého chlapečka nepoznala, ale toho grázla, co ho ukradl… Toho by poznala všude. Zřetelně si připomínala to lupnutí, když mu pod jejími nehty pukla oční bulva, vybavovala si svislé krvavé drápance, jež mu nechala v levé tváři. Zmrzačila ho, poznamenala, a to vědomí ji plnilo zvráceným uspokojením. I kdyby věk toho hajzla změnil sebevíc, vždycky ho pozná podle stop, které mu nechala v obličeji.

A teď, po deseti letech, mířil rovnou k ní. Levý oční důlek měl prázdný, víčko zjizvené a pokroucené. Po tváři se mu táhly dvě hluboké svislé jizvy.

Byl to *on.*

Náhle nemohla popadnout dech, v plicích ji pálilo, v krku ji rozbolelo, před očima se jí zatmělo vzteky.

Brianovi přísně nakázala, ať se ani nehne, pokud se objeví víc než dva muži. Byl chytrý a pochopil, že oni dva by ani náhodou nepřemohli celou čtveřici, která navíc jistě byla ozbrojená.

Ale když ten parchant byl *tady,* přímo před ní. Věděla, že se to může stát, ale přesto jí mocný nápor emocí málem oslepil. Před očima se jí převalovala rudá mlha, v uších jí burácela rozbouřená krev.

Svaly jí vibrovaly napětím. Nejradši by se na něho vrhla holýma rukama. Cípečkem mozku si uvědomovala, že to je naprostý nesmysl, ale jako by jí to našeptával někdo cizí, a jako by to byla cizí ruka, jež sáhla do kapsy pro pistoli, jako by to byl cizí člověk, kdo se užuž zvedal z úkrytu.

Nedostala se ani na kolena. Mezi lopatky ji zasáhlo něco tvrdého, těžkého, a srazilo ji zpět k zemi. Pak se událo několik věcí současně a tak rychle, že nestačila

zareagovat. Kolem stehen se jí ovinuly něčí nohy a sevřely ji pevně jako do svěráku, na ústa se jí přiklopila dlaň a trhnutím jí zvrátila hlavu dozadu, kolem krku se jí zahákla železná paže. Během zlomku vteřiny byla nehybná a bezmocná.

„Ani hnout, ani slovo, nebo ti zlomím vaz!“

Hlas zněl chladně a výhružně a tak tichounce, že Milla ho spíš vycítila, než slyšela, ale rozuměla mu dokonale. Dostatečně výmluvná byla ta cizí paže, která jí bránila v nadechnutí.

Zpanikařené se snažila přemýšlet. Je to zvěd, kterého poslali napřed ověřit, že místo schůzky je bezpečné? Pokud ano, pak by viděl i Briana a logicky by šel nejprve po něm. A možná šel. Možná že Brian teď leží mrtvý na opačné straně hřbitova. Ale pokud to je zvěd, proč by jí nařizoval, že nesmí vydat ani hlásku?

Zkrátka, s tou čtveřicí neměl nic společného, sledoval tady výhradně svoje vlastní zájmy. Třeba je Brian ještě naživu a třeba, když se nebude bránit, z toho bez přetržené míchy vyvázne i ona.

Zoufale potřebovala kyslík, nadechnout se. Před očima se jí zatmělo, ale povedlo se jí kratičce lapnout po dechu. Paže kolem krku se nepatrně uvolnila, takže to stačilo na mělké vdechnutí.

Hlavu měla zvrácenou dozadu v tak ostrém úhlu, že na dohadující se čtveřici dohlédla pouze koutkem oka. Bez dalekohledu nerozeznala žádné podrobnosti. Otevřeli kufry u obou vozů a dva z nich teď cosi přemisťovali.

Kámen v kapse džín tlačil Millu do citlivého místa v třísle, ňadra se jí bolestivě drtila o zem a páteř příšerně bolela v důsledku nepřirozeně zakloněné šíje. Útočníkovo tělo ji tížilo jako olověné závaží. Muž na ní ležel celým tělem a spánkem se jí tiskl k hlavě, takže vnímala i rytmus jeho dechu – nevzrušený, rovnoměrný. Ten hajzl byl v

naprostém klidu! Bylo to hrůzné a nepřirozené, jako by to ani nebyl člověk.

Nevěnoval jí sebemenší pozornost. Teď, když ji přemohl a ona se nebránila, plně se soustředil na čtveřici mužů za kostelem.

Svoje jednání či obchody už zřejmě dokončili, protože nasedali zpátky do vozů. Odjížděl i muž, který ukradl Justina. Po deseti letech ho konečně našla a zase jí unikne. Vzepjala se proti tělu svého věznitele, celá se vzdorně napjala, ale on jenom zesílil tlak paže na její hrtan. Znovu se jí zatmělo před očima, zoufalstvím ochabla, v hrudi ji tlačil vzlyk. V této poloze byla bezmocná jako želva obrácená na záda.

Druhé auto se pomalu rozjelo, zabočilo za roh a zmizelo. První vůz začal couvat po úzké cestě. Muž náhle Millu zvedl a obrátil ji na záda. „Zdřímni si!“ zavrčel a prsty ji drsně stiskl dolní část hrdla.

Snažila se bránit, ale už beztak byla přidušená a balancovala na okraji vědomí. Nakláněl se nad ní, temná zlověstná silueta, a potom se svět utopil v temnotě.

Probrala se s hlavou v Brianově klíně. Ustrašeně ji pleskal po tvářích a ramenou. „Millo? Millo! Prober se!“

„Vždyť já jsem vzhůru,“ zamumlala nezřetelně, jako opilá. „Zdřímla jsem si.“

„Zdřímla? Ty sis *zdřímla?*“ Ohromením zapomněl mluvit tiše.

Usilovně se snažila sebrat rozum do hrsti, potřásla hlavou, ale pořád měla pocit, že je pod vodou. Každý pohyb ji vyčerpával. „Ne. Někdo mě sejmul.“

„Cože? Do prdele!“ Brian se prudce rozhlédl po hřbitově. „Takže tu měli hlídku a my ji přehlídli, jo?“

Pomalu se horní polovinou těla svezla z jeho kolenou. Všechno ji bolelo, jako by ji někdo zvedl a praštil s ní o zem. Počkat – vždyť *praštili*

„Ne, k nim určitě nepatřil.“

„Jak to víš?“

„Pohrozil mi, že jestli hlesnu, zlomí mi vaz!“ A málem to udělal. Krk ji bolel, jako by chtěl připomenout, že útočník nežertoval.

„Proč by to dělal? Leda by –“

„Leda by je špehoval stejně jako my,“ dořekla Milla, když se Brian odmlčel a pátral v hlavě po nejlogičtějším vysvětlení.

„Ale proč tě přepadl? Jenom jsme je pozorovali. Klidně mohl zůstat v úkrytu a my bychom o jeho přítomnosti neměli tušení.“

Při vzpomínce, jak blízko se ocitla Justinovu únosci, ji sevřel pronikavý strach. Zavřela oči. „Chtěla jsem udělat děsnou pitomost.“

„Prosím tě! Ty přece pitomosti neděláš.“

„V tom druhém autě seděl na místě spolujezdce chlap, který mi na tržišti ukradl Justina.“

Brian se dlouze, sykavě nadechl a opět stejně dlouze vydechoval. „Kruci. A do prdele.“ Chvilku mlčel. „Hádám dobře, žes po něm chtěla vyjet, he? I když byli *čtyři?*“

S odpovědí se nemusela namáhat. Sebrala ze země baseballovou čapku, která jí spadla během zápasu s útočníkem, a prsty si prohrábla zcuchané kučery. „O tom setkání jsem snila deset let. Deset let jsem na toho hajzla myslela, těšila se na chvíli, kdy se mi dostane pod ruku. Byla jsem odhodlaná z něj vyždímat pravdu, i kdybych přitom sama měla umřít.“

„Taky že bys umřela. Pokud sis nevšimla, všichni tři měli pistole.“

To si nevšimla. Sotva spatřila obličej, který ji ve dne v noci pronásledoval dlouhých deset let, nebyla schopná vnímat cokoliv dalšího. Nebylo pochyb, že ten neznámý surovec, který se na ni vrhl, jí zachránil život.

S hekáním se vyhrabala na nohy. Přikrývka, kterou měla přehozenou přes ramena, se válela o pár kroků dál. Shýbla se pro ni. Dalekohled s nočním viděním se odkulil k patě náhrobku, ale pistole, kterou měla v kapse, zmizela. Útočník ji vzal zřejmě až po tom, co ztratila vědomí.

Předtím večer ji hlava jenom bolela, ale teď jí spánky doslova třeštily a navíc jí bylo na zvracení. „Jedem domů," hlesla vyčerpaně. Dostala se tak blízko, a zase z toho nic nebylo. Hořká prohra jí v ústech zanechala pachuť popela.

Mlčky se vraceli k dodávce. Když míjeli dveře *cantina*, prudce se v ní vzedmul starý vztek. Milla se bez rozmýšlení obrátila a vrazila do dveří tak prudce, až práskly do protější stěny. V malé, kouřem zamlžené místnosti se k ní rázem obrátily užaslé, drsné tváře přítomných mužů.

Zůstala stát na prahu a španělštinou, kterou si během mnohaletého pátrání stačila zdokonalit, důrazně oznámila: „Jmenuju se Milla Edgeová a pracuju pro agenturu *Pátračů* v El Paso. Zaplatím deset tisíc amerických dolarů každému, kdo mi poradí, jak najít Diaze."

V Mexiku musel žít nejméně milion Diazů, ale z hrobového ticha v putyce bylo zřejmé, že všichni přesně vědí,

kom je řeč. Odměny samozřejmě nabízela už dříve: před deseti lety vypsala odměnu za sebemenší informaci týkající se únosu Justina Boonea. Navíc pravidelně předávala úplatky a odměňovala celou malou armádu informátorů. Slíbit odměnu v smradlavé venkovské *cantina* byl nejspíš nesmysl, který nepřinese žádný

výsledek, ale přinejmenším měla pocit, že dělá aspoň *něco.* Před chvílí byl přímo v téhle vesnici muž, jenž jí ukradl deset let života, a Diaz bylo jediné jméno, které v souvislosti s ním znala. A občas

bodnutí do tmy trefí do živého.

V mexické *cantina* neměly ženy co pohledávat, směly tam výhradně prostitutky. Jeden z mužů se začal zvedat, ale Brian přistoupil těsně k Mille, aby ucítila jeho fyzickou nadřazenost, a pevněji uchopil za loket. „Jdem!“ vybídl ji a z jeho stisku bylo jasné, že na vtípky nemá náladu.

Nasedla do polorozpadlé dodávky a Brian vklouzl za volant. Motor opět naskočil po prvním otočení klíčkem, takže než ze dveří vyšli dva načuření štamgasti a zadívali se za nimi, stačili ujet už hezký kus cesty.

„Co to mělo znamenat?“ udeřil na ni dopálený Brian. „V jednom kuse nám vtloukáš do hlavy, že nesmíme riskovat, a potom si kliďánko vlezeš do *cantina?* Koleduješ si o průšvih nebo co?“

„Vždyť až dovnitř jsem nešla.“ Promnula si čelo a s povzdechem přiznala: „Máš pravdu. Omlouvám se, asi mi to na chvíli přestalo myslet. Jenže když jsem ho po tolika letech konečně zahlídla…“ Hlas se jí zlomil. Křečovitě polkla. „Promiň,“ šeptla a odřeným čelním sklem civěla netečně do venkovní tmy.

Brianovi stačilo vyjádřit svůj názor jednou, dál už se do ní nenavážel. Soustředil se na řízení, na vyhlížení výmolů a ležících krav a na protijedoucí neosvětlená vozidla.

Milla křečovitě zarývala nehty do dlaní. Ten zrůdně nelidský obličej hledala celých deset let. Doufala, že ty roky pro něho uběhly ve znamení průšvihů, utrpení a celkové mizérie, ačkoliv se jistě ani zdaleka nemohly rovnat utrpení, kterým si za to desetiletí prošla ona. Modlila se, aby trpěl hodně nepříjemnou, bolestivou,

nevyléčitelnou, ale ne nutně smrtelnou chorobou. Přála mu peklo na zemi, ale ne rychlou smrt. Ještě ne. Ne dřív, dokud z něho nevyrazí informace nezbytné k vystopování Justina. Potom ho s největší radostí vlastnoručně oddělá. On ji zničil, tak proč by mu to neoplatila?

Roky jí v mozku odtikávaly jako časovaná bomba.

Před deseti lety jí ukradli Justina.

Před devíti lety se s ní rozvedl David. Nemohla mu to mít za zlé. Ztráta dítěte klade na rodiče takové napětí a vnáší do vztahu tolik stresu, že to vydrží jen málokterý vztah. V jejich případě David neztratil jen syna, ale i manželku. Od prvního okamžiku, co se po operaci probrala k vědomí, se všechny její myšlenky týkaly výhradně Justina. Pro Davida v ní nezůstalo nic.

Před osmi lety se jí při sledování stopy, která opět nepřinesla o Justinovi nic nového, podařilo objevit jiné ukradené děcko. Kojenec byl v tu chvíli polomrtvý, ale uzdravil se a Milla z pohledu na matčinu hysterickou radost ze záchrany dítěte kupodivu načerpala trochu útěchy. Jejímu příběhu šťastný konec scházel, ale možná by mohla přispět ke šťastnému zakončení jiných příběhů.

Před sedmi lety založila agenturu *Pátrači*. Patřilo k ní pár placených zaměstnanců, ale většinou se jednalo o dobrovolníky, kteří pomáhali hledat pohřešované děti, ať už unesené nebo prostě ztracené či na útěku z domova. Policejní sbory v zemi sužoval trvalý podstav a málo prostředků, takže zkrátka neměly kapacitu a dost peněz, aby problému věnovaly tolik pozornosti, kolik potřeboval. Právě na rozsahu a intenzitě pátrání však závisel fakt, zda dítě najdou či nenajdou, či zda v okamžiku nalezení bude mrtvé *nebo* živé. Milla uměla skvěle verbovat dobrovolníky a díky své mediální proslulosti z doby po Justinově únosu dokázala prvotřídně obstarat i peníze.

Před šesti lety se David znovu oženil. Millu to ranilo víc, než si původně dokázala představit. Zčásti se jí dotklo, že si zvládl vybudovat nový život i bez ní, ale především to normálně bolelo. Vždyť ho tolik milovala. A pořád ho ještě nepřestala milovat, ačkoliv období *zamilovanosti* pro oba skončilo dnem, kdy jim unesli Justina. David zkrátka zůstával tím nejlepším mužem, jakého kdy poznala. Každý člověk se s žalem vypořádá jinak, nu a David hledal smysl další své existence v práci, zachraňoval životy, které by jinak neměly šanci. Medicína mu pomáhala přežít bolest, zatímco Millu bolest nemilosrdně poháněla k nekonečnému pátrání po zmizelém synovi.

Před pěti lety *Pátrači* přijali první případ pohřešované dospělé osoby. Nevěnovali se pouze hledání dětí, ale všech ztracených osob, protože i jejich rodiny se utápěly v utrpení a zoufalství, umocněných vědomím, že se nikdy nedozvědí, co jejich drahé potkalo a zda jsou ještě vůbec naživu.

Před čtyřmi lety se Davidovi a jeho druhé ženě narodilo děcko. Milla málem zešílela, když se doslechla, že jeho manželka je těhotná. Co když budou mít chlapce, dalšího syna? Bylo to od ní podlé, věděla to, ale neuměla si představit, jak by to přežila. K její neskonalé úlevě se narodila dcera. A Milla zarputile pokračovala v pátrání po vlastním dítěti.

Před třemi lety jí na rodinné oslavě Vánoc v ohijském domě jejich rodičů vmetl bratr Ross do tváře, že je nejvyšší čas, aby začala nový život a přestala tím, co se událo před dlouhými sedmi lety, deptat všechny rodinné příslušníky. K její hrůze se za ni nepostavila ani sestra Julia. Od té doby Milla navštěvovala rodiče jen tehdy, když měla jistotu, že tam nepotká své sourozence. O svátcích se sice cítila osaměle, ale nevěřila, že Rossovi dokáže, tu nečitelnost někdy odpustit.

Před dvěma lety poprvé zaslechla jméno Diaz. Po osmi letech bez jediného konkrétního výsledku sehnala informaci, která mohla nějak souviset s Justinem. Před rokem se Davidovi a jeho ženě narodilo druhé dítě, syn. Po té zprávě Milla proplakala celou noc.

A dnes večer… dnes večer ho viděla, toho netvora, který ji zničil. Byl tak blízko, ale nakonec jí stejně jako vždycky zůstaly jen prázdné ruce.

Ale aspoň byl naživu. Nosila v sobě hluboko zažraný strach, že únosce zemře dřív, než ho stačí vyzpovídat. Kašlala na to, co se s ním stane dál, jestli unikne trestu, záleželo jí pouze na informacích, co je s jejím dítětem a kde by ho mohla najít. A teď měla jistotu, že ten grázl je naživu a pohybuje se v této oblasti, takže svoje úsilí ještě znásobí. A buď ho nakonec uštve jako prašivého psa, nebo při tom honu sama zemře.

4.

Chvíli po půl páté Milla odemkla dveře svého domku. Byla vyčerpaná k smrti a psychicky tak na dně, že toužila jen co nejrychleji zalézt do postele a schovat se světu pod přikrývkou. *Byla tak blízko!*

Nedokázala to zahnat z hlavy. Roky v sobě živila naději a odhodlání, nevzdávala se, i když neměla žádné konkrétní stopy, o které by se mohla opřít, ale když teď toho únosce viděla na vlastní oči a měla jistotu, že nezemřel a pohybuje se kolem hranic, necítila nic než propastné zoufalství, protože se jí ho nepodařilo polapit.

„A nenechám se tím zlomit!“ vyhrkla hlasitě, když mířila do koupelny a cestou svlékala zašpiněné oblečení. „Nenechám!“ Právě díky vzdoru přežila těch pekelných deset let, prostě se odmítala vzdát. Občas si připadala jako jeden z proslulých japonských vojáků, kteří ještě dlouho po skončení druhé světové války odmítali nechat boje, protože se neuměli vyrovnat s jeho výsledkem.

Nikdy ho nenajdeš, tvrdili jí všichni. Začni nový život! zlobil se na ni bratr. Když jí Justina ukradli, byl ještě tak maličký, že nemohla mít představu, jak bude časem vypadat, neměla jinou možnost identifikace než test DNA, a těžko mohla pobíhat po Státech s požadavkem, aby všichni desetiletí kluci podstoupili test DNA. Pokud chlapeček vůbec zůstal ve Státech, klidně mohl být v Kanadě nebo pořád ještě v Mexiku. Jedna potrhlá ženská přišla sice s dobře míněným, ale úplně šíleným návrhem, aby Justinovi vystrojila pohřeb a nechala ho navždy odpočívat v pokoji.

Skutečnost, že ta ženská zůstala naživu, byla jasným důkazem Millina sebeovládání.

Justin *není* mrtvý. Kdyby tomu přestala věřit, nemohla by fungovat dál.

Zrcadlo v koupelně odráželo obličej ztrhaný a pobledlý únavou, s temnými kruhy pod očima a zachmuřeně sevřenými rty. Teď vypadala na víc než na svých třiatřicet. Ve světle zářivky jí v neposedných kučerách vynikal bílý pruh. Už když se zotavovala na klinice, sestry si všimly, že jeden pramen vlasů jí začíná šedivět. Světlý pruh výrazně vystupoval na všech fotografiích, kterými propagovala svou agenturu a sháněla příspěvky, a všem připomínal utrpení rodičů, kterým nečekaně zmizelo dítě. Ostatní vlasy měla pořád světle kaštanové a neposedné, ale pozornost všech přitáhl právě tragicky bílý pramen.

Vzpomněla si, že zítra večer se koná další dobročinný večírek na získání financí. Vlastně ne, už *dnes* večer. Ona sice tuhle noc neprospala, ale to ještě neznamená, že nepřijde ráno.

Narychlo se osprchovala, natáhla si noční košili a ulehla, jenže spánek se jí vyhýbal. Dnes v noci nejen že viděla muže, který ukradl Justina, ale málem se i s Brianem nechala zabít. Kdyby na čtveřici za kostelem vyrazila s napřaženou pistolí, oddělali by ji a pak zastřelili i Briana, který by se jí stoprocentně vrhl na pomoc. Takhle zpětně se až děsila, že nad sebou tak absolutně ztratila sebekontrolu. Není divu, že ji Brian tak seřval. *Pátrači* nebyli žádná zásahová jednotka a na střílečky neměli trénink. Všichni zaměstnanci sice absolvovali základní výcvik, pokud jde

0 ovládání střelných zbraní a sebeobranu, ale to bylo celé. Největší kvalifikaci v tomhle směru měl u nich Brian, který pár let sloužil v armádě.

Jenže ne, jakmile šlo o Justina, ztratila zdravý rozum, přestala myslet logicky, pud sebezáchovy z ní bezezbytku vyprchal.

Konečně usnula a zdálo se jí o Justinovi. Ten sen už znala, vracel se jí v prvních letech po jeho únosu, a teď se opět vynořil z hlubin podvědomí. Byl to pouhý záblesk, ale tak realistický, div jí nepuklo srdce. Kolébala dítě při kojení,

1 ve snu cítila tíhu jeho hřejivého tělíčka v náruči, do nosu jí vnikala líbezná miminkovská vůně. Hladila hebké blonďaté vlásky a konečkem prstu vychutnávala samet něžné tvářičky. Cítila, jak jí růžové rtíky potahují za bradavku, vytryskl úlevný proud mléka… a ona prožívala hluboký vnitřní mír.

Probudila se s pláčem, jako pokaždé po tomhle snu. Kdykoliv únava překročila určitou mez, tělo zareagovalo úplně opačně a nedovolilo jí usnout. Po půlhodině, kdy se snažila vyhnat si ten sen z hlavy, rezignovaně vstala a zapnula kávovar. Než se káva uvařila, Milla svlékla noční košili a udělala pár jogínských a strečinkových cviků. Jejich uklidňující vliv si už dávno ověřila.

Vzhledem k tomu, že se nikdy nedalo předem odhadnout, co který případ bude vyžadovat, zda normální obcházení úřadů a jízdu autem nebo běh ulicemi či šplhání po skalách, úzkostlivě se snažila udržet si dobrou fyzičku, i když to pro ni znamenalo spoustu přemáhání. Zpocené tělo se jí hnusilo stejně jako brouci a hlína, a přesto cvičila, protože to zkrátka jinak nešlo. Stejně tak se musela naučit zacházet se střelnými zbraněmi, i když se jí hnusily zvuky výstřelu, kouř, smrad, zkrátka všechno kolem nich. V nejlepším případě odváděla jen průměrné výkony, ale i na ně se příšerně nadřela, a stejně tak dřela, aby si získané dovednosti udržela. Kvůli vystopování Justinových únosců dělala řadu věcí, které jí byly proti

srsti, v podstatě se silou vůle změnila v úplně jinou osobu, než jakou byla původně. Tehdejší Justinova maminka by většinu z těch dnešních dovedností nezvládla, což znamenalo, že Milla se přinutila změnit se od základu.

Vlastně, byli to ti hajzlové, kdo ji změnil. Změnila se v tu vteřinu, kdy jí Justina vyrvali z náruče. Hned jak se na klinice probrala k vědomí, sužovaná bolestí a neschopná pohybu, stala se z ní úplně jiná žena, zaměřená výhradně na jediný cíl: najít své dítě.

Právě proto se s ní David rozvedl.

Rozvedl se, to ano, ale neutekl, nevykašlal se na ni. Koupil jí tenhle domek v El Paso a platil roční alimenty ve výši čtyřicet tisíc dolarů. Obě velkorysá gesta jí umožnila věnovat se výhradně práci v agentuře *Pátrači*. Kdyby si kvůli obživě musela najít zaměstnání, těžko by mohla být k dispozici celých čtyřiadvacet hodin denně a sledovat všechny stopy, které zachytila.

Kdyby to dovolila, David by se klidně ožebračil, protože původněji chtěl koupit luxusní vilu a každoročně vyplácet pohádkové sumy. Nesmysl! Daleko víc jí vyhovoval tenhle domek ve čtvrti, kde žily slušné střední vrstvy. Ostatně, i ty dvě ložnice a dvě koupelny byly víc, než skutečně využila, a z těch čtyřiceti tisíc dolarů ročně by jich patnáct bez problémů oželela. Na druhou stranu jí bylo jasné, že David tím přispívá na pátrání po synovi. Nemohl dělat totéž, co ona, tak dělal aspoň to, co bylo v jeho silách. Vzhledem k tomu, že měl novou rodinu, to od něho bylo ušlechtilé.

Docvičila, nalila si hrnek kávy a odnesla ho do patra, kde se pečlivě upravila a oblékla. Díkybohu, dnes nebude potřebovat džíny a tenisky, může si vzít sukni a sandálky, což v tom vedru je mnohem příjemnější. Protože si těžká období naučila zpříjemňovat menším rozmazlováním sebe sama, dny trávené ve městě využívala k tomu, aby se po

celém těle bohatě natřela hydratačním mlékem, umyla a vyfénovala si vlasy, někdy zašla na kosmetiku a manikúru, občas si koupila pěkný kousek oblečení nebo příjemný parfém: drobnosti, které sice dělala jen pro sebe, ale pomáhaly jí uhasit ženskou touhu. Pravda, v jistých dnech vypadala jako kříženec Terminátorky s bachařkou, ale uvnitř zůstávala ženou, která si uměla vychutnat ženské radosti.

V důsledku šlechtění své fyzické stránky přišla do kanceláře se zpožděním. *Pátrači* sídlili v posledním patře skladiště v prostorách, které jim poskytl True Gallagher, štědrý patron její agentury, jenž během let věnoval velké finanční dary právě na hledání pohřešovaných osob. Přízemí skladiště pořád ještě sloužilo původnímu účelu, takže si zvykli na jekot motorových pil, dunění přepravníků a túrování kamionů, které odtud odjížděly vrchovatě naložené zbožím.

Kanceláře obsahovaly jen to nejzákladnější vybavení. Holé zářivky, na podlaze popraskané linoleum, neosobně zelené stěny. Kovové psací stoly z druhé ruky byly odřené, většina židlí se viklala a k dispozici byly pouze dvě soukromé kanceláře – i když o soukromí v nich se dalo pochybovat, protože od ostatních prostor je oddělovaly pouze prosklené stěny.

Zato zdejší telefonní vybavení představovalo výkřik techniky. V tomhle směru *Pátrači* nešetřili, jako ostatně v ničem, co mohlo přispět ke zkvalitnění jejich práce.

Své zaměstnance Milla zbožňovala. Bůhví, že nikdo tu nepracoval kvůli penězům, za plat se dalo vyžít jen s odřenýma ušima. Měli nestydatě dlouhou pracovní dobu, která zahrnovala většinu sobot a někdy dokonce i neděli. Ona sama pracovala zadarmo, nebrala ani symbolický plat. Ostatně, většina lidí pracujících pro Pátrače byli dobrovolníci z celých Států, kteří nabídli své služby a čas

a schopnosti k dispozici pokaždé, když pátrání po pohřešované osobě probíhalo v místě, kde žili. Základním jádrem agentury však byli zaměstnanci tady, v El Paso, kteří si tu práci zvolili jako povolání i poslání, a také se ocitli na výplatní listině.

Většina dobrovolníků s nimi spolupracovala z dobroty srdce. Řada ze stálých zaměstnanců byla stejná, ale někteří měli své osobní důvody, proč tu načas chtěli pracovat. Nejlepší kamarádka Joann Westfallové se jako školačka ztratila rodičům na výletě a umřela hlady a zimou dřív, než ji záchranáři našli. Bývalý manžel Debry Schmaleové práskl do bot i s jejich dvěma dcerami a trvalo dlouhé dva roky, než ho policie vypátrala a vrátila děti matce. Olivia Meyerová, upjatá Newyorčanka a absolventka Harvardu, se rozhodla odsloužit si nějakou dobu v El Paso – i když život na maloměstě považovala za pokořující peklo – protože její senilní dědeček se jednou v prosinci vytratil z domova a toulal se mrazivými ulicemi jen v pantoflích a košili, než si ho po kolika hodinách všiml policista a zavezl ho do tepla služebny.

Nejlepší způsob hledání pohřešované osoby bylo doslova zaplavit inkriminovanou oblast *Pátrači.* To bylo jasné všem Milliným pomocníkům a spolupracovníkům, takže se svému poslání věnovali nadoraz.

Když Milla vešla do kanceláře, Brian se zrovna skláněl nad kávovarem. „Dáš si kafe?“ přivítal ji. Mlčky kývla.

Joann ustaraně vzhlédla od lejster. „Jak to včera večer dopadlo? Zjistila jsi něco?“

„Byl tam ten grázl, co mi ukradl Justina!“ oznámila Milla bez vytáček a všichni v doslechu vyjekli úžasem, vyskočili ze židlí a hnali se k ní.

„Co se stalo?“ naléhala Debra, modré oči navrch hlavy. „Vytáhlas z něj něco?“

Brian popošel blíž a vrazil Mille otlučený hrníček do ruky. „My s ním nemluvili. Byli čtyři a my jenom dva.“ Loupl po Mille pohledem, aby bylo jasno, že on ji nepráskne.

Milla však neměla v úmyslu cokoliv tajit. „Jistě, tak jsme se domluvili. Potíž byla v tom, že jakmile jsem ho zahlídla, ztratila jsem hlavu. Netoužila jsem po ničem jiném než ho drapnout pod krkem.“

„Panenko skákavá!“ zavyla Olivia. „A co dál? Stříleli po vás?“

„Vůbec netušili, že tam číháme. Než jsem stačila vyskočit, sejmul mě nějaký další chlap.“

„Panenko skákavá!“ opakovala zděšená Olivia. „Stalo se ti něco? Bylas u doktora?“

„Nestalo a nebyla.“

„Já to nechápu,“ vrtěla Joann hlavou. „Když ten chlap o vás věděl, proč těm ostatním nic neřekl?“

„Protože k nim nepatřil. Schovával se před nimi stejně jako my.“

„No, to je vážně fór,“ zabručel někdo.

„Máš potuchy, o koho jde?“ vyzvídala Debra.

„Ani náhodou, vůbec jsem ho neviděla. Ale ať už měl za lubem, co chtěl, stejně nám zachránil život, protože ti čtyři by nás zaručeně odpráskli. A když už jsem začala s tou zpovědí, taky jsem se zastavila v *cantina* a nabídla odměnu deset tisíc dolarů za informaci o Diazovi. To jen aby bylo jasno, kdyby někdo z vás bral telefonát, ve kterém by se mluvilo o odměně.“

„Už tomu rozumím,“ pronesla Olivia a významně povytáhla obočí. „Sotva jsem přišla, už volala nějaká ženská a vyhrožovala, ať se držím od Diaze co nejdál, jinak si to odskáču. Aspoň si myslím, že tohle říkala, protože to bylo před mým prvním kafem a neměla jsem

ještě nastartovanou španělštinu. Odsekla jsem, že s žádným Diazem nechodím, tak ať si dá pohov.“

„Vážně to byl ženský hlas?“ Teď pro změnu žasla Milla.

„Na tom vem jed. Taky proto jsem myslela, že volá nějaká žárlivá stíhačka. Jak to vypadá, opravdu jsi někomu šlápla na kuří oko.“

Skutečně to tak vypadalo. Bylo to zajímavé a vzrušující. „Najdeš mi číslo volajícího?“

„Samozřejmě.“ Olivia se vrátila ke stolu a číslo si ověřila. „Stojí tu *El Paso,* ale předvolba mi nic neříká.“

Brian se jí naklonil přes rameno. „To je z automatu na telefonní kartu,“ vysvětlil. „Nejde vystopovat.“

Brian měl v sobě něco, čím dráždil ten zbytek newyorské rozvahy, která v Olivii ještě zbývala. „Ze by?“ ucedila mrazivě. „Předpokládám, že z telefonního čísla umíš vyčíst i věk, pohlaví a váhu volajícího, ó Velký Bílý Lovce!“ Byla to jasná ťafka do Brianovy vojenské minulosti. Olivia byla zarytá pacifistka a naučit se aspoň odjistit pistoli ji stálo obrovské přemáhání.

„Pohlaví ne,“ zakřenil se Brian. „Na to mám jinou metodu.“ Svoje rýpnutí završil tím, že prohrábl Olivii účes a bleskově se stáhl do bezpečí. „A navíc na dálkový telefonáty taky používám karty, takže podle čísla volajícího poznám, že používá kartu. A díky svým rozsáhlým zkušenostem si dovolím tvrdit, že jde o kartu ATAT, kterou si snadno koupíš v každý trafice a na tisícovce dalších míst.“

Milla si sama často kupovala telefonní karty, protože během cest se nedalo spoléhat na to, že mobilní telefon bude mít všude signál, ale Olivia pocházela z tak zámožné rodiny, že existenci karet zřejmě neráčila vzít na vědomí. Kdykoliv neměla na mobilu signál, účtovala hovor na číslo své pevné linky či ho odečítala z kreditky.

Milla se vrátila k tématu. „Tak si to pojďme shrnout. Včera pozdě odpoledne jsem na mobil dostala anonymní tip, kde najdu Diaze. Volal mi muž. Čísla jsem si nevšimla, ale překontroluju ho, jestli se náhodou neshoduje s dnešním telefonátem. S Brianem si myslíme, že to byla past, ne na nás, ale na Diaze. Někdo ho chtěl zlikvidovat.

Dorazili jsme na místo schůzky, kde se objevili čtyři chlapi. Jedním z nich byl ten hajzl, co mi vyrval Justina.

A navíc byl jediný, koho jsem poznala. Vsadila bych se, že to je Diaz, protože jinak by to musela být proklatě dost velká náhoda.“

Milla si všimla, že Joann chvatně zapisuje jednotlivé body jejího líčení.

„Na místo dojeli čtyři chlapi ve dvou vozech, vždycky po dvojicích. Z kufru jednoho auta vytáhli nějaký předmět a naložili ho do druhého. Bohužel jsem neviděla, co to –“ Neviděla, protože hlavu měla bolestivě zvrácenou dozadu drtivým tlakem útočníkovy paže.

„Tělo,“ doplnil Brian suše. „Zabalené do igelitu nebo přikrývky.“

Mille přeběhl mráz po zádech. Hned ji to mělo trknout, ale ona se příliš zaměřila na toho jednookého zločince. Tohle byla další připomínka, že se musí ovládat, že přehlíží věci, jež by neměla.

„Mě k zemi srazil a znehybnil útočník, kterého jsem vůbec nezahlídla. Vím jen tolik, že se o ty čtyři zajímal stejně jako my. Po jejich odjezdu mi stiskl karotidu, a tak mě zbavil vědomí –“

„Tak tohle jsi mi neřekla!“ vyjel po ní Brian ostře.

„Bezvědomí jako bezvědomí. Aspoň že nemám otřes mozku.“

„To nemáš, ale pokud dotyčný neovládá ten hmat precizně, může způsobit poškození mozku. I když, jemu to je nejspíš jedno, protože se nejedná o jeho mozek, že jo.“

Bez téhle informace by se Milla snadno obešla. Teprve teď si začala připouštět, co všechno se jí při tom přepadení mohlo stát. Ne snad, že mu mohla zabránit, jedině že by na ten hřbitov vůbec nelezla – ovšem představa, že nechá pátrání po Justinovi, pro ni byla nepřijatelná.

Otřásla se a pokračovala ve vyprávění. „Předpokládám, že potom útočník jedno z aut sledoval, ale jistě to nevíme. Zrovna tak dobře mohl sledovat mě a Briana. Netuším sice, proč by to dělal, leda ze zvědavosti, ale vyloučit se to nedá. Pak jsem před narvanou *cantina* oznámila, že zaplatím deset tisíc dolarů za informaci o Diazovi, a hned ráno sem volá nějaká ženská, že buď Diaze nechám plavat, nebo si to odskáču.“ Na okamžik se odmlčela. „Nechce k tomu zmatku náhodou někdo něco dodat?“

Nikdo neodpověděl. Joann přelétla pohledem sloupec poznámek a po minutce váhání si vzala slovo: „Podle mě tam nezapadá jenom ten chlap, co tě sejmul. Jinak všechno dává smysl. Řekla bych, že jednooký grázl je Diaz a někdo chtěl na něho ušít boudu. Když jsi pak v *cantina* slíbila odměnu, Diazovi se to doneslo, spočítal si, že mu šlapeš na paty, protože v té vesnici byl ve stejnou dobu jako ty, a někoho přinutil, ať ti telefonicky pohrozí.“

Milla mezitím dospěla ke shodnému závěru, i když ne tak promyšlenému. Joann se uměla vyjadřovat stručně a jasně a vždycky si udržovala realistický nadhled. I díky tomu byla doslova penězi k nezaplacení.

„Takže se shodneme, že někdo – můj anonymní tipař – měl zájem na tom, abychom z nějakého důvodu Diaze našli. Mohlo jít o pomstu nebo profesionální rivalitu, to je

jedno. Nám momentálně nezbývá nic jiného než čekat, kdy se ozve s dalším tipem.“

S touto vyhlídkou se Milla odmítala smířit. Nejradši by pročesala okolí Guadalupe, i když zdravý rozum jí říkal, že by to byla ztráta času. Potřebovala vyvíjet aktivitu, a ne posedávat a čekat na telefonát, který může přijít za týden, za rok nebo nikdy.

V tom okamžiku zadrnčel telefon a jeden ze zaměstnanců rychle skočil po sluchátku. Chvíli poslouchal, pak vzhlédl a vychrlil: „Amber Alertová z Kalifornie, kraj San Clemente.“

Další oznámení, že došlo k únosu dítěte. Během pár vteřin seděli všichni u telefonů, sháněli svoje kontakty a dobrovolníky v okolí San Clemente, posílali je držet hlídky k dálnicím a vedlejším silničkám a pátrat po modré hondě. Podle svědků muž chytil dvanáctileté děvčátko na parkovišti před *McDonaldem* a vtáhl ho do auta. Než honda tryskem vycouvala na hlavní silnici, jedna svědkyně stačila přečíst část poznávacího čísla.

Vyzbrojeni těmito informacemi *Pátrači* bleskově zmobilizovali hlídky s dalekohledy a snažili se lokalizovat popsanou hondu. Pokud se jim to podaří, další *Pátrači* začnou vůz sledovat a zaznamenají jeho číslo a směr jízdy, sami se však nepokusí únosce zadržet. Pouze předají informaci místní policii a sledování přenechají jí.

Milla se podívala na hodinky. V Kalifornii bylo něco před devátou, určitě vrcholí dopravní špička, což může i nemusí být dobře. Pokud dobrovolníci jedou do práce autem a poslouchají rádio, mohou se o Amber Alertové doslechnout, ale pokud si pouštějí cédéčko nebo dávají přednost jízdě v tichu, smůla.

Rázem přestala přemýšlet o událostech z včerejší noci a soustředila se na záchranu kalifornského děvčátka, dokud je ještě naživu.

Své dítě zachránit nemohla. To však neznamená, že nemůže zachránit děti jiných nešťastníků.

5.

Dobročinný večírek se konal v tělocvičně místní střední školy. *Pátrači* obvykle nepořádali velkolepé gala akce, což Mille víc než vyhovovalo, ale občas se přece jenom musela ukázat i mezi smetánkou. Z toho důvodu si dokonce koupila jedny luxusní večerní šaty, za které vyhodila hříšné peníze, ale pořídit si další odmítala. Pro ty peníze znala mnohem užitečnější využití. Navrch měla několikerý obstojné koktejlky. Dnes večer si oblékla své nejoblíbenější, aby si trošku vylepšila náladu. Únavou doslova usínala v chůzi. Ledově modrá barva dělala s jejím teplým zabarvením pleti a vlasů zázraky a střevíčky, které k šatům patřily, už byly pohodlně vyšlápnuté, takže v nich koncem večera nebude jako na mučidlech. /

Z kanceláře odešla o dost dřív než obvykle, aby měla čas se trochu zkrášlit. Zaskočila ke kadeřníkovi, dala si udělat čerstvou manikúru, doma dokonce stihla i krátké zdřímnutí, z něhož načerpala sílu na několik dalších hodin, a nanesla si pleťovou masku, aby vypadala svěžeji. Nalíčila se nenápadně, což jejímu typu svědčilo. Parfém, punčocháče, šperky – tyhle rituály zbožňovala, protože jen výjimečně si mohla dopřát ten luxus, aby si připadala jako žena, a ne jako lovecký pes. Vlastně to bývalo jen tehdy, když navštívila některý z dobročinných večírků, takže se na ně většinou i těšila. Představovalo to jediné povyražení v pracovním shonu a dřině, které si dopřávala, a zřejmě jí pomáhalo nezešílet.

Svou šest let starou bílou toyotou dojela ke střední škole, jejíž parkoviště už bylo téměř zaplněné osobními vozy i dodávkami. K tělocvičně chvatně mířily zástupy

elegantně oblečených lidí, protože jenom idiot by se bezdůvodně zdržoval v místním srpnovém vedru. Sice se už stmívalo, ale i během té krátké chůze ke dveřím tělocvičny se Milla stačila zpotit.

Na podobné akce chodívala vždy sama, i když o doprovod mohla bez problémů požádat Briana nebo dalšího z mužských zaměstnanců agentury. Potíž byla v tom, že program býval nudný až k uzoufání a ona tím nechtěla nikoho zbytečně trýznit. Za další, bylo jí jasné, jak asi připadá lidem, které žádá o finanční příspěvek pro svou agenturu.

Všichni totiž znali detaily její vlastní tragédie, únos dítěte, rozpad manželství i založení agentury, která se věnuje nejen hledání jejího dítěte, ale i dalších pohřešovaných dětí a dospělých osob. Bez výjimky vybrala víc peněz, když na večírek přišla bez pánského doprovodu. Kdyby na každou akci přišla s jiným mužem, sponzoři by si mohli myslet, že tráví víc času randěním než prací. A v tomto případě bylo rozhodující, co si myslí sponzoři, a ne jaká je pravda.

Otevřela jedny z těžkých dvoukřídlých dveří u tělocvičny a vešla do nádherně chladivého vzduchu. Na podlaze tělocvičny pokryté zelenou plstí, aby se neodřely parkety, stály kulaté stoly, vždy pro osm až deset lidí. Stoly byly úhledně prostřené bílými ubrusy s nažehlenými ubrousky, uprostřed každého stála vázička s čerstvými květinami. V čele sálu byl dlouhý stůl a improvizované pódium. Tam měla sedět Milla společně s organizátory akce, starostou a společenskou elitou okresu, která byla ochotná poskytnout sponzorský dar.

Na každém dobročinném večírku měla projev a po tolika letech si ho už nemusela připravovat předem. Říkala vlastně vždycky to samé, i když se možná lišila v detailech: vyprávěla o akcích, které *Pátrači* podnikli, ať už

končily dobře nebo špatně. Dobré konce sloužily jako důkaz toho, že práce *Pátračů* má smysl, špatné konce měly připomenout, že s větším množstvím prostředků by mohli vyvinout i větší snahu a fungovat účinněji. Dnes večer měla plnou hlavu Tiery Alversonové. Nebylo správné, že ta čtrnáctiletá dívenka zemřela v špinavém a šváby zamořeném brlohu, s žilami spečenými drogou.

S úsměvem zamířila k pódiu, tu a tam prohodila pár slov s lidmi, které už znala. Nedostala se ještě ani do poloviny, když ji za loket uchopila tvrdá teplá dlaň, stiskla ji a hned zase pustila. Obrátila se, mimoděk zachytila pohled pronikavých tmavých očí Truea Gallaghera a usmála se. „Zdravím vás, True, jak se máte?“

„Vypadáte unaveně,“ řekl na rovinu. Na formální zdvořilosti si nikdy nepotrpěl.

„Díky,“ broukla kysele. „Aspoň hned vím, že jsem se snažila zbytečně.“

„Netvrdím, že vypadáte špatně, ale unaveně. Nic víc a nic míň.“

„To ano, ale já se snažila zamaskovat právě tu únavu.“

„Třeba se vám to povedlo,“ přejel ji od hlavy až k patě zkoumavým pohledem. „Jak *moc* jste unavená?“

„Sotva lezu,“ přiznala pobaveně.

„V tom případě jste se nesnažila nadarmo.“

True byl podnikatel, který se vypracoval sám, vydrápal se z propasti chudoby a získal značný vliv. I nadále však na něm byla působivější jeho osobnost než peníze, nicméně nikdo nepochyboval, že True Gallagher zemře jako multimilionář. Měl v sobě dost velkou dávku odhodlanosti a bezohlednosti a neuznával překážky. Přesto se o *Pátrače* zajímal hned od chvíle, kdy začal dosahovat větších úspěchů, a patřil mezi nejvěrnější sponzory.

Milla neměla potuchy, kolik je Trueovi přesně let, mohlo to být stejně dobře pětatřicet jako pětapadesát. V

obličeji byl od texaského slunce opálený dotemna a zbrázděný, ale jinak měl mladistvě štíhlou, statnou postavu. Byl vysoký skoro metr devadesát a vyzařoval mocnou živočišnou přitažlivost, která spolehlivě zabrala na každou ženu. Občas se na večírcích objevil s partnerkou, pokaždé jinou, jindy přišel sám. Jelikož dnes mu na paži nevisela žádná Miss Srpen, Milla usoudila, že True zrovna prožívá další ze svých mládeneckých období.

„Včerejší mejdan se vám protáhl?“ vyzvídal, položil Mille dlaň k boku a zlehka ji před sebou postrkoval k pódiu.

„Dá se to tak říct. Jen doufám, že dnešek zakončíme klidněji.“

„Copak se stalo?“

Milla mu včerejší dobrodružství rozhodně nehodlala líčit. Stručně se vymluvila: „Zkrátka šlo všechno na levačku. Našli jsme holčičku, která utekla z domova, ale už byla mrtvá.“

„Jo, to s člověkem zamává. Kolik jí bylo?“

„Čtrnáct.“

„Hrozný věk. Každý čtrnáctiletý má dojem, že nastal konec světa, a dospělý jen těžko uspěje s logikou u puberťáka, pro kterého neexistuje zítřek.“

Milla si neuměla ani náhodou představit, že by True Gallagher někdy trpěl pubertálními komplexy méněcennostmi nebo závislostí na drogách či něčím na ten způsob. Zaskočilo ji, že o nich má vůbec tušení. Připadal jí jako ze železa, naprosto neprůstřelný a odolný vůči obyčejným lidským slabostem.

Jeho síla Millu povzbudila. Vychutnávala ty obvyklé náznaky flirtování, i když si vždy dávala pozor, aby nepřekročila jistou mez. True patřil k významným sponzorům a ona by byla hloupá, kdyby dopustila, aby jejich vztah přerostl do osobní roviny. Obchod a soukromí

se špatně snášely i za těch nejvýhodnějších okolností, ale krátký úlet nestál za to, aby ztratili tak užitečného sponzora, který ještě zdaleka nevyčerpal svůj potenciál.

Kromě toho na nějaký románek neměla čas, ať krátký nebo dlouhý. Navíc by vztahu nemohla věnovat dostatek pozornosti, protože její práce vyžadovala neustálé cestování. Po rozvodu se párkrát pokusila najít si partnera, ale pokud se dotyčný o ni aspoň trochu zajímal, vadilo mu, že Milla je v jednom kuse mimo město. Bohužel, v tomhle bodě odmítala ustoupit. Smůla. Tečka. Zažila pár nezávazných románků, ale všechny uvadly na nedostatek času a pozornosti z její strany. Nakonec dospěla k názoru, že není fér k ní ani k dotyčnému muži, aby marnili svůj čas a energii, když ona stejně nemá v hlavě nic jiného než Justina a pátrání po něm.

A v hloubi srdce si navíc přiznávala, že ještě nenarazila na muže, který by se aspoň vzdáleně rovnal Davidovi. Už ho *nemilovala* – o to se postaral čas a vůbec běh života. Přesto věděla, že navždy v něm bude milovat muže, jakým býval před synáčkovým únosem. Neužírala se touhou po něm, netrápila se za probdělých nocí steskem. Za manželstvím s Davidem udělala tlustou čáru a David zůstal za ní. Přesto však nezapomněla, jak vypadá láska, a po Davidovi už v ní nikdo nezažehl podobný oheň, stejný cit jako on.

True Gallagher se rozhodl zkusit u ní štěstí. Vytušila to šestým smyslem, tykadlem, kterým je vybavena každá žena. Stačilo, jak se jí dotýkal – sice zdvořile a výhradně na veřejnosti – ale *dotýkal* se jí. Prozatím nevyvinul úsilí posunout vztah někam dál, ale někde v hlavě se pro to už rozhodl. Nepochybovala, že dřív nebo později to na ni skutečně zkusí.

A ona potom bude muset vykoumat nějaký elegantní způsob jak z té pasti vyklouznout, neboli jak ho odmítnout a současně nepoškodit pokladnu *Pátračů.*

Tělocvična se rychle plnila lidmi a Marcia Gonzalesová, hlavní organizátorka večera, mávnutím naznačila Mille i Trueovi, ať si pospíší na svoje místa. Milla se posadila na židli, ke které ji True dovedl. On sám se posadil hned vedle ní. Automaticky srazila kolena k sobě, aby o sebe ani náhodou nezavadili.

Obsluha začala roznášet talíře s porcemi gumovitého kuřete a dušenými zelenými fazolkami, což při podobných akcích představovalo zřejmě kultovní menu. Kuře bylo vysušené pečením, mezi fazolkami prosvítaly proužky mandlí, rohlíky byly včerejší. Milla by osobně dala přednost hamburgeru nebo kuřeti z *KFC,* čemukoliv. No dobře, přinejmenším to bylo dietní jídlo a ona beztak neměla velký hlad.

True dloubal do kuřete vidličkou, jako by ho chtěl zavraždit podruhé. „Proč nikdy nedostaneme biftek?“ brblal. „Nebo vepřovou pečeni?“

„Protože spousta lidí nejí červené maso.“

„Jéžiš, jsme v El Paso. Červené maso tu jí každý!“

Měl zřejmě pravdu, ale kdyby v tomhle městě někdo nejedl červené maso, skoro určitě seděl v davu, který zaplnil tuhle tělocvičnu. Organizátoři moudře sázeli na jistotu. Bohužel, jistota znamenala kuře a zelené fazolky.

True vytáhl z kapsy saka malou kořenku a začal s ní potřásat nad talířem.

„Co je to?“ zajímala se Milla.

„Mexické koření. Chcete taky?“

Oči se jí rozzářily. „Pěkně prosím.“

Nepřeháněla to jako True, ale jídlo hned získalo na chuti i zajímavosti. Značněji to vylepšilo náladu.

„Tu kořenku s sebou nosím celé roky,“ svěřil se. „Už mockrát mi zachránila život.“

Žena po jeho druhém boku se k nim naklonila. „Nemohla bych si ji vypůjčit?“ usmála se. Za chvilku kořenka kolovala kolem celého stolu, lidé se na sebe usmívali a hladina nadšení pro dobrou věc viditelně stoupla.

Milla si při jídle nenápadně prohlížela Trueovy výrazné rysy. Měla dojem, že v nich vidí i hispánské geny. Pravda, mezi hispánskou komunitou po obou stranách hranice měl spoustu kontaktů.

True byl dítě ulice, takže neměl známé pouze mezi středními vrstvami, ale jistě i mezi nejchudšími a také v podsvětí. Millu náhle napadlo, že by jí mohl pomoci při pátrání po Diazovi.

Možná se jí to pouze zdálo, ale měla dojem, že na zlomek vteřiny zkameněl. „Diaz?“ opakoval. „To je běžné jméno. Osobně znám nějakých padesát šedesát Diazů.“

„Tenhle pracuje na opačné straně hranice. Má něco společného s pašováním lidí do Států.“

„Podsvětí.“

„Nemyslím. Podle mě má na to lidi.“ Zaváhala, vzpomněla si na Brianovo tvrzení, že ta čtveřice si včera v noci předala mrtvolu. „Možná je i nájemný vrah.“

True se napil minerálky. „Proč se zajímáte o takovou spodinu?“

Protože jsem přesvědčená, že to je ten zkurvený grázl, co unesl mého chlapečka. Hryzla se do rtu, aby to neřekla nahlas. „Snažím se najít stopy, které by mě dovedli k Justinovi,“ odpověděla.

„Podle vás v tom je namočený Diaz?“

„Vím, že Justinův únosce má jen jedno oko, protože to druhé jsem mu vlastnoručně vydrápla.“ Zhluboka, třaslavě zalapala po dechu. „A *myslím si*, že se jmenuje Diaz. Jistá

si nejsem, ale pořád o to jméno zakopávám. Kdybyste věděl nebo zjistil nějaké informace o jednookém chlapovi, který se jmenuje Diaz, byla bych vám nadosmrti vděčná.“

„Jednooký chlap. To by nemělo být moc těžké. Uvidím, co se dá dělat.“

„Díky.“ Uvědomovala si, že svou žádostí posunula jejich vztah blíž k tomu, co nechtěla, ale řešit ten problém je čas, až bude aktuální. Ano, True nejspíš zná spoustu lidí, kteří se jmenují Diaz, ale choval se tak nezvykle ostražitě, že podle všeho tušil, o *kterého* z Diazů se jí jedná. Kdoví, třeba s tím Diazem ve své temné minulosti měl nějaké kšeftíky a chce je utajit.

Podávali moučník, žlutý dort s čokoládovou polevou. Odmítla, ale kávu si dala. Blížil se okamžik, kdy ji organizátoři požádají o projev. Snažila se soustředit. Každý z přítomných zaplatil čtyřicet dolarů za večeři, která chutnala jako voda, a řada z nich ještě velkoryse vypíše dodatečný šek. Za svoji snahu si zaslouží smysluplnou řeč.

V půl jedenácté, kdy už měla za sebou projev, ovace a díky a masové potřásání rukama, Milla unaveně nasedla do toyoty. Užuž chtěla zabouchnout dveře, když zaslechla, jak ji někdo volá jménem. K vozu přistoupil True.

„Nešla byste se mnou zítra na večeři?“ zeptal se jí bez zbytečných formalit, což Milla ocenila, protože na líbivé řečičky a formální tanečky neměla ani sílu, ani náladu.

„Děkuju za pozvání, ale bohužel mě čeká další dobročinný večírek v Dallasu.“ Těšila se na to asi jako na návštěvu u zubaře.

„A co pozítří?“

Nešťastně se usmála. „Nemám potuchy, kde budu pozítří. Těžko vám můžu něco slíbit závazně.“

True chvíli významně mlčel. „Nemáte jednoduchý život, Millo. Měla byste si vyšetřit čas i na soukromí.“

„Možná mi nevěříte, ale nikdo to neví líp než já.“ Povzdechla si. „Beztak bych s vámi na tu večeři nemohla. Myslím, vzhledem k okolnostem.“

„Jakým?“

„Jste sponzor *Pátračů* a já nemůžu riskovat ztrátu tak dobrého sponzora.“

Další chvilka ticha. „Jste férová,“ uznal nakonec. „Jednáte na rovinu. To obdivuju, ale stejně věřím, že vás přesvědčím změnit názor.“

„Věřím, že se o to pokusíte,“ přikývla Milla.

Rozesmál se. Ten hluboký mužný smích jí byl sympatický. „Chcete se vsadit?“

„Ne, konstatuju fakt. Nic pro mě nemá takový význam jako objevení mého syna. Nehodlám nijak ohrozit šanci na jeho nalezení. Tečka.“

„Už je to deset let.“

„I kdyby dvacet!“ Vinou únavy odpověděla ostřeji, než měla v úmyslu. Proč jí True drží navlas stejné kázání jako její bratr Ross? Proč se všichni tváří, jako by Justinův život skončil, jako kdyby láska měla vymezený časový limit, který nesmí překročit. „Hledala bych ho, i kdyby mi to mělo zabrat celý zbytek života!“

„Rozhodla jste se pro hodně tvrdý život.“

„Jinou možnost nevidím.“

True se zlehka uklonil a couvl. „Prozatím. Zjistím, co se dá dělat s tím vaším Diazem, a co nevidět se vám ozvu. A do té doby buďte hodně opatrná.“

Tohle upozornění jí přišlo velice zvláštní. Vykulila na něho oči a unaveně se zeptala: „Vy něco víte, je to tak? O Diazovi.“

Neodpověděl přímo, pouze zopakoval: „Uvidím, co se dá dělat.“ Zamířil ke svému vozu a Milla ho doprovázela užaslým pohledem.

Ano. True něco určitě věděl. A asi to nebylo nic pěkného, jinak by ji nevaroval.

Zamrazilo ji v zádech, i když noc byla pořád rozpálená a dusná. Narazila na správnou stopu. Byla si tím jistá. A její sledování ji může stát život.

6.

Někdy během noci se Milla probudila palčivou myšlenkou, že se nepodívala na mobilní telefon a neověřila si číslo, z kterého jí volal anonymní tipař. Číslo samo o sobě jí nejspíš nic neprozradí, ale… co když ano? Pořád ještě omámená únavou a rozespalostí se vyhrabala z postele a rozsvítila lustr. Zamžikala, ostré světlo ji bodlo do očí. Z kabelky vytáhla mobil a v MENU vyhledala seznam přijatých hovorů. Tady. Hovor z karty. Ústředna El Paso.

Bez rozmýšlení stiskla REDIAL, ale vzápětí se podívala na budík a zjistila, že jsou skoro tři hodiny po půlnoci. Bleskově zmáčkla tlačítko END. Dotyčný bude jistě ochotnější až ráno.

Pro jistotu si číslo zapsala, zhasla lustr a vrátila se do postele. Tentokrát se jí nezdál žádný souvislý sen a na všechny útržkovité výjevy zapomněla dřív, než se probudila. I když byla hrozně nedospalá, oči otevřela jako obvykle v půl šesté a cítila se skoro normálně. Uvědomila si, že je neděle, jediný den v týdnu, kdy si dovolila nejít do kanceláře – pokud ovšem neřešili naléhavý případ. Přinejmenším každou druhou neděli ho řešili. Dětem bylo jedno, který den v týdnu utečou z domova nebo se zatoulají, dokonce ani únosce nezajímalo, že slušní lidé mají nárok na volno.

Ještě čtvrt hodiny si hověla v posteli a vychutnávala, že nemá naspěch. Možnost si přispat se naskytla tak výjimečně, že už ji ani neuměla využít, ale bylo příjemné, že nemusí vyskočit zpod přikrývek rovnýma nohama a spěchat někam za prací.

Užuž chtěla vstát, když zazvonil telefon. Otráveně zavzdychala, odkopla deku a vyskočila. Na telefonáty uprostřed noci i brzy ráno byla sice zvyklá, ale skoro vždy znamenaly průšvih a další práci. Po sluchátku tedy sahala s nepříjemným tušením.

„Millo, tady True Gallagher. Nevzbudil jsem vás?“

Překvapením se posadila na pelest. „Kdepak, jsem zvyklá vstávat časně. A jak je vidět, vy zrovna tak.“.

„Přiznám se, že jsem byl celou noc vzhůru a sháněl pro vás informace. Rád bych si s vámi promluvil ještě dřív, než půjdu do kanceláře.“

„Vy jste vůbec nešel spát?“ Nechtěla, aby se kvůli ní takhle namáhal. Pak se vzpamatovala. „Vy chodíte do zaměstnání i v neděli?“

Zasmál se. „Obvykle ne, ale zrovna dneska si potřebuju něco zařídit.“

„Mrzí mě, že jste se kvůli mně okradl o spánek. Omlouvám se, takhle naléhavé to zase nebylo. Klidně jste mohl počkat do zítřka.“

„Potíž je v tom, že lidi, s kterými jsem si potřeboval promluvit, ve dne nikde nezastihnu.“

„Chápu. Mělo mi to dojít.“ Ostatně, sama se s podobnými typy dostala do styku až příliš často.

„Mám pro vás dobré zprávy i špatné zprávy. Dobré je, že jsem skutečně sehnal jisté informace o Diazovi, o kterého vám zřejmě jde, ale špatné je, že vám to zřejmě nebude nic platné.“

„Jak to myslíte?“

„Hledáte muže, který vám ukradl dítě, je to tak? To by znamenalo, že před deseti lety působil v Chihuahua. Tenhle Diaz se však vynořil až před pěty lety.“

Pocítila prudké zklamání, protože to jméno bylo jediné, které v souvislosti s únosem kdy padlo. „Víte to určitě?“

„Tak určitě, jak jen to je za daných okolností možné. Tenhle chlápek po sobě nenechává cestičku z lentilek. Na druhou stranu buďte ráda, že nehledáte zrovna jeho, protože by to byl průšvih. Údajně to je nájemný vrah. Pokud chcete někoho odstranit, stačí utrousit slůvko a Diaz vás zkontaktuje, vystopuje problém a navždycky vás ho zbaví. Údajně je v tom zatraceně dobrý. I kdyby se oběť dozvěděla, že po ní pase, a zařídila se podle toho, stejně má smůlu, Diaz ji dostane. V jistých kruzích má prý přezdívku Stopař.“

„A víte určitě, že tenhle konkrétní Diaz není jednooký?“

„Stoprocentně.“

Milla se chytila posledního stébélka, které jí zbývalo. „Zaslechla jsem řeči, že snad zaměstnává bandu ranařů. Možná že pod ním Justinův únosce dělá.“

„Pochybuju. Na nic takového jsem nenarazil. Pokud jsem mohl zjistit, Diaz pracoval vždycky sám.“

Skoro hmatatelně cítila, že další nadějná stopa jí splaskává pod prsty jako mýdlová bublina, stejně jako během těch deseti let tolik předchozích nadějí. Vždycky se něco dozvěděla, plná naděje se vrhla do pátrání a výsledek – nula. A pak dlouho žádné nové informace, žádný posun, žádný Justin.

„A nemůže existovat ještě jeden Diaz?“ Lapala po další bublině, uvědomovala si to, ale co jiného mohla proboha dělat?

Unaveně si povzdechl. „Těch je jako smetí. Pár jich znám osobně, samé typy, ke kterým bych se nikdy neotočil zády. Několik jsem jich naštěstí setřásl, většinou díky tomu, že dostali doživotí.“

Vrazi, pochopila. „A ti ostatní? Vážně mezi nimi není ani jeden, kterému chybí oko?“

„Ještě pořád sháním informace. Jenže dneska, když lidi řeknou *Diaz*, myslí výhradně toho zabijáka. Nijak mě nepřekvapuje, že jste při svém vyptávání narazila zrovna na tohle jméno, ale jinak jsem proklatě rád, že jste s ním nemusela jednat osobně.“

Milla by ochotně jednala se samotným Satanem, jen kdyby jí to pomohlo najít Justina. „Vždyť já nechci nic než tip, informaci,“ vzdychla a unaveně si promnula čelo. „Dokonce už dávno kašlu i na spravedlnost. Potřebuju jenom položit pár otázek. Pokud objevíte toho Diaze, který byl tehdy před deseti lety do toho zapletený, klidně mu vzkažte, že ho neudám ani nepotrestám, že s ním chci jenom mluvit.“ Teď lhala. Ať už se ten jednooký grázl jmenoval Diaz nebo ne, byla rozhodnutá ho zabít. Až poté, co z něj vytáhne odpovědi, jak jinak. Na druhou stranu by ochotně přistoupila na každou podmínku, tedy i na to, že ho nechá odejít, jen aby z něho vytáhla něco užitečného. Šílela by vztekem, ale zvládla by to.

„Zkusím to vyhlásit, ale nedělejte si velké naděje, ano? A prokažte mi jednu laskavost.“

„Pokud to dokážu.“

„Kdykoliv se budete chtít s někým zkontaktovat nebo něco zjistit, využijte prosím mě. Jít po těch grázlech sama nesmíte, je to příliš nebezpečné. Vaše jméno bude nejlepší do toho vůbec nezatahovat, aby vás neměli na mušce.“

„Ale já nejsem v telefonním seznamu a na vizitce mám pouze adresu kanceláře!“

„Děláte dobře, ale rozhodně by neuškodilo postavit mezi ně a vás ještě další plot. Dejte na mě, vím, o čem mluvím.“

„Ale nevystavujete se sám nebezpečí? Já jsem přes *Pátrače* známá už roky tím, že se věnuju výhradně hledání lidí, a ne policejnímu pátrání a vyšetřování, tak proč by měli vám důvěřovat víc než mně?“

„Protože mám jisté známosti,“ odpověděl vyhýbavě. Pak skoro zaprosil: „Millo, dovolte přece, abych vám pomohl. Nechte to prosím na mně.“

Podvědomě tušila, že by to neměla udělat, že tak si ho pustí k tělu blíž, než je rozumné. Nenabízel jí pomoc důvěrnými slůvky, ale tón hlasu měl důvěrný ažaž. Na druhou stranu představoval právě ten kontakt, který potřebovala a hledala. O Diazovi – za předpokladu, že oba měli na mysli stejného Diaze – zjistil během jediné noci víc než ona za celé dva roky.

„No dobře,“ svolila a nijak netajila, že se velmi zdráhá. „Ale jde mi to proti srsti.“

„To mi došlo,“ řekl pobaveně, zřejmě se usmíval. „Ale rozhodla jste se sakra dobře, Millo.“

„Jistě, dobře pro sebe, ale nejsem si jistá, jestli to je dobré i pro vás. Jsem vám hrozně vděčná, že se kvůli mně tolik namáháte –“

„Pusťte to z hlavy. A pokud budete zítra večer volná, zvu vás na večeři.“

„Ne, díky!“ odpověděla neústupně. „Z důvodů, které jsem vám vyjmenovala už včera večer, chápete?“

„Jo, já vím. Ale za zkoušku nic nedám.“ Změnil téma. „Kdy vlastně odlétáte do Dallasu?“

„Pár minut po druhé.“

„A vracíte se ještě v noci?“

„Kdepak, přespím tam a zítra ráno skočím na první spoj.“

„Tak na sebe buďte opatrná. Až se vrátíte, zase se ozvu.“

„Díky. Vážně mockrát děkuju. Ale –“ vyhrkla chvatně, protože ji náhle něco napadlo. „Zjistil jste Diazovo křestní jméno? Ten nájemný vrah je Diaz, tak dobře. Ale s pomocí křestního jména bychom mohli vytřídit všechny ty

povídačky o Diazovi a zjistit, které se týkají jeho a které někoho jiného.“

„Ne, křestní jméno jsem nezjistil,“ odpověděl, ale z hlasu mu vyčetla kratičké zaváhání. Neubránila se podezření, že Gallagher ví více, než jí je ochotný prozradit.

Byl ale tak ochotný, že mu těžko mohla vyčítat, že před ní něco tají. Jistě to dělá pouze z toho důvodu, aby ji ochránil a nevyděsil. I tak jí prozradil spoustu užitečných informací. Znovu mu poděkovala, rozloučila se a pustila se do příprav na odlet do Dallasu.

Čekalo ji prádlo, vyplňování spousty šeků, nějaký menší úklid, hlavně otírání prachu. Potrpěla si na to, aby domov vypadal útulně a čistě, takže tyhle práce jí nevadily. V každé místnosti měla misku s čerstvým *potpourri*, aby ji při každém návratu domů vítala líbezná vůně. Podobné drobnosti často představovaly jedinou útěchu, kterou v osamělém domě nacházela.

V půl desáté přendala vyprané prádlo do sušičky, přichystala vyřízené dopisy k odeslání a rozhodla se, že je radši odveze na poštu. Nechtělo se jí nechávat je ve schránce přes noc, protože tam byly i šeky hrazené kreditní kartou. Popadla klíčky od auta a těsně před odchodem ji ještě napadlo překontrolovat, zda číslo anonymního tipaře zůstalo v mobilu. Občas některá čísla z paměti zničehonic vymizela a Milla zatím neobjevila důvod. Možná jen náhodou stiskla kombinaci tlačítek, které k tomu vedly. A skutečně, když v menu našla seznam přijatých hovorů, nebylo tam nic. Nic. Ani jediné telefonní číslo.

Zoufalstvím se málem rozplakala, ale náhle si vzpomněla, že v noci si ho pro jistotu poznamenala na papír. Kde je? Vyřítila se nahoru do ložnice a zjistila, že papírek leží na nočním stolku. Díkybohu! Cestou z pošty

by se mohla zastavit v kanceláři, vyřídit pár lejster a především si ověřit číslo uložené v počítači.

Skladiště bylo v neděli zavřené, na štěrkovém parkovišti nestály žádné kamiony ani dodávky, ale hned před vchodem do budovy parkoval Joannin červený džíp cherokee. Milla zastavila vedle něj a vyběhla po vnějším schodišti, které vedlo do patra. Sáhla na kliku, ale zjistila, že je zamčeno. Výborně, vždyť Joann tuje sama. Odemkla těžké bezpečnostní dveře, a ještě než vešla dovnitř, zavolala Joann jménem, aby ji upozornila na svou přítomnost. Až potom překročila práh a pro jistotu za sebou hned zamkla.

„Tady jsem!“ křikla Joann a vyšla z kuchyňky. „Dělám si popcorn. Nechceš taky? Je ho spousta.“

„Ne, díky. Měla jsem normální snídani.“

„Popcorn je normální jídlo. A mám taky pár koblih.“

Joann milovala rychlé občerstvení všeho druhu a nikdo nechápal, že si přesto dokáže udržet tak štíhlou elegantní postavu. Byla to rozvedená čtyřicátnice a měla osmnáctiletého syna, který před týdnem odjel strávit zbytek léta s otcem. Potom ho čeká studium na koleji. Joann však nevypadala na víc než na třicet, pod plavou, chlapecky zastřiženou čupřinou jí jiskřily uličnické oči. Často fungovala jako hlas rozumu, zvlášť když se ostatní zaměstnanci v kanceláři mezi sebou chytli – což se stávalo pravidelně. Věnovali se náročné a často psychicky a emocionálně tak vyčerpávající práci, že minikrize zde představovaly spíše pravidlo než výjimku.

„Co tu dnes děláš?“ divila se Milla.

„Lejstra, co jinýho. A ty?“

Milla si povzdechla. „Lejstra. Navíc jsem se chtěla mrknout do počítače najedno telefonní číslo.“

„Jaké číslo?“

„To, z kterého jsem v pátek odpoledne dostala anonymní tip na Diaze. Má místní předčíslí, tak jsem zvědavá.“

„Už jsi tam volala?“

„Ještě ne. Chtěla jsem v noci, ale bylo už pozdě, tak jsem se rozhodla počkat. No, a samozřejmě by bylo nejlepší, kdybych předem zjistila, o koho vlastně šlo.“

Zamířila do své kanceláře a zapnula počítač. Zatímco nabíhal program, obrátila se ke stolu a prohrábla hromádku hlášení a formulářů, aby zjistila, co všechno během své krátké návštěvy tady stihne vyřídit.

Náš počítačový systém zoufale potřebuje zmodernizovat, pomyslela si, zatímco za zády jí to bzučelo a pípalo. To bude další kolosální výdaj, ale prozatím ho v hlavě odsunula do vzdálené budoucnosti, protože existovaly mnohem naléhavější investice. Dokud počítače jakžtakž fungují, nemá smysl utápět v nich vzácné finance a šidit tím aktuální potřeby.

Konečně otočila židli k počítači, napojila se na internet a napsala telefonní číslo. Během dvou vteřin měla název benzinové pumpy, z které jí volali, i její adresu. Do kanceláře vstoupila Joann.

„Našlas něco?“

„Je to benzinka.“

Joann se posadila na roh stolu a sledovala, jak Milla vyťukává číslo. Po pátém zazvonění se ozvalo: „Benzinová pumpa.“

Aspoň že to číslo funguje, pomyslela si Milla a spustila: „Dobrý den, tady Milla z agentury *Pátrači.* V pátek v šest hodin večer nám z vašeho čísla někdo volal. Mohl byste mi prozradit –“

„Promiňte,“ přerušil ji muž netrpělivě. „Tohle je placený automat pro naše zákazníky, nemám čas koukat,

kdo všechno ho zrovna používá. Obtěžoval vás někdo nebo co?“

„To ne, ale potřebovala bych se zkontaktovat s člověkem, který mi volal.“

„Tak to vám nepomůžu. Je mi líto.“ Sluchátko cvaklo a Milla s otráveným povzdechem zavěsila také.

„Co říkal?“ vyhrkla Joann nedočkavě.

„Ano,“ ozval se jim za zády tichý, věcný hlas. „Co vlastně říkal?“

Joann vyskočila a ohlédla se, načež vyjekla. Milla se zvedla od stolu tak prudce, až se jí židle překotila za zády a udeřila o hranu psacího stolu, a vzápětí zkameněla a vytřeštila oči na muže, který stál na prahu dveří. Po celém těle jí hrůzou naskočila husí kůže a srdce jí bušilo tak hlasitě, že krev bouřící v uších ji téměř ohlušila. Vždyť vstupní dveře za sebou zamkla! Jak se sem dostal? Kdo je to? Co po nich chce?

Neměl zbraň, aspoň na první pohled ne. Ale ani jeho prázdné ruce Millu neuklidnily, protože muž měl ty nejstudenější a nejlhostejnější oči, jaké kdy viděla. Hleděla do očí zabijáka, a i když se leknutím celá třásla, zaboha nedokázala uhnout pohledem. Jako kobra, pomyslela si, když hypnotizuje kořist, aby jí neunikla.

Stál nepřirozeně klidně, nehnul se na něm jediný sval. Připomínal robota.

Vedle Milly se klepala Joann a přerývaně lapala po dechu. Milla ji vzala za ruku a Joann jí vmžiku sevřela prsty křečovitým stiskem tonoucího, který lapá i po stéblu.

Muž bleskl pohledem na jejich propletené ruce a opět jim vzhlédl do tváří. „Nechtějte, abych tu otázku musel opakovat,“ pronesl stále tím prázdným hlasem.

Ten hlas. Milla ho určitě znala, ale myšlenky jí vířily tak zpanikařené, že si ho zaboha neuměla zařadit. Honem polkla a zkusila přes okoralé rty dostat odpověď. Dalo to

dřinu. „Prý to byl veřejný automat na benzínce. Zřízenec tvrdil, že si nepamatuje, kdo v pátek volal, protože měl spoustu práce.“

Vetřelec jen nepatrně spustil víčka na důkaz, že odpověď považuje za uspokojivou.

Bylo vyloučeno, že by se kolem něho protáhly. Nebyl to žádný obr, měřil zhruba metr pětaosmdesát, ale měl štíhlou pevnou postavu, z níž bylo jasné, že to jsou samé tuhé svaly poháněné železnou silou. Byl jako zlověstná tma čišící nevysloveným nebezpečím.

A náhle pochopila a před očima se jí rudě zatmělo. Hrůzou se až zapotácela a honem se podepřela o desku psacího stolu. „Vy jste ten muž, co mě přepadl,“ zasípala šokované. A vmžiku jí došlo ještě něco. Kolena se jí podlomila. „ *Vy jste Diaz.“* V obličeji se mu nehnul ani sval. „Doneslo se mi, že se mnou chcete mluvit.“

7.

Ach panebože. *Diaz.* Vzpomněla si, co jí vykládal True, že Diaz je nájemný vrah, zabiják, a teď mu to beze zbytku uvěřila. K pochybnostem neměla důvod.

Měla s tím počítat. True jí před pouhými pár hodinami tvrdil, že stačí pustit do světa zprávu, že člověk potřebuje Diaze, a on se vzápětí objeví. Vždyť ona v plné *cantina* mužů rozhlásila, že zaplatí odměnu každému, kdo jí obstará informaci o Diazovi, i když věděla, že je někde poblíž, možná ji dokonce sám poslouchá. Spíš by se měla divit, že Diaz se jí ukázal až po dlouhých šestatřiceti hodinách. Klidně mohl přijít už včera ráno. A vzápětí si vybavila, že v *cantina* uvedla své pravé jméno, *Milla Edgeová,* ne *Milla Booneová* jako obvykle. A pod příjmením „Edgeová“ v telefonním seznamu byla! Když Trueovi tvrdila, že není uvedena v seznamu, myslela tím jméno, pod kterým vystupovala pracovně, čili „Milla Booneová“. Sám True jí mohl zavolat jedině díky tomu, že mu svoje soukromé číslo načmárala na rub jedné z firemních navštívenek. Kdyby měl Diaz zájem, klidně se jí mohl vloupat do domku ještě předtím, než ráno vstala.

Ale nejspíš měl na práci něco zajímavějšího.

Vstoupil do kanceláře a zavřel za sebou dveře. Potom popošel stranou, aby nestál zády k té obrovské prosklené stěně. Současně tak Mille i Joann zablokoval jedinou únikovou cestu od stolu. Kdyby se chtěly vrhnout ke dveřím, musely by nejdřív přeskočit stůl – nesmysl.

Přitáhl si židli, posadil se, pohodlně si natáhl nohy a přehodil kotník jedné z nich přes koleno té druhé. Měl na

nich vojenská bagančata. „Tak mě tu máte," poznamenal. „Mluvte."

Milla měla v hlavě velikánské okno. Ježíši, jak se člověk baví s nájemným vrahem? Dobrý den, těší mě, že vás poznávám? Ale zbylou funkční částí mozku byla schopná uvažovat až k nevíře logicky. Bylo jasné, že tenhle Diaz není žádný jednooký grázl. V pátek večer sledoval schůzku za kostelem stejně nenápadně jako Milla s Brianem, takže buď má jednoho z té čtveřice zlikvidovat, nebo je sleduje v naději, že ho dovedou k jiné hledané osobě. Tipovala spíš tu druhou možnost, protože na hřbitově nedělal nic, jen ty grázly pozoroval, vůbec se nesnažil je dostat. A pokud někdo na světě dokáže najít jednookého únosce, je to právě Diaz. Možná že dokonce ví, kde ten parchant je právě teď, v tomhle okamžiku.

Pomaloučku odstrčila Joann o kus dál a udělala krok dopředu. Nebylo fér, že Joann se namočila do stejného průšvihu, protože tohle všechno se týkalo jen Milly a její soukromé pátrací akce. Vytáhla židli od svého psacího stolu, který s počítačovým stolkem tvořil účko, a posadila se naproti Diazovi. Koleny se téměř dotýkala jeho nohou, i když se nesmírně snažila, aby k tomu ani náhodou nedošlo.

„Jsem Milla Edgeová," začala.

„Já vím."

Nehybný výraz v jeho obličeji ji vyváděl z míry. A vůbec, znervózňovalo ji na něm všechno, i když si na druhou stranu uvědomovala, že na ulici mezi lidmi by ho zřejmě přehlédla. Nebyl to žádný rozježený slintající šílenec, podle všeho se neuvěřitelně ovládal a uměl si zachovat odstup. Černé vlasy měl zastřižené do krátkého ježka a na bradě se mu černalo jednodenní strniště, ale rozhodně nepřipomínal zločince. Oprané, olivově zelené tričko měl čisté, totéž platilo o černých džínách a

vysokých černých šněrovacích botách s gumovou podešví. Krátké rukávy trička mu těsně obepínaly bicepsy, ale paže měl spíš šlachovité než vzdouvající se mohutnými svaly. Jen svaly a žíly. Milla si říkala, že pokud má s sebou zbraň, bude zastrčená do jednoho z bagančat. Ne snad, že by ji ta představa zvlášť uklidnila, stejně jako ten jeho ležérní posez. Had umí zaútočit bez varování. Hlavou jí však bleskl veršík nikoliv o hadech, ale o panterovi. Ogden Nash napsal: *Když navštíví tě pardál, radši nezvi ho dál.* Ale ona ho pozvala, tak teď si s jeho přítomností musí nějak poradit.

Kromě toho kratičkého mžiknutí na její ruku v Joannině dlani ani jedinkrát neuhnul očima z Milliny tváře, a to ji nervovalo ze všeho nejvíc.

„Slyšela jsem, že umíte najít nejrůznější lidi," nadhodila opatrně.

Cítila, že Joann za jejími zády sebou prudce škubla. „Millo –" vyhrkla vylekaně a Milla předem odhadla, co jí chce říct, že to není dobrý nápad, že by si to měla znovu promyslet, zkrátka spoustu rozumných námitek. Diaz však ani nemrkl a Milla zvedla ruku, aby přítelkyni zarazila.

„Občas," připustil Diaz.

„Jde mi o toho jednookého chlapa, co byl v pátek večer za kostelem. Potřebuju ho najít."

„Je nula. Nehraje v tom žádnou roli." Jako by měl nepatrný přízvuk, ne ve výslovnosti, ale už v tvorbě hlásek. Možná že angličtina nebyla jeho rodný jazyk, i když mluvil dokonale. Přesto z něho čišel náznak mexického původu a nebylo to pouze jeho jménem. Milla by vsadila boty, že se nenarodil ve Státech.

„Ale pro mě důležitý *je!*" zdůraznila a napjatě vtáhla vzduch do plic. Úspěch jí opět kynul vábivě jako Sirény.

Tenhle muž jí mohl prozradit spoustu stop, které by ji dovedly k synovi, a i kdyby to byl sám ďábel, bude se k

němu chovat slušně a přesvědčí ho, aby jí pomohl. „Před deseti lety mi ukradli šestitýdenního syna. Můj bývalý manžel je lékař a spolu se svými kolegy založil bezplatnou kliniku v nejchudší oblasti Chihuahua. Žili jsme tam celý rok a moje dítě tam přišlo na svět. Na tržišti mě přepadli dva muži a vyrvali mi ho. Bránila jsem se a grázlovi, co držel mého syna, jsem vydrápla oko. Druhý chlap mi vrazil nůž do ledvin a oběma se pak podařilo utéct. Od té chvíle jsem svoje dítě už nikdy neviděla."

V Diazových očích se zablýsklo, téměř nepostřehnutelná změna, která svědčila o jeho zvýšeném zájmu. „Tak to jste vy."

„Kdo jako?"

„Kdo vypíchl oko tomu praseti Pavónovi."

Pavón. Ach, panebože na nebesích, takhle se tedy jmenuje! Po deseti letech *zná konečně jeho jméno!* Milla zavřela oči a párkrát se pomaloučku nadechla a stejně pomalu vydechovala. Samovolně zaťala pěsti. Předtím se stačila trochu uklidnit, ale teď měla znovu dojem, že krev jí mlátí až do ušních bubínků a ohlušuje jako bouře. Měla chuť brečet, vřískat, dupat a otřískat mu hlavu o zeď, aby z něho co nejrychleji vyrazila všechny informace, po kterých prahla. Nic takového si však jednak nemohla dovolit a také na to neměla žaludek. Místo toho si na pulzující oči přitiskla zaťaté pěsti a snažila se ovládat.

„Znáte jeho křestní jméno?" zachraptěla sevřeným taky hrdlem.

„Arturo."

Arturo Pavón. Ta dvě jména se jí vpálila do mozku. Stejně jako nikdy nezapomene jeho obličej, navždy si bude pamatovat jeho jméno a tento okamžik. Tak dlouho pátrala prakticky bez jediné stopy a věci zčistajasna vzaly tak prudký obrat, jako by se celý svět postavil na hlavu. Rozumově si přiznávala, že Justina zřejmě nikdy neobjeví,

ale emocionálně nedokázala v tom pátrání přestat. Nu, a teď jí svítala přinejmenším reálná možnost se přesvědčit, že přežil, že *žije.* A co kdyby ho nakonec přece jenom našla, svého chlapečka…

„A povíte mi, kde je?“ zeptala se zdánlivě klidně a předklonila se, jako by silou vůle chtěla Diaze přesvědčit, ať jí vyhoví. „Musím s ním mluvit. Musím zjistit, co udělal s mým synem –“

„Vaše dítě prodali,“ sdělil jí Diaz suše. „Pavón nebude vědět, kdo ho koupil. Je jenom *pendejo, ganan.“*

Milla nechápavě zamžikala. Slovo *ganan* znala: ranař. Ale musela by se moc mýlit, kdyby to druhé označení neznamenalo pubické ochlupení. Zřejmě jí až dosud unikala řada barvitých přirovnání mexické španělštiny. „Cože je?“ vyhrkla.

„Nicka. Pěšák. Poskok, který jen plní rozkazy.“ Diaz pokrčil rameny. „Kromě toho je podlej podrazák, bezectnej zkurvysyn, ale co je hlavní, sám nerozhoduje absolutně o ničem.“

„Na tom nesejde. Je to moje jediné vodítko při hledání syna!“

„Klidně po tom vodítku běžte, ale můžete vzít jed na to, že se budete pořád motat v bludném kruhu. Pašeráci dětí si nevedou žádné záznamy. *Vás* si určitě pamatuje, možná i vaše dítě, ale nedozvíte se víc, než že dítě převezli přes hranice a prodali. To je celé.“

Milla se odmítala smířit s faktem, že její nová stopa končí v mlze. Zraněný Pavón jistě nepasoval Justina přes hranice osobně, pravděpodobně to zařídil jeho společník, který ji bodl. A Pavón stoprocentně ví, jak se jmenuje. Když Milla bude klást správné otázky u správných lidí, určitě nakonec dojde k Justinovi.

„Ale stejně chci s Pavónem mluvit!“ prohlásila tvrdohlavě. „Vy jste ho taky špehoval, víte, tu noc, co jste mi –“

„– zabránil, abyste se dala zabít.“

„Ano,“ připustila. „Nejspíš máte pravdu. Ne snad, že by vám tolik záleželo na mém bezpečí, především jste nechtěl, aby zjistili, že je vůbec někdo pozoruje. Ale když už ho beztak špehujete, proč byste –“

„Ale já nesleduju výhradně Pavóna,“ skočil jí Diaz rázně do řeči. „Prostě se snažím dostat přes nejnižší články k hlavě toho pavouka.“

„Ale víte, kde Pavón je.“

„Ne. Nevím.“

Zoufalstvím jí bylo do pláče. Neměla sílu smířit se s prohrou, prostě neměla. „Ale uměl byste ho najít.“

„Najdu každého. Dřív nebo později.“

„Protože se nevzdáváte. A já se taky nemůžu vzdát. Jestli jde jenom o peníze, zaplatím, co si řeknete.“ Samozřejmě by odporovalo jejímu svědomí sáhnout na fondy *Pátračů*, ale klidně by mu odevzdala všechny svoje úspory a v případě nezbytí by se s prosíkem obrátila i na Davida. I když prosit by zřejmě nemusela, David by jí vyšel maximálně vstříc, jen aby našli Justina.

Diazovi se v očích objevil mírný zájem, jako kdyby sledoval mimozemšťana či nebyl schopný odhalit, k jakému živočišnému druhu Milla patří. Očividně byl ten typ, který emoce zapíná jen výjimečně, zatímco ona pořád. Když už nemohla působit na jeho city, zkusila to rozumově. „*Pátrači* mají ve Státech i v Mexiku hustou a početnou síť pracovníků. Když pomůžete vy mně, já pomůžu vám.“

„Nepotřebuju pomoc.“ Už zase ten chladný, odtažitý hlas. „A pracuju výhradně sám.“

Přece musí existovat něco, co by mu mohla nabídnout. „Zelenou kartu?“ Mohla by využít kontakty na přímluvu.

Vůbec poprvé se mu v obličeji objevil konkrétní výraz. Pobavení. „Mám americké občanství.“

„Tak o co jde?“ vybuchla nešťastně. „Proč tu práci odmítáte? Přece nechci, abyste někoho zabil nebo tak, žádám jen o pomoc. Jen abyste ho našel.“ Možná že tohle bylo ono. Dát mu přičichnout k čerstvé stopě, dát mu pocítit vzrušení z lovu.

„Jak vás napadlo, že bych kvůli vám někoho zabil?“ zeptal se tiše. Už zase se tvářil neproniknutelně a bezvýrazně.

Milla o svých informátorech normálně nemluvila, ale teď měla nervy tak podrážděné, jako by je nahradily střípky skla. Uvědomovala si jediné – že nějak, jakkoliv, musí Diaze přesvědčit, aby jí pomohl. „True Gallagher mi sháněl jisté informace ohledně všech Diazů, kteří by mohli být zapletení do únosu mého syna.“

„True Gallagher…,“ opakoval, jako by zkoušel, jak to jméno chutná na jazyku.

„Patří k našim sponzorům.“

„A váš informátor řekl…?“ vyzvídal.

„Že jste nájemný vrah.“ Odmítla lhát nebo hledat cestičky jak to vyjádřit mírněji. Možná že tenhle Diaz nájemný vrah není, nicméně stačil jí jediný pohled, aby měla jasno, že zabíjet umí a že už zabil. A pokud je to pravda, mohlo by ho zajímat, že Milla to ví, a přesto se nebojí najmout si jeho služby. A třeba se díky tomu rozhodne jí pomoci.

Joann tiše kvíkla, ale Diaz si toho nevšímal.

„Váš informátor se plete. Existují důvody, pro které bych i zabil. A i kdybych za to dostal zaplaceno, nezabil bych jen pro peníze.“

Tím ovšem neprozradil, jestli už skutečně zabil a zda by byl ochotný to udělat znovu. Kupodivu, Milla mu uvěřila a náhle se až nepochopitelně uklidnila. Přinejmenším měl aspoň nějaký morální kompas, hranice, které by nikdy nepřekročil.

Propletl si prsty obou rukou do stříšky, opřel si o ně bradu a chvíli přemýšlel. Nakonec ji vybídl: „Povězte mi o tom tipu, který jste dostala v pátek večer.“

„Moc toho nevím. Volal muž s hispánským přízvukem. Řekl mi jedině, že Diaz přijde v půl jedenácté večer na schůzku za kostel v Guadalupe. Telefonát byl z té benzinové pumpy, ale majitel si nikoho nezapamatoval.“

Z chladných černých očích se ani náznakem nedalo vyčíst, co se mu honí hlavou, ale zřejmě se v duchu probíral všemi možnostmi a hodnotil osoby, které by přicházely do úvahy jako tipař.

„A celou tu dobu jsem byla přesvědčená, že Pavón se jmenuje Diaz,“ vysvětlila. „Donesly se mi neurčité zvěsti, že do jistých únosů je namočený nějaký Diaz. Myslela jsem, že vy jste ten jednooký únosce, protože vaše jméno se objevovalo právě v souvislosti s ním.“

„Nemám s ním vůbec nic společného.“

„Slyšela jsem, že pro vás pracuje.“

Oči mu zmrtvěly.

„Jde o to, že různé informace o vás dostávám až v posledních dvou letech. A už dva roky za ně nabízím odměnu, takže zavolat mohl kdokoliv a kdykoliv.“ Polkla. „Chci říct, že je zvláštní, že odměnu nabízím od začátku a najednou dostanu anonymní tip a o peníze se nikdo nehlásí.“

„O mně moc lidí neví.“

Bylo znát, že je podrážděný.

„A kdo by to mohl vědět?“ dorážela Milla. „Podle všeho někdo, kdo věděl i o té schůzce. Nejspíš jste se sám před někým zmínil, že tam máte v plánu vyrazit.“

„Nezmínil jsem se o tom před nikým, takže tím se výběr podstatně zužuje. A otázka zní – proč by vás upozornili zrovna na *mě?*“

„Původně jsme si s Brianem mysleli, že na vás někdo nastražil léčku, ale tak to nebude. Pavón a ostatní neměli páru, že tam jste.“

„Brian, hm,“ kývl Diaz. „To je ten hromotluk, co se schovával na opačné straně hřbitova?“

Však by se divila, kdyby Briana přehlédl. Přikývla. „Pracuje pro naši agenturu. Byli jsme mimo město kvůli případu a při zpáteční cestě mi zavolal ten anonym.“

Něco to znamenalo. Něco se dělo. Skoro jako by ji někdo naschvál hodil Diazovi do cesty. Nemusela být jasnovidec, aby nevěděla, k jakým závěrům dospěl, protože si myslela navlas totéž.

„Pomůžu vám!“ prohlásil úsečně a prudce vyskočil ze židle. „Ozvu se.“

Vyšel z Milliny kanceláře a o pár vteřin později zaslechli cvaknutí venkovních dveří. Milla s Joann zůstali pár vteřin zírat jedna na druhou, ale vzápětí se obrátily na patě a skočily k oknu, aby zjistily, kam odjíždí.

Vnější schodiště bylo prázdné a na parkovišti stály pouze jejich vozy. Nikde po něm nebylo ani stopy, takže Milla otevřela dveře a zaposlouchala se do ticha, zda se neozve hluk startujícího auta. Nic. Jako by se vypařil.

„Chápu, jak se dostal ven,“ vydechla zmateně. „Ale jak se dostal dovnitř?“

„Nemám páru!“ zakvílela Joann a zhroutila se na nejbližší židli. „Ježkovy oči, v životě jsem se tak nebála! Nejspíš tu čekal ještě předtím, než jsem přijela já. Kdyby

chtěl, klidně mě mohl oddělat a nikdo by se o tom nedozvěděl!“

Milla obešla okna, aby se přesvědčila, zda některé z nich není vypáčené. Nebyla žádný profesionální detektiv, ale přesto nenašla žádné nové šrámy na rámech ani rozbité sklo. Ať už Diaz vnikl dovnitř jakoukoliv metodou, nenechal po sobě sebemenší stopy.

Joann se klepala jako rosol. „Fakt nedokážu uvěřit, že sis kliďánko sedla proti němu a normálně se s ním bavila. Mně stačilo na něj kouknout a byla jsem hrůzou bez sebe!“

„Vážně jsem se tvářila normálně?“ Milla polkla a pro jistotu se honem posadila. „To ti nevěřím. Třásla jsem se tak strašně, že mě ani nohy neunesly, proto jsem si sedla, chápeš?“

„Nevypadalo to tak. Myslela jsem, že nás obě sejme. Ty oči – brrr! Jako by na mě koukala smrtka!“

„Ale nezabil nás, a dokonce nám poskytl i informace! Čekala jsem na ně rovných deset let!“ Milla zavřela oči. „Arturo Pavón. Mám jméno, rozumíš? Konečně vím, jak se jmenuje! Chápeš, co to znamená?“ V očích ji zaštípaly slzy a prosákly mezi přivřenými víčky. „Konečně můžu věřit, že svýho chlapečka najdu! Vůbec poprvé mám reálnou naději!“

8.

Dobročinný večírek v Dallasu byl mnohem úspěšnější, než Milla doufala. Vynesl nejenom peníze, ale *Pátrači* získali i báječného sponzora – softwarovou firmu, která slíbila, že jim zmodernizuje počítačové vybavení a ušije program přímo na tělo. Z představy nových počítačů byla Milla blahem bez sebe, ale to nebyl ten hlavní důvod, proč v hotelové posteli nedokázala zamhouřit oči.

Kdykoliv si vybavila události z dnešního dopoledne, každý nerv se jí rozvibroval vzrušením. Měla pocit, jako by se vrhla do hořícího domu a vynořila se z něj bez jediné popáleniny. Samou nadějí se jí až zmocnila závrať. Toužila zavolat Davidovi, svěřit se mu, že konečně dělá konkrétní pokroky, že zná únoscovo jméno a že jí ho pomáhá najít profesionál – jak jinak by měla Diaze označit? Potřebovala se o svou radost s někým podělit, a kdo byl vhodnější než Justinův otec?

Ale právě ten telefonát si přísně zakázala. David už není její manžel, má jinou rodinu a Milla si dávala úzkostlivý pozor, aby mu nenabourávala soukromí. Nevěděla a ani se neptala, zda Davidova žena má námitky proti penězům, které jí každý rok vyplácí. Milla se snažila, aby jejich rozchod byl definitivní, aby nové paní Booneové nezavdala žádným obtěžováním příčinu ke hněvu.

Nová paní Booneová? Milla se neubránila smíchu. Davidova druhá žena se jmenovala Jenna, byla nesmírně milá a za Davida byla vdaná nejmíň dvakrát tak dlouho jako předtím Milla.

Ne, Davidovi nezavolá dřív, dokud o Justinovi nebude vědět něco konkrétního. Nebude ho zdržovat s každým drbem a možností. Sám se jí ozýval dvakrát do roka a při těch příležitostech mu pokaždé popsala pokrok, jakého v pátrání zatím dosáhla – i když za těch deset let to žádný zázrak nebyl. Ona mu ale nechce rušit soukromí, proto mu také nezavolá. Tečka. Každá žena, která má za manžela chirurga, si beztak užije hromadu nervů a starostí, a to nejen vinou manželovy dlouhé a nepravidelné pracovní doby, a telefonáty od jeho exmanželky by jistě nepředstavovaly vítané rozptýlení.

Vzrušení ji však neopouštělo, a tak se nakonec přestala snažit usnout, uvelebila se do křesla a pořád dokola si opakovala podrobný průběh dnešního dopoledne, počínaje Trueovým telefonátem a konče Diazovým záhadným zmizením.

Největší záhadou pro ni – i když zřejmě ne pro Diaze – byla otázka, kdo jí vlastně dal tip na schůzku v Guadalupe a proč. Anonym to neudělal kvůli odměně, protože se o ni nemohl přihlásit. Ten dotyčný však zařídil, aby se potkala s Diazem, i když těžko říct, zda jí tím chtěl pomoct nebo ublížit. Diaz ji klidně mohl na místě zabít, a ne pouze omráčit. Po setkání s ním by nemohla přísahat, že kvůli vraždě by ztratil chuť k jídlu.

Horečně přemýšlela, ale za nic na světě si nemohla ten anonymní telefonát logicky zdůvodnit. Nakonec tedy usoudila, že to prozatím nechá plavat a zkusí spočítat všechno dobré, co z toho vzešlo. I když Diaz nejspíš nezosobňoval ryzí dobro, během pouhých pár minut jí poskytl drahocenné informace a nabídl jí tak značnou šanci objevit Justina.

A navíc pořád ještě docela nevěřila, že Diaz svůj slib dodrží. Ale stejně tak bylo k nevíře, že seděla proti němu, kolena jim od sebe dělilo pouhých pár centimetrů a ona

udatně předstírala, že se ho vůbec nebojí. Měl ty nejchladnější oči, jaké kdy viděla, úplně bez výrazu, jako by byl imunní vůči všem emocím. Kdyby nevytušila, že Diaz má zábrany, které mu nedovolí libovolně používat násilí, že se z jistých morálních příčin dokáže ovládat, možná by ho označila za sociopata. On však uměl rozlišit dobro od zla, jenom to *necítil*. Pro dobro se rozhodoval z rozumových, nikoliv emocionálních pohnutek.

Ale právě díky tomu se s ním dokázala dohodnout. Od *Pátračů* mu žádné nebezpečí nehrozilo. Klidně mohl Millu i Briana v Guadalupe zabít, třeba jen proto, aby mu nepřekáželi, ale neudělal to, protože pro něho nepředstavovali žádné nebezpečí. A dokud Diaz bude dodržovat hranice, které si sám vytknul, pak mu Milla může důvěřovat a klidně s ním i spolupracovat.

Aspoň v to doufala.

Vzpomněla si, jak True reagoval na Diazovo jméno, a usoudila, že o návštěvě v kanceláři mu radši nepoví. True se choval přehnaně ochranitelsky, což jí sice připadalo kouzelné, ale současně si od něho chtěla zachovat odstup. Co kdyby o Diazovi informoval policii? To bylo to poslední, oč stála.

Chvíli uvažovala nad možností, zda by jí True nemohl sehnat také informace o Arturo Pavónovi, ale nakonec ten nápad zavrhla. Jednak by vyzvídal, kde k tomu jménu přišla, a ona by musela nestydatě lhát, a za druhé, Diaze by to určitě naštvalo. Neuměla si sice představit, jak by se o tom dozvěděl, ale nepochybovala, že by to zjistil. Diaz rád pracoval sám, a jakmile by True začal rozhazovat sítě kvůli Pavónovi, dřív nebo později by se mu to doneslo. Jistě by se mu to nelíbilo a Milla nehodlala riskovat, že si Diaz slíbenou pomoc ještě rozmyslí.

Čím méně lidí se o Diazovi dozví, tím líp. V duchu si připomněla, že ráno musí Joann odchytit ještě před jejím

příchodem do kanceláře a nakázat jí, že o Diazovi nesmí nikde padnout ani slůvko.

Do El Pasa dorazila prvním ranním spojem, z letiště jela domů, hodila kufřík za dveře, a pokračovala v cestě rovnou do kanceláře. I takhle brzy ráno vládlo únavné vedro. Už potisící si připomněla, jak moc se těší na podzim a zimu.

Sotva otevřela dveře kanceláře, na první pohled zjistila, že Brian má jednu ze svých hravých nálad, které se bez výjimky projevovaly popichováním Olivie a snahou ji vytočit k nepříčetnosti. Dnes jí dával rady ohledně jejího zevnějšku a k velkému pobavení přítomného personálu se mu skutečně dařilo Olivii tnout do živého.

„Měla bys zkusit jiný účes," radil jí rozvážně, zatímco hřadoval na rohu psacího stolu. „Něco koketního. A nadýchanějšího. Však víš, hodně vlnek a všechno načechraný a tak."

Zrudlá Olivia nijak neskrývala, že jako feministka bere Brianovy rady jako těžkou urážku. Probodla ho vražedným pohledem. „Copak jsem ksakru nějaká hollywoodská hvězdička nebo co?"

„Nejsi, ale mohla bys tak vypadat," odvětil Brian ochranitelsky.

Brian byl mladý a statný a silný, nicméně Milla se na okamžik upřímně strachovala o jeho život. Olivia se pomalu zvedla ze židle, až se nakonec málem dotýkali nosy, což se jí při její výšce metr šedesát podařilo jen díky tomu, že Brian seděl na rohu stolu. „Chlapečku," procedila skrz zaťaté zuby, „já si poradila s jinačími frajery, než jsi ty.

Roztrhala jsem je, zmuchlala a zahodila jako posmrkaný kapesník! Radím ti dobře, zařaď zpátečku!"

Brian výborně zahrál pitomečka. „Cože?“ vyhekl nechápavě. „Vždyť se ti akorát snažím pomoct! Pochop, dát ti pár užitečných rad! Myslím to s tebou fakt dobře!“

„Že by? Netušila jsem, že neandrtálci patřili mezi módní experty.“

Zazubil se. „Kousek kožešiny byl módní odjakživa.“

„Nepochybuju, že máš přehled.“

Joann zachytila Millin pohled a bradou ukázala k její kanceláři. Milla se ohlédla, a když zjistila, kdo tam na ni čeká, zoufalstvím málem hlasitě vykvikla. Paní Roberta Hatcherová pátrala po manželovi, který zmizel během jednoho víkendu před pár týdny, když odjela do Austinu navštívit sestru. Jelikož zmizelo i páně Hatcherovo oblečení, auto a polovička peněz ze společného účtu, policie logicky dospěla k závěru, že se nejedná o zločin, nýbrž že pan Hatcher opustil manželku ze své svobodné vůle a že v tom případě se nedá vůbec nic dělat. Poté se paní Hatcherová obrátila s žádostí o pomoc na *Pátrače* a nedala si vymluvit, že manžel nepatří mezi pohřešované osoby.

Milla loupla ostražitým pohledem po Olivii a Brianovi – mohla jen doufat, že Oliviino pacifistické založení nevezme za své – a vešla do kanceláře. Přemohla se a věnovala paní Hatcherová úsměv. „Dobré ráno, Roberto. Dala byste si šálek kávy?“

Roberta mlčky zavrtěla hlavou. Byla to milá prošedivělá baculka, blížila se jí šedesátka a každý na první pohled poznal, že normálně se celý den usmívá. Teď se však tvářila utrápeně a zestárle. Milla ji ještě neviděla jinak než s očima zarudlýma pláčem.

Kdyby se mi milý pan Hatcher dostal pod ruku, říkala si v duchu Milla, s chutí bych ho zaškrtila. Kde vzal tu drzost manželce takhle ublížit? Když už ji chtěl opustit, mohl v sobě najít aspoň tolik slušnosti, aby jí o tom *řekl*, a

nenechal ji takhle se trápit. Samozřejmě že i potom by měla zlomené srdce, ale přinejmenším by věděla, co se děje, že manžel je naživu a jaká má ona práva. Takhle se trápila, nevěděla, která bije, a pan Hatcher by si zasloužil nakopat do zadku.

„Moc vás prosím, pomozte mi," vydechla Roberta hlasem ochraptělým z mnohatýdenního pláče. Bylo jasné, že krk má vzlyky rozedřený dokrvava, a Milla moc dobře věděla, jak jí je. „Vím, že podle vás nepatří mezi pohřešované osoby, že odešel sám, ale pochopte přece, že tohle nikdo neví *jistě*. Co když se nechal přemluvit od nějakého podvodníka a teď zůstal bez peněz a stydí se vrátit domů, nebo co když leží někde v nemocnici nebo márnici? Obrátila jsem se na pár detektivních agentur, jak jste mi radila, ale je to na mě moc drahé. I ten nejlevnější detektiv stojí víc, než si můžu dovolit. Prosím, pomozte mi aspoň vy."

„Nemůžu," přiznala Milla skoro stejně utrápeně jako paní Hatcherová. „Jsme na tom stejně jako vy. Máme jen omezené finanční prostředky, šetříme každý měďák a máme co dělat, abychom vyšli. Jen se rozhlédněte po téhle kanceláři. Co nejvíc prostředků musíme využít na skutečně vážné případy, zatímco u pana Hatchera bych dala ruku do ohně za to, že prostě utekl a neměl odvahu vám to říct. A navíc, jak bych ospravedlnila plýtvání peněz na hledání pana Hatchera, který odešel sám i se všemi svými věcmi, když by nám pak chyběly prostředky na pátrání po unesených dětech?"

„A nemůžete podle sociálního pojištění aspoň zjistit, jestli nenastoupil do jiného místa?"

„To je složité a na obstarávání podobných údajů nejsme zařízení. My pátráme po lidech, kteří se ztratili, ne po těch, co se skrývají před vlastní rodinou." Milla si promnula čelo a horečně se snažila vykoumat nějaké

řešení. „Zkusila jste už Armádu spásy? Umějí najít ztracené příbuzné. A navíc myslím, že pracují bezplatně. Samozřejmě nemůžu zaručit, že se vašeho případu ujmou, ale za dotaz nic nedáte.“

„Armáda spásy, myslíte?“ zamumlala Roberta. „To jsem nevěděla, že by dělali i tohle.“

„Dělají, ale jak říkám, neznám jejich podmínky. A pokud by vám nepomohli oni, obraťte se na advokáta a udělejte všechno pro to, abyste se ochránila po právní stránce.“

Robertě přetekly oči slzičkami. „Ještě jsem to neřekla dětem,“ přiznala mezi vzlyky. „Copak jim můžu povědět, že jejich otec se sebral a jenom tak odešel?“

Měla dva syny, oba už ženaté a s vlastními rodinami. „Řekněte jim to na rovinu!“ poradila jí Milla rázně. „Musíte! Přece byste nechtěla, aby se to dozvěděli jinak. A co když jim otec zavolá sám? Pak by se na vás zlobili, že jste jim tajila, co se vlastně děje.“

„To máte pravdu.“ Roberta si otřela oči. „Ale když já se pořád utěšuju, že se nakonec vrátí a děti že se o tom nikdy nedozvědí.“

„Už to jsou tři týdny,“ připomněla jí Milla mírně. „A poslyšte, i kdyby se přece jen vrátil, vzala byste ho zpátky? Pořád ještě o něho stojíte?“

Roberta se znovu rozplakala. „Už mě nemá rád, viďte? Přece kdyby mě měl rád, tak by mi takhle neublížil. To by *nedokázal*. Já vím, že se nijak zvlášť neudržuju, ale to víte, co nevidět mi bude šedesát, a co je špatného na tom, že v šedesáti je člověk šedivý? Benny se odjakživa držel ve formě a skoro nešediví.“

„Nemohla by v tom být jiná žena?“ Mille se to neříkalo snadno, i když věděla, že stejnou otázku už Robertě položila i policie. Ovšem tehdy, hned po

manželově zmizení, zničená a vyděšená Roberta takovou možnost kategoricky popřela.

Teď si však zabořila obličej do dlaní a bezútěšně se rozeštkala. „Nevím," naříkala, „ale je to možné. Skoro každý den chodil po práci hrát golf. Nikdy jsem ho nekontrolovala, věřila jsem mu."

Milla předpokládala, že existují lidé, které golf baví i v sebevražednějším vedru, ale *každý den?* To se jí nechtělo věřit. A podle Robertina výrazu bylo jasné, že není sama. Opuštěná paní začala svou situaci vidět v jiném světle.

„Víte co, hned odtud zajděte za advokátem," poradila jí Milla laskavě. „A zařiďte si nové bankovní konto. Určitě jste to ještě neudělala, nemám pravdu? Má pořád dispoziční právo, viďte? A co když to zneužije? Co si pak počnete?"

„Nevím. Já nevím," kvílela Roberta a samým zoufalstvím se kolébala dopředu a dozadu jako opuštěné dítě. Poslepu začala šátrat po kabelce a Milla jí honem podala papírový kapesníček. Roberta si ho přitiskla k nosu.

Chvilku posmrkávala a nakonec se odhodlaně nadechla. „Jo, jo, asi jsem celou tu dobu vyváděla jako husa. Potřebovala bych pár facek, abych se konečně probrala a přiznala si, jak to všechno doopravdy je. Utekl ode mě, tak! To neznamená, že se nemůžu zajít přeptat k Armádě spásy, ale máte pravdu: nejdřív se musím postarat o sebe. Hned teď vyrazím do banky a změním číslo účtu." Brada se jí zachvěla. „A ještě dnes večer zavolám chlapcům a povím jim, jak se věci mají. Stejně tomu pořád nemůžu uvěřit. No dobrá, ode mě odejít mohl, ale co děti? Odjakživa s nimi byl takový kamarád. Musel si uvědomit, že tímhle si je nadosmrti znepřátelí, ale kašlal na to. No, rozumíte tomu?"

Milla jen pokrčila rameny, třebaže předpokládala, že pan Hatcher se časem synům ozve a bude tvrdit, že ho to moc mrzí. Naivně bude předpokládat, že všechno zůstane při starém. Někteří lidé prostě nedovedou odhadnout důsledky svého jednání ani promyslet, jak vyřešit problémovou situaci. Nevěřila, že pan Hatcher má šanci ještě všechno zachránit, ale nebyla to její věc.

Roberta s rudýma a napuchlýma očima rázně vypochodovala z kanceláře. Dveře se za ní ještě ani pořádně nezavřely, když zadrnčel Millin telefon. Po sluchátku sahala s pocitem vyčerpání, i když bylo teprve dopoledne. „Prosím, Milla."

„Ahoj, kámoško. Co se dnes sejít u oběda?"

Byla to Susanna Kosperová, gynekoložka a pediatrička, která na mexické klinice přivedla na svět Justina. Život si s lidmi někdy divně zahrává. Susanně a jejímu manželovi Ripovi se mezi Mexičany zalíbili natolik, že si spolu otevřeli praxi v El Paso. Tak žili ve Státech a současně zůstali blízko kultuře, do které se zamilovali. Nejmíň dvakrát do roka se vydávali na dovolenou do různých částí Mexika.

Susanna se snažila zůstat s Millou v kontaktu, což vzhledem k jejímu nabitému pracovnímu rozvrhu někdy vyžadovalo hotová kouzla. Mezi oběma ženami existovalo velmi pevné pouto, protože ona i Rip pomáhali Davidovi zachránit Millu po jejím příšerném zranění a spolu s Ripem byli svědky jejího následného trápení kvůli unesenému synkovi. Pravda, mezi schůzkami obou žen občas uběhlo i pár měsíců, ale za to mohlo jejich pracovní vytížení, ne vzájemný nezájem. Málokdy mohly něco plánovat s předstihem, většinou se domluvily narychlo, zrovna jako dnes.

„Pokud mi do toho něco nepřijde, tak jistě," zaradovala se Milla. „Kde a kdy?"

„V půl jedné. *U Dolly.*“

Dolly byla kavárnička, kde nabízeli i kuřecí speciality a v poledne tam vládl příjemný ruch, protože během pauzy na oběd se tam scházívaly různé kamarádky a ženy, které se vracely domů z nákupů.

Sotva Milla zavěsila, do kanceláře nakoukla Joann. „Nikomu jsem o něm neřekla ani slovo,“ řekla tlumeně. „Volal hned ráno. Aspoň myslím, že to *byl* on. Z toho hlasu mi naskočila husí kůže, takže kdo jiný by to mohl být?“

Mille naskočila husí kůže už při pouhé zmínce o Diazově hlase. Roztržitě si začala třít paže: „Co chtěl?“

„Nevím. Ptal se po tobě. Řekla jsem mu, v kolik přiletíš a kdy asi přijdeš. Normálně zavěsil.“

„Dalas mu číslo na můj mobil?“

Joann se zatvářila provinile. „Udělala bych to, ale nebyla jsem si jistá, jestli by ti to nevadilo.“

Vzhledem k tomu, že díky jejímu podřeknutí v *cantina* už znal její pravé jméno i telefonní číslo domů, těžko by jí mohlo ublížit, kdyby znal i číslo jejího mobilu. „Nadiktuju mu ho, jen co se s ním zase uvidím.“

„Až se uvidíš s kým?“ zajímal se Brian ode dveří.

Téhle kanceláři by neškodila kapka odstupu a zdvořilosti, usoudila Milla v duchu a sjela mládence sžíravým pohledem. Na druhou stranu bylo jasné, že ta uvolněná atmosféra pomáhá lidem pracovat výkonněji, protože se mohou vzájemně spolehnout jeden na druhého a do terénu vyrážejí v psychické pohodě. Milla prozatím nechtěla Brianovi povědět o Diazovi, protože sama nevěděla, co se z jejich spolupráce vyklube. Moudře se rozhodla zavést řeč jinam.

„Briane, mně je jasné, že do Olivie ryješ jen v legraci, ale nejsem si jistá, jestli to ví i *ona.* Nerada bych měla v kanceláři rozbroje a –“

„Jasně že to ví,“ prohlásil Brian sebevědomě, nacpal si ruce do kapes a předvedl svůj odzbrojující chlapecký úsměv, který patřil do arsenálu jeho zbraní. „Akorát se kočkujeme, no.“

„Když to říkáš,“ broukla Joann nedůvěřivě. „Podle toho, jak tě před minutkou vraždila pohledem, bych vás radši zamkla každého do jiné kanceláře.“

„Pcha! Je pacifistka! V životě by mě neuhodila.“

„Leda bys to s tím kočkováním přehnal,“ upřesnila Milla. „Podle mě k tomu moc nechybí.“

„Mně můžeš věřit,“ zamrkal na ni Brian lišácky. „Cos provedla s paní Hatcherovou? Tvářila se, jako když jde vykopat válečnou sekyru.“

„Taky že ano. Přesvědčila jsem ji, ať si změní číslo bankovního konta a zajde za advokátem.“

„Zaplaťpánbu,“ oddechla si Joann. „Měla to udělat hned v tu chvíli, co zjistila, že její manžílek vybral polovičku peněz sám.“

„Přál bych mu, aby za pár měsíců přilezl s opelichaným kožichem. Ten se bude divit, až zjistí, že se s ním zatím rozvedla!“ zachechtal se Brian škodolibě. „Zbabělec jeden podrazáckej!“

„Amen.“ Milla se podívala na hromadu lejster, které na stole čekaly na vyřízení. „Zajdu si na oběd se Susannou. Snad mezitím nevypukne nějaká pohotovost. Zatím všude klid?“

„Všechno pod kontrolou. Hned ráno jsem zmobilizovala pátrací skupinu ve Vermontu, kde se ztratila stará paní s Alzheimerem, ale do hodinky ji našli. A potom ještě parta středoškoláků, která si vyrazila na horskou túru v Sierra Nevady a domů se nevrátila podle plánu, takže tam rozjíždíme akci.“

„Jaké mají zpoždění?“

„Den. Objevit se měli už včera večer, ale rodinám se vůbec neozvali.“

„Hm, doufejme, že mají dost rozumu, aby zůstali pohromadě, a že se žádnému z nich nic nestalo. Zjistěte, jestli aspoň některý neprozradil rodičům či kamarádům předpokládanou trasu.“ Millu nikdy nepřestalo udivovat, kolik lidí se kliďánko vydalo do divočiny, aniž by se někomu zmínili, kam mají namířeno.

Potěšila personál vyhlídkou na nové počítačové vybavení od dallaského sponzora a potom se hned zabrala do papírování.

O hodinu později za ní přišla Olivia kvůli podpisu na fakturu. Milla se rozhodla využít příležitost. „Kdyby Brian ty legrácky přeháněl, stačí říct.“

„Ale já ho zvládnu sama,“ usmála se Olivia blaženě. „Pohoda, vážně. Pořád věří, že mě rozpálí doběla, a já se bavím tím, že ho při tom nechávám. Až ho omrzí ty tanečky a sebere odvahu, aby mě pozval na pořádné rande, tak si na ty vtípky ani nevzpomene.“

Na rande? Milla vykulila oči. Proboha, copak se svět dočista zbláznil? „Je to bývalý voják!“ vyžbleptla nechápavě. „Je konzervativní, chlap, který si nepotrpí na – “

„A taky je o deset let mladší,“ dodala Olivia a vyprskla smíchy. „Nezní to špatně, viď? Moc bych se divila, kdybychom se spolu dostali k probírání sociálních témat, ale i kdyby jo, svůj světový názor před ním dokážu obhájit, to si piš! A kdoví? Možná ho dokonce přetáhnu na svou stranu!“

Milla na ni jen nevěřícně zírala. Olivia ji obdařila dalším úsměvem a odplula za mohutného vlnění boků. No ne, teď aby si zvykali, že v kanceláři budou mít dvě hrdličky! Sexuální přitažlivost je vážně divná věc! Milla si ten párek neuměla představit pohromadě. Kromě

věkového a společenského rozdílu tam byl povahový problém. Oba byli tvrdohlaví až běda a ani jeden neuměl ustupovat. No potěšpánbu!

Každopádně to nebylo nudné dopoledne.

Oběd se Susannou byl příjemný jako obvykle. Susanna se nikdy nezapomněla zeptat na *Pátrače*. Už od samého začátku se o jejich práci upřímně zajímala a občas se dokonce ukázala i na některém dobročinném večírku. Nikdy nevyzvídala ani nepřipomínala ten hrozný den, kdy Milla ztratila Justina, ale bylo znát, že má radost z každého Millina úspěchu. I dnes se optala na práci agentury, tedy nepřímo i na Milliny pokroky v hledání syna, ale Milla jen zavrtěla hlavou. Na dobročinných večírcích se Susanna seznámila s Truem Gallagherem a Milla nehodlala riskovat, že ti dva na sebe náhodou narazí a True se dozví, co Milla podniká za jeho zády. Dokonce i kdyby Susannu požádala, ať si to nechá pro sebe, ta by to řekla Ripovi, Rip by to vykládal známým, a než by se Milla stačila vzpamatovat, True by na ni ječel do telefonu a Diaz by se vypařil. A tohle odmítla riskovat, takže radši držela klapačku.

Už dojídaly, když Susanna zabořila lžičku do papájové zmrzliny a ledabyle nadhodila: „Chodíš teď s někým?“

Milla vyprskla smíchy. Drby se vážně šíří rychlostí blesku! „Pokud myslíš Truea Gallaghera, odpověď zní ne.“

„Ale já slyšela něco jiného.“ Kolem pěkně tvarovaných úst pohrával Susanně šibalský úsměv a modré oči jí jiskřily rozpustilostí.

„Pozval mě na večeři a já ho poslala k šípku.“

„Prý tě v sobotu večer vyprovázel až k autu.“

„No, ale to je všechno.“

„Prokristapána, proč by sis s ním nevyšla? Je přece…“ Susanna se odmlčela, aby předvedla ženské rozechvění. „Je to *chlap,* úplně super!“

„To mi nemusíš vysvětlovat. Ale taky je jedním z našich hlavních sponzorů.“

„No a?“

„Neudělám nic, čím bych ohrozila finance naší agentury, ať už jde o Truea nebo ctnostného křesťana, kterému by se nemuselo zamlouvat, že randím se sponzory.“

„Copak jsi složila slib čistoty?“ vyjela Susanna podrážděně na přítelkyni.

„Jasně že ne, ale zkrátka jsem se tak rozhodla. *Pátrači* pro mě mají větší význam než moje soukromí. A vlastně ani nesejde na tom, jestli ten dotyčný muž patří mezi naše sponzory nebo ne.“

„Tak proto se s každým pravidelně rozejdeš?“

Milla se usmála. „Ve skutečnosti se každý rozejde se mnou. Ostatně, od rozvodu jsem měla jenom dvě známosti.“

Susanně úžasem poklesla čelist. „Dva? Tys chodila jen se dvěma muži?“

„To neříkám. Párkrát jsem se s někým zkusila scházet, ale nebylo to často a už vůbec ne v poslední době. Ale dohromady šlo jen o dvě delší známosti. Pamatuješ si na Clinta Tidemorea?“

„Matně. Párkrát ses s ním sešla.“

„Víckrát. Patřil k mým vážnějším pokusům.“

„Milej chlap.“

„To je fakt, ale chtěl mě mít v dohledu častěji, než jsem mohla stihnout a byla ochotná. Nakonec z toho byl rozchod dohodou.“

„A žes nic neřekla? Myslela jsem, že to byla jen chvilková záležitost!“

„Nemělo cenu se o tom vztahu šířit, když jsem jakýkoliv kompromis odmítla.“

„Ale bez kompromisu to v životě nejde!“ Susanna upřela na Millu vážný, ustaraný pohled. „Dřív nebo později to budeš muset udělat. Každý dělá kompromisy. Jinak mezi lidmi nevydržíš.“

„Možná že časem,“ mávla Milla rukou. Až najde Justina a nebude mít v patách ďábla. Jenže až do toho dne nemá čas na sebe ani na odpočinek, nesmí dovolit, aby jí záleželo ještě na něčem jiném než na synovi.

„Radši ať je to dřív než později,“ doporučila jí Susanna, mrkla na hodinky a sáhla po účtu. „Musím běžet, na druhou už mám objednané pacientky.“

Milla se také zvedla a obě ženy se objaly. Potom Susanna odběhla, hlavu opět plnou práce. Milla nespěchala, zvolna si sbírala věci a nechala na stole spropitné, na což kamarádka zapomněla. U pokladny ji předběhly dvě starší matrony, takže než vyšla před kavárnu, Susannin červený mercedes už mizel za rohem o dva bloky níž. Milla přešla ulici ke své toyotě a sklonila se nad kabelkou, aby z ní vydolovala klíčky. Obvykle si je strčila do kapsy, ale dnes měla úzkou sukni bez kapes.

Tady jsou. Už byla skoro u vozu, když je konečně nahmátla. Vytáhla klíčky z kabelky, vzhlédla a leknutím málem vykřikla, protože stačil krok a vrazila by do muže, který jako by mezi ní a toyotou vyrostl z chodníku.

„Už tady na vás čekám,“ řekl Diaz.

9.

„Copak nevíte, že při chůzi se nemáte dívat do země?“ pokračoval s přísně přimhouřenýma očima. „A že klíčky od vozu si musíte připravit do ruky dávno předtím, než opustíte budovu?“

Díkybohu, že mám sluneční brýle, blesklo Mille nelogicky hlavou, aspoň nevidí, jak zděšeně kulím oči. Srdce jí pořád ještě vynechávalo a po těle ji zalil studený pot. Musí se před ním začít ovládat, než ho trkne, že stačí, aby hnul svalem, a ona může vyletět z kůže.

To ovšem neznamenalo, že už si to dávno neuvědomil, protože mu nepatrně zacukalo v koutku úst. Nebyl to přímo úsměv, ale možná k němu neměl daleko.

„Většinou to tak dělám,“ vyhrkla skoro provinile a roztřesenou rukou se snažila nacpat klíč do zámku. Povedlo se jí to až napodruhé. Příště si koupím vůz s dálkovým ovládáním, rozhodla se duchu. Otevřela dveře a poznamenala: „Joann mi vyřídila, že jste volal.“

„Jo.“ Naklonil se přes ni, ťukl do tlačítka, aby odemkl všechny zbylé dveře, pak vůz obešel a nasedl na místo spolujezdce.

Bylo jasné, že chce jet s ní – nebo s ní prostě jen nechtěl mluvit na chodníku, aby je někdo spolu neviděl. Zhluboka se nadechla, posadila se za volant a nastartovala. Vzápětí zapnula klimatizaci naplno a stáhla okénka, aby vyhnala dusné vedro, které se mezitím v zavřeném vozidle stačilo nastřádat.

Sotva dosedl, sundal si tmavě hnědý stetson a pootočil se, aby ho hodil na zadní sedadlo. Potom si zapnul bezpečnostní pás.

Millu na chvíli tak vyděsila představa zabijáka připoutaného bezpečnostními pásy, že jí chvíli nedošlo, co to znamená. Nakonec ohromeně zamžikala, protože Diaz tím zapnutým pásem nemohl myslet nic jiného, než že se vůz s ním rozjede.

Položila kabelku za sebe a taky si zapnula pás. „Kam to bude?“ zeptala se pro případ, že by si představoval nějaký konkrétní cíl.

Pokrčil rameny. „Vy řídíte.“

„Chtěla jsem se vrátit do kanceláře.“

„Proč ne.“

„Kde parkujete?“

„V bezpečí. Řeknu vám včas, kde mě vysadíte.“

Nechala to bez odpovědi a sotva v koloně vozidel zpozorovala mezírku, odlepila se od chodníku a zařadila se do ní. Proud vzduchu z ventilátoru začal chladit, takže okénka opět vytáhla. Teď spolu zůstali zavření v malém soukromém vesmíru. Diaz byl sice ten *nejklidnější* člověk, jakého kdy poznala, ale přesto jako by zabíral víc prostoru, než kolik mu v autě mohla nabídnout, připadala si utisknutá, přidušená. Přitom vážně nedělal nic jiného, než že seděl bez hnutí na sousedním sedadle.

„Proč jste mi volal?“ zeptala se po chvíli marného čekání, že Diaz si vezme slovo jako první.

„Pavón zmizel. Nejspíš se dočasně odklidil,“ podotkl.

Zklamání jí sevřelo žaludek jako křeč. Pevněji stiskla volant. „To jste zjistil tak rychle?“

„Ano. Nedělejte si starosti, on se objeví. Řekla jste o mně někomu?“ Uvědomila si, že Diaz ve zpětném zrcátku sleduje auta za nimi. Nebyl ostražitý nápadně, ale neuvolnil se ani na vteřinu.

„Neřekla a nakázala jsem Joann, aby se o vás vůbec nezmiňovala.“

„Můžete se na ni spolehnout?“

„Víc než na ostatní.“ Normálně by Milla odpověděla, že Joann důvěřuje bezvýhradně, ale Diaz na absolutno nevěřil, pro něho se lidé dělili na víc a míň důvěryhodné, nikoliv stoprocentně důvěryhodné. Ostatně, má úplnou pravdu, říkala si. I když Joann věřila, pořád existovala možnost, že přítelkyně se někde podřekne.

Během jízdy si Diaze nenápadně prohlížela, samozřejmě tak, jak jí to umožňoval okolní provoz. Byl upravený, oblečení měl čisté, nehty ostříhané, vlasy umyté. Dnes měl na sobě tmavě hnědé džíny a tričko, které zřejmě bývalo béžové, ale častým praním vybledlo do smetanového odstínu. Všimla si hodinek, jednoho z těch zázraků techniky, které by se spíš hodily ke kosmonautovi ve službě, ale jinak ani jeden šperk. Ruce s vystouplými žilami mu nehybně ležely na stehnech.

Z profilu vypadal drsně a maličko zasmušile. Na čelistech se mu stále ježilo strniště a přísně svíral rty, jako by v životě neexistovalo jediné potěšení. Pro něho možná ne, usoudila Milla. Potěšení přece čerpáme z lidí a vztahů s nimi, a Diaz je zřejmě úplně osamělý. Stokrát může sedět těsně vedle ní, ale značnou částí svého já jako by tu vůbec nebyl.

„Zjistil jste, kdo mi v pátek volal?“ zeptala se po chvilce váhavého mlčení.

„Ne. Beznadějné. Slepá ulička.“

Myslí to vážně? Nenaráží na poloslepého Pavóna?

„Ale nakonec to zjistím,“ pokračoval a Milla si tichounce oddechla úlevou.

Zazvonil Millin mobil. Diaz se ohlédl na zadní sedadlo, sebral kabelku a vhodil ji Mille do klína. „Díky,“ broukla a pravou rukou vylovila telefon. Na displeji svítilo číslo kanceláře. „Haló?“

„Pohřešuje se čtyřletý kluk!“ vypálila Debra Schmaleová bez úvodu. „Bydlí blízko státního parku.

Doma ho postrádají už dobře dvě hodiny.“ Nadiktovala Mille chlapečkovu adresu. „Policie už o tom ví. Rodina a sousedi hledali mrňouse dvě hodiny, než to nahlásili. O pomoc nás požádal detektiv z policejního okrsku, na kterého se rodiče obrátili. Musíme co nejrychleji dostat lidi do ulic. Většina našich je už na cestě.“

„Jedu rovnou k domu a počkám tam na ně!“ oznámila Milla stručně a ukončila hovor. Přejela do rychlého pruhu a dupla na plyn. Na nejbližší křižovatce obrátila vůz do opačného směru. „Kde vás mám vysadit?“ zeptala se Diaze.

„Co se děje?“

„Ztracený čtyřletý mrňous poblíž Franklin Mountain.“ Zrovna dnes byly celý den čtyřicítky, pokud si hošík někam nezaleží, mohl zemřít na úžeh. Ale jestli se někam schoval, o to hůř ho budou hledat.

Diaz ani nemrknul. „Jedu s vámi. Znám to tam.“

Kdovíproč s tím nepočítala. Nejenže se ukáže po jejím boku, ale uvidí ho tam moře lidí. Přitom byla přesvědčená, že většímu množství lidí se cíleně vyhýbá.

„Jak se jmenujete?“ nadhodila. „Pokud se nechcete prozradit, těžko vám můžu říkat Diazi.“

Štvalo ji, že na její dotazy většinou neodpověděl hned, vždy vteřinu dvě váhal, jako by zvažoval jak otázku, tak i všechny případné odpovědi. Ta pauza jí šla na nervy.

„James,“ odvětil konečně.

Zařadila rychlost a předjela vůz před sebou. „Je to pravé jméno?“

„Jistě,“ potvrdil.

Možná bylo, možná ne. Dokud na to jméno bude reagovat, pak je jedno, jestli ho má v dokladech nebo ne.

Byla ráda, že o pomoc je požádala sama policie. V podobných případech *Pátrači* vždy fungovali pod vedením místní policie či FBI, to podle toho, kdo velel té které

pátrací akci. Koordinované pátrání probíhalo lépe a mělo větší šanci na úspěch, než kdyby krajem pobíhala banda zpanikařených a hysterických lidí a neměla potuchy, co mají dělat a co dělají ti ostatní. Státní i městská policie měly samozřejmě své týmy, specializované na pátrání po pohřešovaných osobách, ale jejich věčnou bolestí byl nedostatek lidí. Kdykoliv rozhodoval čas, obraceli se na *Pátrače.* Millini lidé uměli hledat, uměli se držet příkazů a vzorně spolupracovali.

Ulice, kde hošík bydlel, byla ucpaná auty, jak policejními, tak i soukromými, a po obou stranách ulice chodili lidé a volali dítě jménem. Před jeho domem stála mladá maminka a plakala na rameni starší ženy.

Mille se udělalo špatně od žaludku. Ona kdysi prožívala navlas totéž co tahle nešťastná matka. Bez ohledu na to, kolikrát byla svědkem zoufalství jiné matky, bez ohledu na počet případů, kdy se dítě našlo a bezpečně se vrátilo k rodině, vždy jí před očima probleskl ten úděsný okamžik z mexického tržiště, kde naposledy slyšela pláč svého chlapečka.

Našla si volné místo k parkování, vyskočila z vozu a z kufru vytáhla kabelu s pohotovostní výbavou. Všichni od *Pátračů* s sebou stále vozili rezervní oblečení, protože netušili, kdy a kde je zastihne další telefonát s žádostí o pomoc. Skočila na zadní sedadlo, bleskově svlékla sukni a natáhla si kapsáče, ponožky a tenisky. Celou tu dobu stál Diaz venku u okénka otočený zády k ní, aby ji chránil před pohledy zvědavců. Svou ohleduplností ji překvapil.

Ještě baseballovou čapku, sluneční brýle a do kapes základní vybavení: vysílačka, kterou se *Pátrači* vzájemně domlouvali, píšťalka, láhev vody, ročka obvazů a balíček žvýkaček. Píšťalkou na sebe mohl *Pátrač* upozornit, kdyby mu selhala vysílačka, ostatní bylo pro hledané dítě. Třeba hošíka najdou nezraněného – i v duchu si odmítala

přiznat možnost, že by ho neobjevili *včas* – ale v každém případě bude potřebovat pít a žvýkačky mu snad udělají radost.

Mezitím její tým zahlédl známou toyotu a vrhl se k ní v čele s Brianem, který měl sice sluneční brýle, ale Mille bylo jasné, že nedokáže odtrhnout pohled od Diaze.

Zamkla vůz a klíčky zastrčila do přední kapsy. „Tohle je James," představila Diaze dřív, než se Brian stačil zeptat. „Pomůže nám. Kdo tady velí?"

„Baxter," odvětil Brian.

„Výborně." Poručík Phillip Baxter byl na pátrání po pohřešovaných osobách přeborník s bohatými zkušenostmi, na jehož práci bylo spolehnutí.

„Jak se ten malý jmenuje?" Všude kolem nich lidé volali dítě jménem, ale Milla si nebyla jistá, zda to je „Mac" nebo „Mike".

„Max. Normálně to je zdravé děcko, ale před pár dny dostal zánět středního ucha a má horečku. Jeho maminka myslela, že Max usnul, takže si zaběhla do suterénu dát prádlo do pračky a pustit ji, ale když se za chvíli vrátila, už v posteli nebyl."

Tohle bylo u dětí běžné, že si odběhly ven hrát a nikomu nic neřekly. Milla by mohla vyprávět. Jednou v chudé mexické čtvrti hledali zatoulané batole, které odkoukalo, jak dospělí zavírají dveře na zástrčku, vyčíhalo si vhodnou chvilku, pak si pod kliku postavilo židli a na ni ještě svůj nákladáček, aby na zástrčku dosáhlo. O téhle metodě se rodina dozvěděla až pár dní poté, co *Pátrači* mrňouska objevili, protože malý podnikavec hodlal útěk zopakovat, podruhé dokonce před svědky. Ach bože. Děti jsou neuvěřitelně vynalézavé a navíc nevnímají nebezpečí.

Maxova nemoc představovala velkou komplikaci, protože snižovala chlapcovu odolnost vůči vedru. Bylo

třeba objevit ho co nejrychleji. Milla stála na slunci teprve pár minut a už byla celá zalitá potem.

Všichni rychle zamířili na dvůr domku a ohlásili svou přítomnost Baxterovi, který s pomocí policejní vysílačky pátrání koordinoval, aby žádná oblast ve čtvrti nezůstala neprozkoumaná, a současně podnikal opatření i pro další případ, například když se dítě stalo obětí únosu.

Baxter na ně stručně kývl. „Millo," vyhrkl místo přivítání. „Jsem rád, že tu jste s celou svou partou. Rodina odkládala telefonát na policii až moc dlouho, takže ten kluk mohl zaběhnout kdovíkam. U oběda otravoval, že chce navštívit babičku, ale maminka mu to nedovolila, když je nemocný. Prý se hrozně vztekal."

„A babička bydlí kde?"

„Pár kilometrů odtud. Podle matky k ní Max trefí, proto jsme největší úsilí nejdřív zaměřili právě na tuhle trasu."

Diaz, který postával Mille za zády, se náhle zeptal: „Kterými dveřmi z domu utekl?"

Zaskočilo ji, že na sebe upoutává pozornost, ale zřejmě mu nevadilo, že ho místní policie vidí. Trochu ji to uklidnilo, chápala to jako důkaz, že aspoň na téhle straně hranice nepatří k hledaným zločincům.

Baxter se k němu obrátil. „Zadním vchodem. Pojďte, ukážu vám to."

Milla nepochybovala, že Baxter už stačil zadní dvůr pročesat milimetr po milimetru, ale rozhodně neměla námitky proti možnosti prohlédnout si místo činu na vlastní oči, takže se k oběma mužům beze slova připojila.

Spíš než dvůr byla za domem travnatá zahrada obehnaná drátěným plotem. Stála tam houpačka a v koutě se na pískovišti válely hračky, důkaz, že hošík tam rád trávil spoustu času. U plotu parkovala barevná tříkolka.

„Odhadujeme, že se postavil na tříkolku, chytil se kovového sloupku a zřejmě přelezl na druhou stranu," ukazoval Baxter.

Diaz přikývl a pronikavým pohledem prozkoumával nejbližší okolí, aby zjistil, co mohlo upoutat hošíkovu pozornost. „Nejspíš pes," zabručel si pod vousy. „Stěně nebo kotě. Jen doufám, že to nebyl kojot."

Mille se sevřelo hrdlo. V duchu se modlila, aby dítě z domova neodlákala žádná šelma, ať ve zvířecí či lidské podobě.

„Podle vás tedy nechtěl jít k babičce?" zajímal se Baxter.

„Možná chtěl, ale pokud kolem běželo nějaké zvíře, mohl se pustit za ním. Znáte přece děti."

„Bohužel ano," povzdychl si Baxter a přimhouřil ustarané oči.

Diaz přistoupil k plotu v místě, kde malý Max přelezl, přidřepl a pozorně se rozhlédl kolem dokola. Tohle většinou dělali i *Pátrači*, snažili se zhodnotit okolí z úrovně očí malého pohřešovaného. Když se rozhlíží dospělý vestoje, často přehlédne schovávačku nebo něco zajímavého, co by posloužilo jako stopa.

„Hlínu tu podupala spousta lidí," poznamenal Diaz, čímž chtěl zřejmě naznačit, že zničili všechny stopy, které tu po dítěti mohly zůstat. „Objednali jste psa?"

„Měl by dorazit do hodiny." K Baxterově cti sloužilo, že se kvůli tomu vyptávání neurazil, ovšem na druhou stranu jistě necítil potřebu se jakkoliv obhajovat. Jeho cílem bylo najít ztracené dítě, nic víc a nic míň. Pokud mu Diaz mohl pomoci, v pořádku.

Diaz něco zabručel. Hošíček zmizel už před více než dvěma hodinami. Další hodinu potrvá, než se sem dostane pes, pak se musí zorientovat, a než se pustí po stopě,

přehoupne se čtvrtá hodina hledání. Celou tu dobu bude nemocné děcko vystavené vražednému žáru a bez vody.

Baxter zapnul vysílačku a vyslechl zprávu. „Dobrá!“ odpověděl do mikrofonu a obrátil se k Mille. „Můžete nasadit svoje lidi. Pustíme se do toho, ano?“ Joann mu podala seznam jmen a Baxter si ho položil na blok a začal je rázně vyvolávat po dvou, dával jim instrukce a přitom si je na seznamu odškrtával. Ukázal i na Millu s Diazem. „Vy okamžitě vyrazte směrem k hoře.“ Přejel Diaze bystrým pohledem. „Vás tipuju na dobrého stopaře a tady Milla má šestý smysl, který ji bezpečně vede za každou pohřešovanou osobou. A kdoví, možná se ten malý vážně rozběhl za pejskem nebo tak něco.“

Potom všem přečetl Maxův popis – černé vlásky, hnědé oči, tričko s nápisem FOTBAL, džínové šortky a sandálky – a vyslal je do terénu.

Milla s Diazem se rozběhli bludištěm uliček a udusaných plácků, každou chvilku padli na všechny čtyři, aby nakoukli pod auta, keře, za kůlny a garáže, prostě do všech míst, kde by se mohl schovávat hubený předškoláček. Po každých pár krocích Milla zavolala Maxe jménem, zastavila se a poslouchala. Do kolena se jí zaryl ostrý kámen, o střep si rozřízla hranu dlaně, ale nic z toho nevnímala, jen hledala, volala a naslouchala.

Takhle urazili asi jeden a půl kilometru, když Diaz v sypké hlíně zpozoroval otisky dětských nohou. Neměli jistotu, že patří zrovna Maxovi, ale přesto do nich ten pohled vlil naději. Milla přidřepla vedle Diaze a stopu si pozorně prohlížela. Na čtyřleté dítě jí připadala příliš malá a rovná, jako by zůstala po botě s hladkou podrážkou, a ne po tenisce.

„Vy krvácíte,“ vyhrkl Diaz skoro popuzeně.

Milla se podívala na svou ruku. „Jenom škrábnutí. To počká, až se vrátíme.“

„Ihned si ránu ovažte. Mohla byste psa zmást pachem své krve.“

To ji nenapadlo. Zvedla se, z kapsy vylovila roličku obvazu a zručně si dlaň zabalila. Uměla to dobře, ale jednou rukou by uzel utáhla jen těžko. Diaz vytáhl nůž, přeřízl obvaz a pak ho kus natrhl na dva dlouhé pruhy, které jí ovinul kolem dlaně a pevně zavázal.

„Díky,“ vyhrkla Milla a netrpělivě se rozhlédla. „Nevidíte tu někde kojotí stopy?“

„Ne.“

To byla dobrá zpráva. Hladový kojot byl nebezpečný nejenom pro psy, ale i pro malé děti.

Opět se předklonili a pokračovali v důkladném zkoumání a pátrání. „Maxi!“ křičela Milla v pravidelných intervalech, „Maxi!“ Napínala sluch, ale odpovědi se nedočkala.

Z horka se jí zatočila hlava a udělalo se jí zle od žaludku. Trochu se napila vody a podala láhev Diazovi, který také usrkl. Takhle na tom byla po půlhodině, a co teprve chudáček Maxík po třech hodinách? Kdyby byl někde poblíž, přece by je musel slyšet!

Náhle ji něco napadlo. Z kapsy vylovila vysílačku. „Tady je Milla. Jaké má Max příjmení?“

Po minutce zachraptěla odpověď: „Max Rodriguez Galarza.“ Milla přístroj schovala, dala si ruce v bok a zhluboka se nadechla, aby vzápětí co nejlépe napodobila tón přísné učitelky: „Maxi Rodriguezi Galarzo, okamžitě pojď ke mně!“

Diaz po ní loupl užaslým pohledem a v koutku úst mu zacukalo pobavením. „M-mamí? Mami!“

Teninký hlásek zněl téměř neslyšně, ale určitě je nešálily smysly oba naráz! Milla málem nadskočila radostí, protože nevěřila, že její metoda zabere, byl to výstřel do tmy. Znovu houkla: „Maxi! Kde jsi, uličníku?“

„Tady!“ kvikl tenký hlásek.

Moc užitečná odpověď, pomyslela si, ale Diaz se náhle rozběhl doprava, přes zadní dvůr jednoho z domků, takže to nejspíš užitečné *bylo.*

„Okamžitě pojď sem!“ zavolala v naději, že dítě řekne ještě něco. Přísný tón ho zřejmě nutil reagovat.

„Nemůžu! Já tu visím!“

Na dvoře domu o půl bloku dál parkoval malý nakladaček. Diaz se pod něj vplazil a nakoukl mezi kola. „Je tady!“ křikl. „O něco se mu zahákly kraťasy!“

Milla bleskově zapnula vysílačku, aby radostnou zprávu ohlásila Baxterovi, a Diaz se zatím po břiše vsoukal pod nákladáček. Milla si klekla kousek stranou, sundala sluneční brýle a sledovala, jak Diaz vytahuje nůž a jedním švihem přeřezává pásek kraťásků, které Maxíka uvěznily na tak nebezpečném místě. Radši si nepředstavovala, jak by to dopadlo, kdyby do vozu někdo nasedl a rozjel se. Maxe by to uvláčelo a řidič by ani nezaslechl jeho výkřiky.

„Hotovo!“ řekl Diaz, jednou rukou schoval nůž do kapsy a druhou vytáhl Maxe zpod nákladáčku.

Hošík byl zpocený jako myš, v obličeji celý bílý, jen pod očima se mu rýsovaly temné kruhy. Přesto se na ně podíval skoro vzpurně. „Já s váma nesmím mluvit! Jste cizí!“

„Správně,“ pochválila ho Milla, svezla se vedle děcka do kleku a z kapsy vylovila láhev vody. „Máš žízeň? Nic neříkej, jenom kývni.“

Hošík přikývl a přitom na oba dospělé kulil vyděšená očka. Odšroubovala uzávěr a láhev mu podala. „Tumáš.“

Popadl ji buclatými packami, na kterých se ještě rýsovaly náznaky batolecích dolíčků. Za chvíli se z nich vyklubou šikovné klučicí ruce. Hltal vodu s pusou dokořán, až mu bryndala na tričko. Po chvíli ho Diaz

zarazil: „Pomalu, *chiquis*. Když budeš pít tak rychle, rozbolí tě bříško.“

Max nevydržel. „Co to znamená?“

„Chiquis?“

Max přikývl. „Prcek,“ vysvětlil Diaz.

Max se zahihňal, ale hned si připlácí ruku na pusu. „Já mluvil!“ vypískl.

„Tak o tom pověz mamince, nezapomeň.“ Diaz se shýbl a zvedl mrňouse do náruče. „A teď jdeme za ní, už tě hledá a je starostí bez sebe.“

„Chtěl sem si pohladit koťátko,“ fňukal Max a oběma rukama objal Diaze kolem krku. „Ale uteklo pod auto, a když sem tam vlez za ním, chytlo mě to za šortky.“

„To se může stát každému, bráško.“

„Jo, ty ses nikde nezachytil.“

„Skoro jo.“

Milla poslouchala jejich přátelské klábosení. Diaz jednal zcela přirozeně, takže asi nevedl tak osamělý život, jak si původně domýšlela. Měl zkušenosti s dětmi, Maxe popadl do náruče, jako by to předtím udělal už stokrát. Hošík se ho vůbec nebál. Tuhle Diazovu povahovou stránku neznala a nikdy by ji u něho nehledala.

V půlce cesty se potkali s Baxterem, jeho lidmi a Maxovou maminkou, která k nim běžela jako o závod. Sotva ji dítě spatřilo, spustilo brekot. „Mamíííí! Já tam visel!“

Mladá žena popadla Maxe do náruče a s hysterickým pláčem a smíchem ho objímala a pusinkovala. Hošík do toho zajíkavě vykládal o kotěti a náklaďáku a o tom pánovi s paní, co ho vytáhli a co s nimi mluvil, ale nechtěl!

Vzápětí u nich zastavil policejní vůz a naložil Maxe s matkou, aby dítě odvezl k lékařskému vyšetření. Pod

autem naštěstí uniklo nejhoršímu žáru. Zato na Millu teď dopadlo vyčerpání z emocionálního vypětí.

Pomalu se doploužili k místu, odkud pátrání odstartovalo. Všude ještě parkovala řada osobních aut i dodávek, policie, dobrovolníci i *Pátrači* se teprve rozcházeli. Milla zamířila k toyotě, když ji zastavila reportérka z místní televize a požádala ji o vyjádření. Stručně vylíčila způsob Maxova zmizení i objevení, odříkala obvyklé přání, aby rodinu nalezeného děcka už v budoucnu podobné trápení nepotkalo a aby všechna podobná pátraní dopadla stejně šťastně, pochválila přístup a pohotovost místní policie. Přitom si všimla, že Diaz se nenápadně stáhnul do ústraní. Vůbec se o něm nezmínila.

Reportérka se rozloučila, Milla odemkla vůz a zničeně padla na sedadlo. Čelem se opřela o volant. Slyšela, jak se Diaz usazuje na místě spolujezdce.

Chvíli trvalo, než promluvil: „Vy jste tenhle okamžik nikdy sama nezažila.“

Věděla, o jakém okamžiku mluví. O tom, když Maxova maminka spatřila své živé a zdravé dítě a bezmezným štěstím málem zešílela.

„Hm,“ vzlykla. „Když jsem svého chlapečka viděla naposledy, hrozně plakal. V jednu chvíli mi spokojeně spinkal v náruči a najednou mi ho vyrvali. Křičel, jako by ho na nože brali!“ Tu drobnou nešťastnou tvářičku si dodnes uměla vybavit naprosto přesně. Rychle zaťala zuby a bojovala s pláčem.

„Chápu, proč tohle děláte,“ ozval se Diaz po pár minutách. „Je to skvělý pocit.“

„Nejlepší na světě,“ kývla a odkašlala si.

Konverzačním tónem prohodil: „Myslím, že svého syna nikdy nenajdete, ale jestli chcete, tak kvůli vám zabiju Pavóna.“

10.

„Ne!“ zavřískla Milla. Samým zděšením málem vyrvala volant. „Ještě ne!“ Zhrozila se vlastních slov. „Ach bože,“ vydechla a složila ruce do klína. Takhle rozrušená si netroufla nastartovat.

„Copak vy nechcete, aby si to odskákal?“ zajímal se Diaz a mluvil přitom navlas stejně zdvořile a skoro lhostejně, jako by se jí ptal, zda nemá chuť na zmrzlinu.

„Chci!“ zavyla zuřivě. „Strašně moc chci, aby byl mrtvý! Nejradši bych ho zabila vlastnoručně a předtím mu vydrápla i to zbývající oko a zaživa mu vyřízla *ledvinu!* Přeju si, aby před smrtí trpěl jako zvíře. Ale *nejde* to. Nejdřív z něho potřebuju dostat a vymlátit všechno, co ví o mém dítěti. A pak… Pak se vykašlu na to, co se s ním stane.“

Diaz udělal další ze svých typických pauz. „Proč zrovna *ledvinu?* Vytřeštila na něho oči, protože tou otázkou ji naprosto vyvedl z míry. Z toho všeho si vybral zrovna tenhle nepodstatný detail! Sotva se na té mrňavé klinice probrala z narkózy, celý její život, jeho smysl i poslání, se smrskly na zarputilé pátrání po Justinovi. Nikdy na tenhle cíl nezapomněla a nikdy se ho nevzdávala, ani během rekonvalescence, ani na troskách svého manželství. Ale teprve nyní, když slyšela svůj rozzuřený výbuch, si naplno uvědomila, že Pavóna nenávidí nejen za děsnou emocionální a psychickou, ale i fyzickou bolest.

Mírně se odvrátila a zadívala se ven z okna. „Už jsem vám říkala, že při tom přepadení mě bodli nožem,“ vysvětlila zdráhavě. „Přišla jsem o ledvinu.“

„Štěstí že člověk mívá dvě.“

„Ráda bych pořád měla obě!“ vyštěkla podrážděně. Náhle si vzpomněla na tu trýznivou bolest, na muka, při kterých člověk toužil po smrti jedině proto, aby unikl bolesti. A ostatně, i kdyby k životu stokrát stačila jedna ledvina, ráda by žila s oběma. Co když ta druhá časem onemocní?

Nadechla se, aby se maličko uklidnila, a obrátila se k Diazovi: „Nezabíjejte ho!“ zaprosila. „Prosím. Dovolte mi s ním promluvit!“

Lhostejně pokrčil rameny. „Jak chcete. Dokud mě nebude chtít přechcat, klidně s tím počkám.“

Milla nebyla žádný mravokárce, ale použití toho slova uprostřed normální věty ji zaskočilo. Osobně ho považovala za ryzí vulgarismus, i když dnes filmy a populární písně a literatura dělaly, co mohly, jen aby ho změnily na sotva emocionálně zabarvený výraz. Naštěstí se Diaz zatím nevytasil se slovy, která by skrývala sexuální podtext. U Olivie jí to přišlo spíš zábavné, ale před Diazem by se musela zavrtat do země.

Rozjela se a vmáčkla toyotu do kolony vozidel. Soustředila se na řízení, aby aspoň pro tuto chvíli nemusela myslet na nic jiného. Zavládlo ticho, prodlužovalo se na dlouhé minuty, ale existovala trapná mlčení jako tohle, jež byla lepší než jakákoliv slova.

„Nepátrejte po něm sama,“ pronesl konečně Diaz a přitom sledoval okolní dopravu, jako by ho nic jiného nezajímalo. „Ať se děje co chce, nejděte po něm sama. I kdybyste se doslechla, že sedí přímo před vaší kanceláří a já se vám neukázal už týden. Sama nepodnikejte nic!“

„To by mě ani nenapadlo!“ ujistila ho Milla. „Na žádné schůzky nechodím sama. Pokud se však Pavón objeví před mou kanceláří, neručím za sebe.“

„V Guadalupe jste byla taky sama.“

„Měla jsem s sebou Briana a vy jste to věděl!“

„Jenže ten se schovával na opačném konci hřbitova a neměl potuchy, že tam vůbec jsem. Klidně jsem vám mohl zlomit vaz a on by o tom nevěděl, natož aby tomu mohl zabránit.“

Proti tomu se nedalo nic namítat. Vždyť o Diazovi nevěděla ani *ona*, dokud jí neležel přímo na zádech. Kromě toho jí pouze připomínal, ať dělá to, co v jejich agentuře představuje běžnou praxi. „Chovám se co nejopatrněji,“ ujistila Diaze. „Znám své meze.“

„Včera večer objevili v Juarezu další pohřešovanou ženu. Přesněji řečeno, její tělo. Šlo o americkou studentku Paige Šiškovou. S přítelem bydleli v Chihuahua, odskočila si na záchod a už se nevrátila.“

Milla věděla, že v Juarezu řádí sériový vrah, noviny o něm napsaly už moře článků. FBI spolupracovala s mexickými úřady – vůbec poprvé v historii dostali žádost o pomoc při mexickém vyšetřování – a společně dospěli k závěru, že se jedná o dva či více pachatelů, ovšem že každý má na svědomí větší počet obětí. Juarez začínal získávat nechvalnou pověst.

Posléze policie zatkla dva řidiče autobusů a vraždy údajně přestaly. Jenže teď Diaz tvrdí, že to není pravda.

„Vypadá to na stejného pachatele jako dřív?“

„Ne.“ Odkašlal si. „Byla vykuchaná.“

Mille se naráz rozbouřil žaludek. „Kristepane.“

„Přesně tak. Proto vám radím, abyste se Mexiku momentálně vyhýbala jako čert kříži. Nechte to na mně.“

„Když to půjde,“ zamumlala a s tím se Diaz musel spokojit. Nemohla přísahat, že kdyby se náhle vynořila nějaká informace o Justinovi, ona by za ní okamžitě nešla. Byla by hloupá, kdyby si po těch letech nechala stopu uniknout jen ze strachu o sebe.

„Bude pršet,“ poznamenal Diaz při pohledu na nachová mračna houfující se nízko nad západním obzorem.

„To by bylo fajn. Třeba se potom trochu ochladí.“ Vlna pekelných veder zabíjela starší a nemocné lidi a všechny ostatní dohánělа k šílenství. Jistě, v El Paso bývalo žhavé léto, ale tohle nemělo pamětníka.

„Možná.“ kývl. „Tady mě vysaďte.“

Projížděli přes rušnou křižovatku.

„Tady?“

Přibrzdila, zapnula pravý blinkr a vecpala se do pravého pruhu. Zastavila u chodníku a vzápětí se za ní rozvřeštěl klakson. Těžko to tomu naštvanému řidiči mohla mít za zlé. Diaz si rozepnul bezpečnostní pás, vyskočil a vzdálil se bez jediného ohlédnutí či slibu, kdy se opět objeví. Milla chvilku sledovala, kam tou pružnou kočičí chůzí míří, ale za okamžik zmizel za přistavenou zásobovací dodávkou a už se nevynořil. Nepověsil se pod ni jako malý Max?

Najednou ji zamrzelo, že se tím vůbec zabývá. Tohle jsou nepodstatné maličkosti. Hlavní je, jak moc bude ochotný jí pomáhat s pátráním po Justinovi.

Diaz chvatně obcházel blok u křižovatky a mířil k místu, kde zaparkoval svůj modrý kombík. Zvenčí vozidlo vypadalo nezajímavě, možná i nevábně, ale bylo výkonné, fungovalo dokonale a se stoprocentní spolehlivostí. Samozřejmě by si mohl dovolit novější model, ale neviděl pro to sebemenší důvod. Jeho potřebám vyhovovalo skvěle a nepoutalo sebemenší pozornost.

Ostatně, to bylo jeho životní krédo: nepoutat k sobě pozornost. Instinktivně rozeznal nejlepší způsob kamufláže, a pokud si ho někdo povšiml, pak výhradně

díky tomu, že o to měl zájem sám. Dokonce i jako dítě býval zamlklý a samotářský do té míry, že ho zoufalá matka nechala vyšetřit s podezřením na autismus nebo mentální retardaci nebo prostě cokoliv, čím by se dal vysvětlit způsob, jakým dítě nehybně sedávalo a sledovalo okolí, aniž by se samo zapojilo do hovoru nebo společné činnosti. A ani potom, když zjistil, že svým chováním působí mamince starosti, necítil potřebu na tom něco změnit.

Pozoroval lidi. Pozoroval jejich obličeje, výraz, řeč těla, z jejich slov a hlasu byl schopný vyčíst celé příběhy. Navzdory matčinu přesvědčení nebyl ani zdaleka pasivní dítě. Když ho nepozorovala nebo spala, toulával se domem nebo – podle toho, kde zrovna žili – v okolních ulicích či krajině. Jako všem šelmám mu vyhovovala noc. Už od chvíle, kdy vestoje na špičkách dosáhl na domovní kliku, každou noc vyklouzl ven na průzkumnou výpravu. Před lidmi dával přednost zvířatům. Zvířata byla férovější, žádné zvíře, dokonce ani had, nevědělo, co je lež. Z jejich chování skoro bez výjimky vyčetl, co se jim honí hlavou, co cítí a podobně, a naučil se to respektovat.

Nakonec, když mu bylo deset, ho matka začala mít plné zuby a poslala ho natrvalo k otci do Mexika. Otec kašlal na to, jak moc se synek zapojuje do společenského života, daleko víc ho zajímalo, kolik práce mladej odvede, takže Diaz proti stěhování nic nenamítal. Později však v Mexiku přece jen objevil spřízněnou duši, a sice ve svém dědečkovi, který lidem svou odtažitostí připomínal zasněžený vrcholek hory v dálce a mnohem raději svět pozoroval, než aby se do něj aktivně zapojil. Mexičani obecně jsou přátelský národ, který se neustále shlukuje a samotáře cítí jako cizorodý element, ale pro Diazova dědečka to neplatilo. Byl hrdý a uzavřený a stačil sebemenší odpor, aby vybuchl jako sopka. Vykládalo se o

něm, že má aztéckou krev. Tu ovšem měly tisíce lidí, či to o sobě přinejmenším tvrdily. Sám Diazův *abuelo* se o tom nikdy nezmínil, ale jeho okolí si tak zdůvodňovalo jeho odlišnost. A stejně tak si vysvětlovalo i Diaze a jeho dosti netypické chování.

Diaz se snažil chovat co nejvzorněji. Ve Státech i v Mexiku nosil pěkné vysvědčení, nezlobil, nekouřil, nepil – ne kvůli zdraví nebo z ohledu na rodinu, ale protože by ho to rozptylovalo. A to si nemohl dovolit.

V Mexiku se mu líbilo. Kdykoliv zajel navštívit matku do Států, připadal si tam jako svázaný. Ne snad, že by ji navštěvoval příliš často, protože na syna neměla čas. Diazův otec byl její třetí manžel, pokud se ovšem vůbec kdy vzali v kostele, protože než se Diaz odstěhoval k otci, ten už měl jinou ženu a čtyři mrňata a pravidelně chodil na mši a ke zpovědi, takže církev si zřejmě nepohněval.

Když se Diazovi přehouply čtrnácté narozeniny, matka si ho vzala zpátky. Prý chce, aby střední školu dochodil ve Státech. Navzdory tomu, že během čtyř let vystřídal šest škol, odmaturoval celkem dobře. S dívkami se nescházel, protože i když ho přitahovaly tělesně, jinak ho nudily. Byl přesvědčený, že ve třídě je jediný panic. Ženu poznal až ve dvaceti a ani potom nevedl příliš bouřlivý sexuální život. Sex se mu zamlouval, ale vyžadoval dobrovolnou zranitelnost, které se Diaz podřizoval jen s obtížemi. Ženy z něho navíc mívaly strach. Snažil se chovat co nejněžněji, ale do jeho milování pronikala potlačovaná zuřivost, která je dost děsila.

V duchu si říkal, že kdyby měl sex častěji, nevkládal by do něj tolik lačnosti, ale vybít se onanií bylo snazší a rychlejší, takže se s tím rád spokojil. Už pár let ho žádná žena nepřitahovala tolik, aby se o něco pokusil – dokud nepotkal Millu Edgeovou.

Líbilo se mu, jak plavně se pohybuje. Hezká nebyla, aspoň ne po vzoru amerických missek, měla výrazné rysy, vysoce položené lícní kosti, pevnou bradu, tmavé oči a řasy. Světle hnědé kučeravé vlasy nosila zastřižené pod uši a do dálky z nich svítil bílý pramen. Rty měla ryze ženské, plné a něžné. A hnědé oči… v životě neviděl tak smutné oči.

A právě ty oči v něm probouzely chuť ji ochraňovat před celým světem a zabít každého, kdo by jí chtěl sebeméně ublížit. Spousta lidí by podobnou tragédii ani nepřežila, ale ona pořád ještě bojovala, i když vedla beznadějný boj. Diaz se až styděl, jak snadný a bezstarostný život vede v porovnání s ní. Ano, tuhle ženu skutečně toužil poznat blíž. Aspoň načas.

Pokud se mu podaří ji zachránit před zabitím. Arturo Pavón byl sice jenom pěšák, ale podrazácký hajzl. Milla by z něho nevyrazila žádné informace, protože on zkrátka neví, kam se podělo ukradené dítě, ale na druhou stranu by ji mohl zabít, neboť se všeobecně vědělo, že vůči *gringa*, která mu vypíchla oko, cítí trvalou a propastnou nenávist. S největší radostí by její tělo prodal na černém trhu.

Pavón teď byl zapletený do mnohem horšího kšeftu, než byly únosy dětí. Točily se v něm daleko větší prachy a také hrozilo mnohem větší nebezpečí. Předtím mu hrozilo vězení, ale teď přímo trest smrti. V Mexiku trest smrti sice zrušili, ale v Texasu ne, a podle toho, co se mu prozatím podařilo zjistit, měl gang hlavní stan právě v El Paso. Pavóna osobně by poprava možná nečekala, ale jeho šéfy stoprocentně. Každopádně by záleželo na tom, jestli by je policie dopadla tady ve Státech nebo za mexickou hranicí, čili podle jakých zákonů by je soudili.

Ovšem podle Diazova mínění na zákonech tolik nesešlo. Pokud by chyběly důkazy nebo došlo k procesním chybám a gang by poté vyvázl bez trestů smrti nebo se

úplně dostal na svobodu, pak by se o prosazení spravedlnosti postaral on sám.

Tvrdil Mille, že nevraždí pro peníze, a v podstatě nelhal. Zabíjel a dostával za to zaplaceno, ale pro peníze nezabíjel nikdy. Existovala spousta zločinců, kteří měli na svědomí odporné činy, a přesto na ně soudy a zákony byly krátké, takže by vyvázli jen s mírným trestem nebo úplně bez trestu. Možná že nebylo správné, aby sám rozhodoval o trestu smrti, nelze vyloučit, že jednou se za to bude zodpovídat, ale prozatím toho ještě nikdy nelitoval. Prznitel dětí, chronický znásilňovač žen, vrah – nikdo z nich si nezasloužil žít. Leckdo by za vraha označil i Diaze, ale on si tak nepřipadal. Považoval se za prodloužené rameno spravedlnosti, za kata. Tohle mu svědomí netížilo.

Pomůže Mille najít Pavóna, protože ona s pátráním beztak nepřestane. Aspoň na ni dohlédne. Co však bylo ještě důležitější, Pavón představuje článek vedoucí k hlavě toho zrůdného hada. Když Diaz půjde za malou rybkou, nakonec se dostane ke žralokovi.

V Juarezu a na území celého státu Chihuahua umírali lidé. To by samo o sobě nebylo nic zvláštního, vlastně ani to, že řada z nich se stala obětí sériového vraha. Stále častěji se však přihodilo, že těla našli bez orgánů, a to práci osamělého vraha neodpovídalo. Navíc se lišila i technika zabití. Někdy byla oběť zastřelená, jindy ubodaná či zardoušená. V pár příšerných případech došlo k vyjmutí orgánu zaživa, ačkoliv policie mohla doufat, že při zahájení operace oběti snad už nebyly při vědomí. Mrtvoly patřily mužům i ženám, většinou Mexičanům, ačkoliv se mezi nimi objevili i turisté, jako třeba chudinka Paige Šišková. Těla se objevovala v různých částech Juarezu, lhostejně odhozená jako bezcenný odpad. Pravda, teď už cenu neměla.

Kolik stojí na černém trhu srdce?

Játra? Ledvina? Plíce?

Lidé na seznamech čekatelů na transplantaci často zemřeli jen proto, že se nedočkali vhodného dárce. A co když někteří z těchto nemocných mají peníze a čekat se jim nechce? Co když si mohou objednat, dejme tomu, srdce od dárce s konkrétní krevní skupinou a tělesnou váhou? Co když jsou ochotní zaplatit miliony? *Co když dárce nejenom že není ochotný orgán darovat, ale navíc je stále naživu?*

Snadné. Zařídíme, aby naživu nezůstal.

Diazovým úkolem bylo zjistit, kdo se za tím skrývá. Žádní pěšáci, poskoci Pavónova typu – protože Pavón nebyl ani zdaleka jediný – kdo oběti jen unášeli. Muselo přece existovat ústředí, kde odborníci vyjímali orgány, ukládali k ledu a připravovali je k přepravě k příjemci. Zatím však nic neobjevil. Začínal uvažovat i o druhé variantě, a sice že překupníci vyjímají orgány v různých místech, podle toho, jak se jim to hodí. Ostatně, co potřebují víc než pořádné světlo, skalpel a pár termosek s ledem?

Ovšem osoba, která odnětí orgánů prováděla, musela mít chirurgické vzdělání, jinak by orgány poškodila a zničila. Nemusel to být přímo chirurg, stačila osoba s jistou úrovní lékařského vzdělání. Pro zjednodušení si Diaz dotyčného v duchu pojmenoval „Doktor“. Klidně to mohla být i hlava celého gangu, protože kdo jiný by měl přehled o jménech na seznamu adeptů na transplantaci a také o jejich finanční situaci?

V pátek večer se Diaz za kostelem v Guadalupe stal svědkem předání balíku, který určitě neosahoval nic jiného než mrtvou oběť. Možná to dokonce byla ta mladičká Šišková. Přítomnost dalších dvou svědků na hřbitově byla problém, zvlášť když ta ženská málem všechno pokazila úmyslem na tu čtveřici zaútočit. Ano, byla obdivuhodně

statečná, zato v hlavě měla drtiny. Poslední, o co stál, bylo prozradit Pavónovi a ostatním, že je někdo špehuje. Byli by ještě opatrnější a pátrání by se zkomplikovalo.

Znehybnit Millu mu zabralo právě ty drahocenné vteřiny, které potřeboval, aby ty grázly neztratil z dohledu. Předem věděl, že to je žena, protože ji pozoroval dalekohledem pro noční vidění. Její kolega byl šikovnější a v plížení lepší, ale i žena byla dobrá. Na Diaze přesto neměla, nepozorovaně se dostat až k ní byla pro něho hračka.

Neměl potuchy, co ti dva na hřbitově pohledávají, ale ke gangu očividně nepatřili, proto neměl v úmyslu jim ublížit, i když mu pokazili sledování. Však on Pavóna nevidí naposledy. To jenom mrtvý nedostane druhou šanci. Bohužel, Millinou vinou se nemohl rozjet za automobilem, který odvážel mrtvé tělo.

O schůzce za kostelem dostal anonymní tip a Milla také. Jemu volala žena a jí volal mužský hlas. Co to znamená? Byla to pouhá náhoda, že se spolu sešli chvíli před půlnocí na hřbitově v Guadalupe?

Diaz na náhody nevěřil. Podle něho to bylo bezpečnější.

11.

Blížila se devátá, když Susanna Kosperová zabočila na příjezdovou cestu a dálkovým ovladačem otevřela vrata garáže. Ještě než vrata vyjela nahoru a ona uviděla prázdnou garáž, bylo jí jasné, že Rip se nevrátil domů, protože v celém smetanově bílém domě nesvítilo jediné okno. Když byl Rip doma, dům zářil jako vánoční stromeček, protože rozsvěcel světla ve všech místnostech, do kterých vkročil, a potom za sebou zapomínal zhasnout.

Ovšem poslední dobou byl Rip doma stále řidčeji, a pokud ano, většinou nepronesl ani slovo.

Dvacetileté manželství se hroutilo v troskách a Susanna netušila, jak tomu udělat přítrž. Měli toho spolu tolik společného, že si prostě nedokázala srovnat v hlavě, jak se mohli navzájem tak odcizit. Oba milovali svou práci a peníze, které jim vynášela, si uměli užívat. Navíc si rozuměli a Susanna si často přiznávala, že Rip je součástí jejího já.

Kdysi prošla těžkým obdobím, kdy se strachovala, že ztratí všechno, kvůli čemu se oba tolik dřeli. Od té doby byla dvojnásob opatrná na peníze a opatrnost se vyplácela. Dům byl upravený a vybavený jako z módního časopisu a oba si platili vysoké pojištění a pěkné penzijní připojištění. Rip se nijak netajil tím, že se mu přepychový životní styl zamlouvá. Navíc oba milovali stejné filmy, stejný typ hudby, většinou i stejně volili a měli stejné koníčky, a to do té míry, že dokonce oba fandili stejnému fotbalovému týmu. Tak v čem je sakra problém?

Susanna za sebou spustila garážová vrata a odemkla spojovací dveře do domu. V chodbě vypnula alarm.

Milovala chvilky, kdy hned po příchodu domů spatřila vkusně zařízené místnosti, cítila tu čistotu a svěžest, vůni suchých i čerstvých květin a čisticích prostředků. Ještě víc zbožňovala, když tu na ni čekal Rip, ale to se teď stávalo opravdu jen výjimečně.

První, nač měla podezření, byla jiná žena. Zdravotní sestra, jak jinak. Tak to přece chodívá, ne? Úspěšný lékař dosáhne středního věku a začne se honit za unikajícím mládím, takže si uloví mladší ženu, aby se měl čím chlubit na veřejnosti a tak si polechtal zakomplexované ego. Jediné, čím by se jejich případ lišil od většiny ostatních, byla skutečnost, že Susanna by po Ripovi nevyžadovala alimenty, protože vydělávala stejně nebo ještě víc než on. Jistě, chtěla by si nechat dům, ale jinak by si žila stejně pohodlně jako před rozvodem, zatímco Rip by si dost pohoršil. Z jeho strany by to nebyl rozumný krok.

A navíc, Susanna neměla o rozvod zájem. Milovala Ripa. Dokonce i po tolika letech ho nepřestala milovat. Byl zábavný a inteligentní a vřelý a zajímal se o svoje pacienty, i když jako anesteziolog s nimi v běžných případech přicházel do styku minimálně.

Možná si přece jenom měli pořídit děti. Bohužel, dokud byli mladší, spláceli hypotéku a studentské půjčky na školné a na děti jim prostě nezbývaly peníze ani čas. Hlavně ty peníze. Ještě dnes ji zamrazilo hrůzou při pouhé vzpomínce, jak špatně na tom kdysi byli. Lidé si představují, že co doktor, to pracháč, což ale většinou není pravda, protože do zaměstnání nastupují s horou dluhů za studia a vzápětí si našvihají další dluhy, aby si mohli založit praxi.

S lim souvisejí další vydání, mzda personálu, nájem, vybavení, pojištění. Zpočátku jejich kariéry a manželství si Susanna kvůli dluhům leckdy doslova zoufala, ale nakonec to zvládli: splatili studentské půjčky, postupně

vydělávali stále víc a po čase měli dost peněz, aby si mohli dopřát všechny radosti života.

Jenže teď jí je padesát a na děti je příliš pozdě. Menstruaci nedostala už celých šest měsíců, což je maličko dřív, než odpovídá průměrnému příchodu menopauzy, ale nijak výrazně. Domluvila si vyšetření u kolegyně gynekoložky, čistě pro jistotu, protože jinak byla v dokonalé formě, zdravá, vitální, dokonce bez obvyklých problémů přechodu, jako jsou návaly, pocení, trhaný spánek či emocionální výkyvy. Aspoň prozatím. Některé ženy proplují přechodem v pohodě, jiné doslova trpí, ale mezi oběma extrémy existuje bezpočet mezistupňů. Při troše štěstí bude Susanna patřit k těm pohodářům.

S Ripem se naposledy milovali před… čtyřmi měsíci? Nebyla si jistá, ale zhruba tak. Samozřejmě, i Ripovi je padesát, a to u spousty mužů začíná sexuální pud vyhasínat. Jenže předtím vedli pestrý, pravidelný a vysoce uspokojivý sexuální život, a teď zčistajasna – nic.

Určitě v tom je jiná žena.

Zrovna se převlékala v ložnici, když zaslechla pípnutí alarmu od dveří z garáže. Rip přišel domů. Susanna si nebyla jistá, zda má radost nebo jestli se setkání děsí. Sotva si natáhla kalhoty volného pyžama, objevil se na prahu. Vypadal ztrhaně, vyčerpaně.

„Kdes byl?“ vyštěkla podrážděně, i když původně se v duchu zapřísahala, že nepronese ani slovo výčitky. „Měl ses vrátit už v pět!“

„Copak na tom záleží?“ pokrčil Rip rameny. „Stejně jsi nebyla doma.“

„Ale ráda mám přehled, kde jsi. Co kdyby se třeba něco stalo?“

Shodil sako. „Pokud chceš vědět o každém mém kroku, kontroluj si zprávy na mobilu a záznamníku!“

„To přece dělám –“ Zarazila se. Na zprávy si nevzpomněla od chvíle, kdy odešla z ordinace.

„Zřejmě ne.“ Přistoupil k záznamníku a přehrál vzkazy. Dvakrát někdo mlčky zavěsil, pak se ozvala společná známá a zvala je na sobotní večírek, načež Ripův hlas oznámil, že jeho kolegu Miguela Cárdenase sklátila střevní chřipka, takže ho poslal domů a zaskočí za něho na úrazové pohotovosti.

Susanna se skoro zastyděla. Skoro. Jestli v tom byl nevinně tentokrát, ještě neznamená, že za ostatní zpoždění nemůže. „Co se stalo na pohotovosti?“

„Autonehoda. Rozdrcená pánev, zpřerážená žebra, pneumotorax, těžce zhmožděné srdce.“ Ušklíbl se. „Pacient to samozřejmě nepřežil.“

Mluvil unaveně a unaveně i vypadal. Zakroutil hlavou a protáhl se, aby se zbavil aspoň špetky napětí, které se mu během namáhavého dne nastřádalo ve svalech. „Kdes byla ty?“

„Ještě než jsem dodělala večerní vizitu, ohlásila se Felicia D’Angelova. Začala trochu špinit a zdálo se jí, že má stahy. Přijala jsem ji na lůžkové a objednala krevní testy. Zatím se zdá v pořádku. Co je tvá přítelkyně zač?“

Ani nemrknul, její otázka ho zřejmě vůbec nepřekvapila. „Nemám přítelkyni.“

„Jistěže nemáš. To proto nejsi skoro vůbec doma, to proto už spolu nespíme, to proto se chováš, jako by se ti hnusilo se mnou i mluvit. To všechno kvůli té ženské, kterou nemáš. Nějaká sestřička od vás?“

Přimhouřil oči, z kterých mu zasršel vztek. „Já se ti nikde nekurvím, Susanno. Tečka.“

„Tak co se děje?“ Susanna se nerada doprošovala, nechtěla se doprošovat, ale to odcizení ji deptalo. „Vadí ti, že mi začal přechod?“

„Vždyť o tom ani nevím," povzdechl si Rip vyčerpaně 8 kdovíproč ji to zabolelo jako rána do živého, ten důkaz, jak pramálo si jí všímá.

„Když nejde o tohle, o co tedy?"

Dlouhé minuty mlčel, jako by se rozmýšlel, zda přiznat pravdu. Nebo ji hledal? Nakonec pokrčil rameny. „Jsme teď zkrátka každý jiný. To je všechno."

„To je *všechnoT1* Měla dojem, že vzteky a zoufalstvím vyletí z kůže, že zešílí bezmocí nad hroutícím se vztahem, který pro ni znamenal všechno na světě. „Ze jsme každý *jiný!* Jak *jiný!* Kdo z nás je *teď jiný*, já, nebo ty? Kdo se změnil, já, nebo ty?"

„Ani jeden," odpověděl Rip posmutněle. „V tom je ten problém. Asi jsem zrovna teď zjistil, že jsme byli jiní úplně od začátku."

„Přestal bys laskavě žvanit ty nesmysly?" vypěnila Susanna a zaťala pěsti. „Nechápu, co to do tebe vjelo! Je mi jasné akorát tolik, že ta situace mě ničí! Kristepane, proč si se mnou nemůžeš promluvit normálně jako dřív?"

„Nech to plavat." Zdálo se, že její záchvat zuřivosti s Ripem vůbec nehnul. „Prostě – nech to plavat. Nechci tě opustit, klidně to můžeme flikovat až do smrti. Nic se nemění, Susanno."

„Ty ses zbláznil! Co se nemění? Jak můžeš jeden den někoho milovat a druhý den se tvářit, jako bys ho vůbec neznal?"

„Tak já ti řeknu proč!" vyprskl jedovatě. „Stačí mi na to jenom dvě slova: True Gallagher."

Susanna polekaně ucouvla, v mozku se jí na okamžik zatmělo panikou. „Co?" Zůstala jako ochromená, ústa dokořán, paže svěšené podél boků. Ach ne. Snad se nedozvěděl –

Rip mlčel, jen ji upřeně pozoroval.

Náhle Susanně zapadly kousky skládačky do sebe a mozek se jí rozběhl šíleným tempem. „Ale já s Gallagherem nic nemám! Ty myslíš, že spím s Gallagherem? Kristepane, Ripe, já se ho přece snažím dát do kupy s Millou!“

Cosi mu blýsklo v očích, ale tak rychle, že nestačila rozeznat, co to bylo. „Nech Millu na pokoji!“ zasyčel důrazně. „Zaslouží si někoho lepšího!“

„Proč máš na Truea takovou pifku? Co ti proboha provedl? *Přísahám*, že ti s nikým nezahýbám, a už vůbec ne s ním!“ Snažila se vzpomenout, kolikrát s Truem mluvila na veřejnosti. Párkrát. Ale vážně přitom vypadali jako milenci – či spiklenci?

„Řekněme, že ti nevěřím,“ zabručel Rip. „A nechrne to tak, ano?“

Obrátil se a vyšel na chodbu. Susanna šestým smyslem vytušila, že ode dneška bude spát v ložnici sama, bez Ripa. Za celých dvacet let se nic podobného nestalo, i když v posledních týdnech se úzkostlivě držel na své polovině a dával si pozor, aby do neutrálního území nezabloudil ani rukou.

Měla chuť zařvat smíchy i zoufalstvím, toužila něco roztřískat nebo Ripovi jednu vrazit, že je takový trouba. Takhle vyvádět jen proto, že na Susannu žárlí. Proboha!

Nešlo jí do hlavy, proč ji to netrklo už dávno. Ona ho podezřívala, že má milenku, a on ji zase podezříval, že má milence. Ale ona Ripa přece zná, ten by jí v životě nezahnul!

Takže její manželství se nehroutilo, pouze procházelo krizí. Stačí trocha trpělivosti a všechno se zase urovná. Rip si uvědomí, že jí křivdil, a do jejich vztahu se postupně opět vrátí všechna bývalá vřelost a láskyplnost. Do té doby však musí být velmi, velmi opatrná.

A z toho důvodu nevytočila číslo na telefonním aparátu, ale vytáhla z kabelky mobil. Zašla do koupelny, pečlivě za sebou zavřela dveře a vyťukala Trueovo číslo.

„Rip si myslí, že spolu spíme," vyhrkla tlumeně, sotva zaslechla jeho hlas. „Je hrozně podezřívavý."

„Tak mu ta pocuchaná pírka hezky uhlaď. Nemůžem si dovolit, aby prováděl nějaké hlouposti, jako třeba že by tě sledoval nebo tak."

„Já vím. Řekla jsem mu, že se tě snažím dát dohromady s Millou, ale je tak naštvaný, že mu vadilo i tohle."

„Tak ho koukej uchlácholit. S Millou jsi dosáhla nějakého pokroku, nebo ne?"

„Neřekla bych. Však víš, jak tvrdohlavě se umí chovat, když jde o tu její agenturu. Má strach, že kdyby si s tebou zadala, přišla by o dolar od nějaké svaté kozy, co by se pohoršila, že Milla se tahá se sponzorem."

„Hm, takhle to zdůvodnila i mně. Ale stejně to nevzdávej. Nerad bych na ni moc tlačil a vypadal vlezle."

„Budu se snažit, ale to víš, při naší vytíženosti je někdy těžké najít si čas jenom kvůli holčičím řečem."

„Tak si tu příležitost zkrátka najdeš. Představ si, že se přede mnou zčistajasna začala ohánět informací, kterou mít nikdy neměla. Potřebuju zjistit, kde ji splašila, a taky chci vědět o každičkém jejím kroku dřív, než ho udělá. Jenže nejdřív se s ní musím sblížit, chápeš?"

„Jistě. Rozumím. Jak říkám, budu se snažit, ale rande s tebou jí asi těžko můžu dát rozkazem."

„A pročpak ne?" Ta představa ho zřejmě pobavila. „Pozvi ji s Ripem na večeři a nech na osudu, ať zasáhne sám. Co ty na to?"

„Mám obavy, že momentálně Ripa k ničemu nepřinutím. Nejdřív ho musím zpracovat."

„Tak do toho. Hodně štěstí.“ V mikrofonu cvaklo a Susanna aparát vypnula.

Zhluboka se nadechla. Vymyslela úplně prostinký trik: svést vlastního manžela. V duchu si přiznávala, že uskutečnění plánu jí dá zabrat.

12.

Uběhl týden, během kterého se Mille neozval ani True ani Diaz. Ne snad, že by od Truea čekala nějakou užitečnou informaci, když teď věděla, že Diaz nemá v Justinově únosu vůbec prsty, nicméně předpokládala, že True by mohl přinejmenším zavolat a *osobně jí povědět*, že neví nic nového.

Byla neustále ve střehu, čekala, že. za nejbližším rohem se každou chvilku vynoří Diaz, že otevře dveře nebo zavolá. Chvílemi měla pocit, že ji někdo sleduje, ale když se ohlédla, jestli za ní nestojí Diaz, nikdy nikoho neviděla. A vůbec, proč by ji sledoval? Nejspíš byl někde v Mexiku a dělal svou práci, ať už legální nebo ne.

Bez Diaze by se správně měla cítit klidnější a víc v pohodě. Kdykoliv se ocitla v jeho blízkosti, zmocnila se jí nervózní ostražitost, asi jako v přítomnosti jen napůl ochočeného dravce, kterému nemůže úplně důvěřovat. Ovšem když s ní nebyl, vědomí nebezpečí vybledlo a chvílemi ji až oslepovalo zákeřné bodnutí stesku.

Bylo to k zešílení. Po Davidovi ji samozřejmě přitahovali i jiní muži, snažila se navázat další vztahy. Přiznávala si, že mezi ní a Truem Gallagherem to dost jiskří, ačkoliv z mnohokrát uvedených důvodů skutečně neměla sebemenší chuť si s ním něco začínat. Zato ji upřímně vyděsilo zjištění, že fyzicky ji přitahuje Diaz. Byl to ten nejméně *bezpečný* člověk, jakého kdy poznala, a tím nemyslela pohlavně přenosné nemoci. Určitě uměl neuvěřitelně a chladnokrevně zuřit. Pravda, nic na ten způsob u něho zatím nepozorovala, ochutnala pouze zlomek jeho potenciálu, když ji zneškodnil za kostelem v

Guadalupe, ale četla mu to v očích, vycítila to z reakcí lidí, kteří o něm slyšeli či s ním měli něco společného.

Musela by být blázen, kdyby s ním měla v plánu něco víc než pracovní vztah. A kdoví, on sám by třeba vážnějšího vztahu ani nebyl schopný. Sex ano – vztah nikdy. S tím by souviselo emocionální pouto, o které určitě nestál. A navíc, byla by vůbec ochotná vlézt do postele s mužem, jehož se napůl bojí?

A ne jednou, šeptalo jí libido a Milla si teprve nyní uvědomila, že to zakázané pokušení jí začíná přerůstat přes hlavu. Dosud nikdy jí nedělalo problémy odmítnout sex, pokud jí měl negativně zasáhnout do pátrání po Justinovi. Diaz představoval prozatím její největší naději na nalezení syna a ona přece neměla zájem tu šanci ohrozit nebo dokonce pokazit.

Přesto si v hloubi duše přiznala, že Diaz ji nebezpečně přitahuje, a s o to větší nervozitou čekala, kdy se objeví svým typicky nevypočitatelným způsobem. Toužila nejen po nových informacích, ale i po blízkosti a vůni silného mužského těla, zřejmě aby si ověřila, do jaké míry je její touha reálná. Na druhou stranu věděla, že mu nikdy ani náznakem nedá najevo, že v něm vidí potenciálního sexuálního partnera. Je ale možné stýkat se s ním pracovně a neprozradit se ani tím nejnepatrnějším projevem zájmu? Vzhledem k jeho pronikavému pozorovacímu talentu a zkušenostem o tom dost pochybovala.

Možná až najdou Pavóna. Tak snad –

Ne. Tyhle myšlenky si musí zakázat. Nesmí se utěšovat možností vzájemného vztahu, protože tím by to pokušení nezmizelo, naopak sílilo. Všechny své tělesné touhy musí zmrazit na samém dně svého já a soustředit se na jedinou věc: na Justina. Fungovalo to tak deset let a musí to tak fungovat i nadále. Na vztah – nebo pouze sex – s mužem si troufla pouze v případě, že dotyčný ji

nepřitahoval příliš, takže svoje emoce udržela pod kontrolou a v případě potřeby dokázala vztah bez velké lítosti ukončit. Ovšem pokud šlo o Diaze, obávala se, že věci by se jí mohly vymknout z ruky, což by se zrovna teď nehodilo. Vždyť chvílemi doslova cítila, že Justin je už nadosah ruky.

A právě Millina nervozita zavinila, že když jí večer, kdy měla volno, zavolala Susanna a pozvala ji na večeři v trojici s Ripem, ráda přijala. Vítala každou příležitost, která jí umožní aspoň na chvilku uniknout vlastním myšlenkám. Normálně by si vzácné volno užila radši doma, ale teď ji stravovalo takové vnitřní napětí, div nevyletěla z kůže, a samota jí poprvé po mnoha letech lezla na nervy.

Pevně se rozhodla, že večer si vychutná jako už dlouho ne. Oblékla si jedny ze svých oblíbených šatů, bez rukávů, z krémově žlutého hedvábí a s rozevlátou sukní, která se jí při chůzi koketně pohupovala u kolen. Bouřka sice zmírnila vlnu veder, takže teplota se vrátila k normálu, ovšem i normál znamenal v srpnovém El Paso úděsné horko a šaty byly báječně chladivé. V podobných šatech chodívala tančit s Davidem v dobách, kdy ještě nebyli spolu. Až zpětně si uvědomila, kolik úsilí musel David vynaložit, aby si na ty volné večery vyšetřil čas – tehdy se zrovna chystal na atestace a navíc měl zaměstnání. Milla však tanec zbožňovala. Kdysi.

Ta vzpomínka ji rozněžnila. S úsměvem šla otevřít Ripovi, který se pro ni i se Susannou zastavil. Navrhovala sice, že do restaurace dojede sama a sejde se s nimi až tam, ale to by dobrák džentlmenský Rip nikdy nedovolil. Od chvíle, kdy ukradli Justina a Milla málem zemřela vykrvácením, se k ní choval neuvěřitelně ochranitelsky. Po každém jejich setkání ji doprovodil až domů, aby měl jistotu, že ji cestou nepotká nic špatného.

„Ahoj, krásko!“ rozzářil se. „Super šaty.“

„Díky.“ Oplatila Ripovi úsměv a vyšla za ním na domovní schody. V předsíni nechala svítit malé světlo, aby se nevracela do tmy, a zamkla. „Je fajn, že se můžu obléknout i bez toho, že by mě po večeři čekal projev.“

„Pravda, děláš to už roky,“ přikývl Rip a přidržel jí otevřené dveře vozu. „Nemohl by za tebe v agentuře někdo zaskočit? Aspoň občas?“

„To by byla paráda. Jenže to víš, pokud jde o pohřešované děti, tak moje slovo má přece jen největší váhu, takže poptávka je výhradně po mně.“

„Ale copak nemáš právo taky na soukromý život?“ namítla Susanna, která se po ní z předního sedadla ohlédla starostlivýma jantarovýma očima.

„Vedu takový život, jaký jsem si vybrala,“ namítla Mília. „Dělám to všechno dobrovolně.“

„No, děláš to, co ti vybral osud,“ opravila ji Susanna. „Ale to ještě neznamená, že tak musíš žít nadosmrti, Millo. Možná by ses místo té každodenní dřiny u *Pátračů* měla zabývat jenom obstaráváním peněz. Jsi pořád pod strašlivým stresem…“ Susanna zavrtěla hlavou. „Nechápu, jak jsi to mohla tak dlouho vydržet. Přinejmenším by sis měla dopřávat pravidelný oddech.“

„Na to je čas,“ namítla Milla. Až najde Justina.

Susanna si povzdechla. „Hlavně nezapomínej chodit na pravidelné zdravotní kontroly a dopuj se vitaminy. Vzhledem k tomu stresu bych ti radila vitaminové prostředky pro těhotné.“

„Ano, paní učitelko,“ přikývla Milla a Susanna s Ripem se usmáli. Uznala, že s těmi vitaminy to je skvělý nápad. Teď rozhodně nepotřebovala onemocnět, vždyť každým dnem mohl v pátrání nastat průlom. Chtěla být připravená a kvůli tomu si musela udržet prvotřídní fyzičku.

Susanna přestala na Millu dorážet a všichni tři se rozpovídali o novinkách, svěřovali si, co vědí o společných přátelích, co se kde stalo zajímavého a podobně. Netrvalo dlouho a Milla si všimla, že Rip není ve své kůži. K ní se jako vždy choval mile a kamarádsky, ale na Susannu se obracel nervózně, jako by se musel přemáhat. Mezi těmi dvěma vládlo téměř hmatatelné napětí a Mille to bylo nepříjemné. Kdyby tušila, že mezi nimi není něco v pořádku, ze schůzky by se omluvila, ale teď bylo pozdě. Čekal ji dost trapný večer.

Restaurace, kterou Rip vybral, patřila mezi ty umírněně elegantní podniky, kde sice kravata nebyla podmínkou, ale džíny nebyly žádoucí. Milla sem chodila moc ráda, protože tu nabízeli skvělé grilované speciality. Vybrala si lososa grilovaného na cedrovém dřevě a snažila se bavit své přátele, jak nejlíp uměla. I kdyby stokrát nebyli spolu v pohodě, tak to ještě neznamená, že se nemůžou cítit dobře s ní.

Večeře se táhla, a když jim konečně donesli kávu, Milla si oddechla. Náhle vycítila, že vedle ní někdo stojí, a nad sebou spatřila snědý, hubený obličej Truea Gallaghera. „True!“ vyhrkla jednohlasně spolu se Susannou a vzápětí po přítelkyni podezřívavě mžikla. Nenastrojila Susanna tohle setkání navzdory tomu, že Milla jí nesmlouvavě vysvětlila, proč nechce chodit zrovna s Truem?

„Zahlédl jsem vás úplnou náhodou!“ zubil se True a položil dlaň na opěradlo Milliny židle, takže se dotkl i jejího ramene. „Susanno, Ripe, jak se daří? Škoda, že jsem vás neviděl dřív, mohli jste si přisednout.“

„Máme se báječně,“ usmála se Susanna. „Práce až nad hlavu, však to znáš. A ty?“

„Navlas totéž.“

„Právě jsme si objednali kávu. Spěcháš, nebo se k nám můžeš na chvilku přidat?“

„Díky, rád si přisednu.“ Složil dlouhé tělo na volnou židli mezi Susannu a Millu, na kterou se zkoumavě zadíval.

„Poslední dobou jsme se moc neviděli. Zjistila jste něco nového? Vypadáte –“

„Jestli řeknete unaveně, tak vám jednu vrazím!“ skočila mu rázně do řeči.

Zazubil se. „Chtěl jsem říct, že vypadáte senzačně.“

„Hmmm.“ Moc ji nepřesvědčil. „Ne, nového není nic. Hledáme pohřešované osoby a sháníme na to peníze. V Dallasu jsme získali nového super sponzora, softwarovou firmu.“

True přikývl. „To je fajn.“

Rip ke konverzaci ničím nepřispěl, dokonce Truea ani nepřivítal. Milla se po něm ohlédla a překvapeně zjistila, že jeho obvykle přátelský výraz zmizel jako mávnutím kouzelného proutku, zato že Gallaghera upřeně pozoruje zpod přimhouřených víček, skoro jako Diaz.

Ze Susanniny kabelky se ozval pager. Zakvílela: „No samozřejmě. Aspoň že jsem stihla dojíst.“ Podívala se na telefonní číslo na displeji a vstala. „To je nemocnice. Zajdu si ven zavolat a hned jsem zpátky.“ Popadla mobil a rozběhla se ke dveřím.

„Doktořina nenechá člověka vydechnout, co?“ prohodil ležérně True. Už zase měl ruku na opěradle Milliny židle a palcem jí jemně třel rameno. Po chviličce ruku naštěstí odtáhl, buď dostal rozum, nebojí nechtěl dopřát příležitost, aby se odtáhla sama.

Rip mlčky zatínal zuby a nezdálo se, že má chuť reagovat na Trueovy poznámky. Milla usoudila, že ticho by bylo příliš trapné, takže se zeptala: „Nezjistil jste pro

mě nějaké nové informace?“ Ostatně, kdyby se nezeptala, určitě by mu to bylo divné.

„Nic, co by odpovídalo časově. Bohužel, tady jsme se ocitli ve slepé uličce.“

„Jaké informace?“ zeptal se Rip úsečně. Bylo to od něho sice nezdvořilé, ale Milla si přiznala, že z její strany bylo nezdvořilé ho z hovoru vynechat.

„Myslela jsem, že konečně jsem narazila na jméno, které může mít souvislost s únosem, a požádala jsem Truea, aby mi to trochu proklepnul.“ Nemusela dodávat, o *čí* únos se jedná, i když jich *Pátrači* řešili spoustu. Nejhroznější den jejího života znali všichni.

Rip Trueovi neráčil věnovat jediný pohled. „Proč se neobrátíš na policii? Třeba mají o tom jménu záznamy. Přece víš, že by to pro tebe udělali.“

„Samozřejmě to vím, ale True má kontakty i na opačné straně hranic –“

Susanna se přiřítila ke stolu a chvatně je přerušila: „Omlouvám se, ale potřebuju zajet do nemocnice. Felicia D’Angelova má horečku a zvýšený krevní tlak, musím ihned k ní. Je teprve ve dvacátém týdnu!“

„Do které nemocnice jedeš?“ zeptal se Rip, protože jeho manželka měla úvazek hned ve dvou.

Odpověděla, shýbla se a políbila Ripa na tvář. Viditelně ztuhnul. „Vezmu si auto. Vrátíte se taxíkem, viďte?“

„Na taxík zapomeňte!“ zahlaholil True. „Zavezu vás oba domů.“

„Ne, díky, ale to po vás nemůžeme chtít,“ namítla Milla. „Bydlíme každý na jiném konci města.“

„Já vím, ale udělám to rád. Pro mě to není problém.“

Rip rázně rozhodl: „Ne, pojedeme taxíkem. Chci se na vlastní oči přesvědčit, že se Milla dostala bezpečně domů,

takže nejdřív pojedem k ní a potom taxíkáře nasměruju na svou adresu.“

„To je přece k smí–“ spustila Susanna, ale hned umlkla a střihla po Ripovi zoufalým pohledem, z nějž Milla vyčetla, že to všechno vážně byla bouda. „Nevadí. Zařiď to, jak sám chceš. Spěchám, snad tě zastihnu ještě dřív, než usneš.“ Sebrala kabelku a hnala se ke dveřím.

Číšník donesl konvici s kávou a všem nalil. Milla s pocitem trapná seděla mezi oběma muži a usrkávala z hrníčku. Oni se svých šálků ani nedotkli, zato se přes její hlavu nepřestali přetahovat o výsadu, kdo ji doveze domů. Oba neústupně stáli na svém. Milla zpozorovala, že Rip se už přestává ovládat, a tak tomu udělala přítrž.

„To by snad stačilo!“ pronesla klidně. „Ani jeden z vás se nezeptal, co chci *já.*“

Oba se k ní ihned obrátili a Rip se zatvářil kajícně. „Promiň. Připadáš si jako kost mezi dvěma psy, viď?“

„Vlastně ano.“ Usmála se na něho, aby mu trochu osladila zklamání. „Potřebuju si s Truem promluvit, takže pojedu s ním,ano?“

Měla pravdu, Ripovi se to nelíbilo ani za mák, ačkoliv byl dost džentlmen, aby se s ní nehádal. True se dokázal netvářit vítězoslavně, ale dost možná mu došlo, že jemu se zase nebude líbit rozhovor s Millou.

„Jak si přeješ,“ kývl Rip, když jim číšník donesl desky s účtenkami a vylovil kreditní kartu. True udělal pohyb, jako by chtěl sáhnout po Millině účtu, ale zarazila ho pohledem a sama vsunula do desek pár bankovek.

Počkali, až číšník desky odnese, a poté jim vrátí stvrzenky s Ripovou kreditkou. Rip požádal číšníka, ať mu objedná taxi.

„Taxík tu bude za deset minut!“ oznámil číšník po chvilce.

„Počkáme s tebou,“ řekla Milla, ale Rip zavrtěl hlavou.

„Kdepak, jen jeďte. Já si tu aspoň v klidu vypiju kávu.“ Vstal současně s Truem a políbil Millu na tvář. „Dlouho jsme se neviděli. Musíme se scházet mnohem častěji.“

Zasmála se. „Jako kdybyste se Susannou měli míň práce než já.“

„Svatá pravda. Tak buď na sebe opatrná.“ S Truem se rozloučil jen chladným kývnutím a opět se posadil ke stolu. Milla odmítla zavěsit se do Trueovy nastavené paže a vyšla na ulici.

„Parkuju tímhle směrem,“ ukázal doleva a jemně Mille přitiskl dlaň na kříž, aby ji tam odkormidloval. „Mám utkvělý pocit, že Rip mě nemůže ani cítit.“

Jen něco neurčitého broukla, a teprve když se zastavila před Trueovým stříbrným lincolnem, přiznala: „Já z vás taky nejsem dvakrát nadšená. Nesnáším, když se mnou někdo manipuluje a dělá ze mě nesvéprávného hlupáka.“

Mlčky seděl s klíčky v hrsti a přemýšlel. Nakonec si povzdechl: „To bylo tak nápadné?“ Nastartoval.

„Bilo to do očí.“ Kdyby jí namlouval, že na ně narazil náhodou, možná by mu i věřila, ale nezapíráním u ní stoupl v ceně. Náhleji něco napadlo: „Odkud víte, kde bydlím?“ Když se předtím nabízel, že ji i Ripa zaveze domů, podřekl se, že ví, že každý z nich se potřebuje dostat na jiný konec města.

„Ve skutečnosti to nevím, ale ptal jsem se Susanny, kde bydlíte, a podle ní to je někde ve Westside. Povíte mi přesnou adresu?“

Vyhověla a True jen přikývl: „Vím, jak se tam jede.“ Pocházel z El Paso a znal tu každý kámen.

„Vážně musela Susanna do nemocnice?“

Pokrčil rameny. „Pokud vím, tak ano. Ale nabídl bych vám odvoz domů tak jako tak.“

„Myslela jsem to vážně, True. Nechci si s vámi opravdu nic začínat. Oceňuju, že mě vezete domů, ale tím to mezi námi končí, jasné?“

Doprava nebyla nijak hustá a True měl štěstí na zelenou. Pozorovala jeho obličej v záři pouličních lamp. Zatínal zuby a prsty bubnoval do volantu. „Přece se nemusíte pohřbívat zaživa,“ vyhrkl napůl podrážděně a napůl zoufale. „Bůhví, že mi je jasné, co vás do toho pátrání žene, ale copak to musí být ve stylu: *buď, anebo?* Můžete dál pátrat po synovi, ale přitom vést i vlastní život. Vy jste se emocionálně uzavřela a nikoho k sobě nepustíte –“

„Nepustím, protože není fér druhého zklamat. Partnerovi nemůžu dát nic z toho, co by chtěl a co potřebuje!“ vybuchla vášnivě. „Nevěnovala bych vám ani minutku svého času, pokud bych věřila, že právě ta minutka mě může dostat blíž synovi.“

„Ale na večeři se Susannou a Ripem jste si čas udělala,“ namítl.

„To je jiný vztah, než o kterém mluvíte, to vám snad nemusím vysvětlovat. Kdybych na poslední chvíli odřekla, protože všichni v agentuře musejí do terénu nebo se objevil nový svědek, vůbec by mi to neměli za zlé. Jsou to kamarádi, ale vídáme se jen občas, takže mi nemluví do života.“

„Teď mi naznačujete, že bychom se mohli přátelit?“

Milla se ušklíbla. „Nechcete mi namluvit, že byste stál zrovna o tohle, nebo ano?“

Navzdory jejímu podráždění se usmál. „Páni, vy jste ale nedobytná. Jenže překážky já překonávám rád.“

„Nestojím o dobývání z vaší strany. Tohle není žádný namlouvací rituál! Štve mě, že jste mě vehnal do situace, které jsem se chtěla vyhnout, a sice rozhněvat vás tím, že nebudu skákat, jak vy pískáte. Když si s vámi nevyjdu,

budeme mít na mě vztek. Když ano, ale nebudu vás mít na prvním místě, budete zuřit navlas stejně. Bojuju předem prohranou bitvu, chápete?“

Vzdorně vystrčil bradu. „A co kdybych slíbil, že vám s pátráním po synovi pomůžu? Co když vás budu doprovázet všude tam, kde se vynoří třeba jen pomyslná stopa? Když žena jedná se zloději dětí a dalšími svinskými grázly, bez ochránce se neobejde!“

„Na žádnou schůzku bych nikdy nešla sama.“ Milla upřeně civěla čelním sklem na silnici. Ještě před dvěma týdny by po jeho nabídce skočila s nadšením, ale to bylo předtím, než potkala Diaze. Milla totiž věřila, že navzdory všem svým penězům a konexím by True dokázal Pavóna najít stejně spolehlivě a rychle jako Diaz. Možná se mýlila, možná právě udělala největší chybu svého života, ale jednou se tak rozhodla a odmítla na tom cokoliv změnit.

Tiše zaklel, ale přesto to zkusil nanovo: „Stejně tedy s sebou na ty schůzky někoho berete, tak proč to nemůžu být já?“

„Protože vy mezi nás nepatříte. Povězte mi teď pravdu: Když si s vámi nic nezačnu, přestanete *Pátrače* sponzorovat?“

„Kčertu, to ne!“

„V tom případě moje konečná odpověď zní také ne.“

Křečovitě stiskl volant, až mu klouby zbělely. Mlčel až do okamžiku, kdy zabočil do její ulice a zeptal se: „Který dům je váš?“

Nasměrovala ho k poslednímu domku v levé řadě, který se z jedné strany lepil k sousednímu stavení, ale z ostatních tří stran ho obklopovaly živé ploty a stromy. Díky tomu nevypadal tak stroze jako ostatní betonové řadovky v okolí. Reflektory vozu olízly malou přední verandu, lemovanou truhlíky s rozkvetlými květinami. Za

domkem byla malá oplocená zahrada plná zeleně. Domek působil úhledně a domácky, ale Mille bylo jasné, že True ho porovnává se svým sídlem a zřejmě se v duchu diví, co Milla používá místo mozku.

„Díky za odvoz," zamumlala, chvatně rozepnula bezpečnostní pás a otevřela dveře.

Zatáhl ruční brzdu a vystoupil, ale ne dost rychle, aby stačil vůz oběhnout a přidržet Mille dveře jako džentlmen. Aspoň ji tedy doprovodil k domovním dveřím. Šel vedle ní tak těsně, až se loktem dotýkal její paže.

„Tak dobře!" prohlásil chraptivě, „nechám vás na pokoji. Ale nezapomeňte, že kdykoliv budete něco potřebovat, stačí zavolat. Myslím to vážně. Nesejde na tom, jestli bude den nebo noc. A nebudete mi vůbec zavázaná!"

Taková velkorysost Millu dojala. Usmála se na něho. „Díky."

True do ní zabodl pohled, znovu tiše zaklel, a než se vzpamatovala, popadl ji do náruče a sklonil se k ní. Převyšoval ji skoro o dvacet centimetrů a Milla si náhle připadala hrozně mrňavá. Než stačila vydat jediný zvuk, uzavřel jí ústa vlastními rty.

Opřela se mu dlaněmi o ramena a prudce do něho strčila. Za jiných okolností by jí ten polibek mohl být příjemný a možná by ho i oplatila. Líbat uměl, ústa měl teplá, příjemný dech a zkušený jazyk. Tiskl se k ní boky, takže cítila i jeho sílící erekci.

Odtáhla hlavu a odstrčila ho ještě silněji. Sotva ji pustil, uskočila.

„Myslela jsem, že jste slíbil, že mě necháte na pokoji!" vybuchla rozzuřeně, protože True byl zřejmě nepoučitelný.

„Nechám!“ odsekl stejně zarytě. „Ale chtěl jsem vás aspoň ochutnat a taky jsem chtěl, abyste vy ochutnala mě. Pokud jste změnila názor, stačí říct.“

Ta ukázka mužské arogance se Mille příšerně hnusila, ale na druhou stranu se bála Truea naštvat. Teď bylo hlavní se ho co nejrychleji zbavit. Vytáhla klíče a odemkla. „Dobrou noc,“ broukla chraptivě a ve zlomku vteřiny stačila skočit do chodby a zamknout za sebou dveře.

Ze samého rozrušení jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že v předsíni vládne naprostá tma. Zkameněla a vzápětí jí došlo, že tu není sama.

13.

Rip neuvedl taxíkáři svou domácí adresu, ale nechal se zavézt do nemocnice. Díky zaměstnanecké kartě se dostali na parkoviště vyhrazené lékařům. Tam taxíkáře požádal, ať na něho počká, rozhlédl se po parkujících autech a vlastně ho ani nepřekvapilo, když nikde neviděl to svoje. Ano, byl spíš zklamaný než překvapený. Přesto zamířil do příjmové kanceláře na pohotovost.

„Přijímali jste Felicii D'Angelovou?" zeptal se v kartotéce obsluhy počítače.

„Ne, pane. Leží tu Ramon D'Angelo, ale žádná Felicia."

Cistě pro jistotu se Rip nechal zavézt i do druhé nemocnice, kde Susanna pracovala na částečný úvazek. A opět – na parkovišti nestálo jeho auto a po Felicii D'Angelové tam dnes nebylo ani vidu, ani slechu.

Rip se v duchu modlil, aby Susannu našel doma a aby její falešný telefonát a povídačka tvořily jen součást pomýlené snahy dát dohromady Millu s Gallagherem. Navzdory všemu nepřestával věřit.

Doma ho však přivítala jen temná okna. Zaplatil taxíkáři – to noční ježdění ho vyšlo pekelně draho – a odemkl přední vchod. Automaticky zapnul alarm a rozsvítil v chodbě.

Snažil si představit, jakou pohádku mu Susanna zase naservíruje. Moc by ho zajímalo, kde zrovna je. A stejně tak by rád věděl, co on s tím prokristapána udělá.

Milla by normálně vykřikla leknutím, ale kdovíjakým zázrakem si stačila uvědomit, že True možná ještě

nenasedl do auta a mohl by její výkřik zaslechnout. O jeho návrat nestála, i kdyby jí hrozilo cokoliv. Přitiskla si dlaň na ústa a naprázdno zapolykala sevřeným hrdlem. Přesto jí unikl přiškrcený zvuk, ovšem současně s tím na ni padlo tuhé tělo a přirazilo ji ke stěně. Na ruku, kterou si tiskla na ústa, se přiklopila cizí pevná dlaň.

„Pššššt!“ napomenul ji tichý hlas. „Nekřičte. To jsem jenom já.“

Jenom on? Jako kdyby vědomí, že je s ní zrovna Diaz, mělo Millinu paniku zaplašit. Srdce ji mlátilo do žeber, div se nezbláznila bolestí. Vlastně mu byla skoro vděčná, že ji vší silou tiskne ke zdi, protože jinak by se sotva udržela na nohou.

Cítila, jak se natahuje do strany, cvakl vypínač a předsíň se zalila měkkým tlumeným světlem. Zvenčí k nim dolehl zvuk startujícího motoru a chrupání štěrku pod koly. True konečně odjel.

Diaz odtáhl ruku. Tvářil se naprosto bezvýrazně. Oči měl chladné jako dva kamínky. „Vy máte nějaké kšefty s Gallagherem?“

Vrazila mu facku. Vzápětí popadla kabelku a praštila ho s ní do spánku a hned nato do ramene. „Jděte do prdele, vždyť jste mě k smrti vylekal!“ zavřískla a přitom se jí po tváři valily slzy zděšení a úlevy. Celá rozklepaná se zhroutila na židli vedle botníku a naslepo hrabala v kabelce po kapesníku.

Diaz se už netvářil neproniknutelně, byl očividně úplně vykolejený z toho, že ho uhodila – a nejspíš i z toho, že ji nechal. Milla zase jen šokované třeštila oči, protože nejenom že jí ruply nervy, ale Diaz teď před ní jen zaraženě přešlapoval, i když logicky by jí měl zlomit ruku nebo s ní praštit o podlahu či tak něco. Otevřela ústa, aby se omluvila, ale náhle ho pěstí znovu praštila do kolena. „Kčertu!“ zahučela přes slzy. Otřela si oči a vysmrkala se.

Nejspíš si tím rozmazala make-up po celém obličeji. Už pouhá představa, že vypadá jako trapná hysterka, v ní probudila chuť ho praštit znovu.

Diaz před ní přidřepl, aby měl oči ve stejné úrovni s jejíma. „To jsem nechtěl… omlouvám se.“ Váhavěji vzal za ruku, jako by na podobné doteky nebyl zvyklý a dost dobře si s nimi nevěděl rady. Prsty měl tvrdé a horké, dlaň tuhou mozoly. Držel její ruku ve své a jemně ji hladil po kloubech prstů. „Už je to lepší?“

„Myslíte tím, jestli mi srdce ještě pořád jede na trojnásobný výkon?“ utrhla se na něho Milla, ale zčistajasna vybuchla smíchy. Leknutí a nervové vypětí z průběhu celého večera z ní vysály všechnu sílu, takže jen zvrátila hlavu dozadu, zátylkem se opírala o ostění, hřbetem dlaně si otírala obličej a bezmocně se řehonila.

A tu se stalo něco neuvěřitelného. Koutky úst mu povyjely nahoru.

Pohled na usmívajícího se Diaze ji tak vykolejil, že se naráz přestala smát a vykulila na něho oči. Mezitím se stačila trochu uklidnit, ale srdce se jí rozbušilo nanovo – ne však strachy. Po celém těle ji rozrazil žár a celá se znovu roztřásla. Diaz ji s úsměvem stále držel za ruku. A *teď* by měla plné právo vykřiknout, protože jí hrozilo mnohem větší nebezpečí než před chvilkou.

„Co je?“ podivil se Diaz, protože její upřený pohled ho mátl.

„Vy se usmíváte!“ Jako kdyby odhrnul cípek své masky a dovolil jí nakouknout za prázdnotu, kterou normálně předváděl světu. Během poslední minuty se mu ve tváři vystřídalo ohromení, zmatek, starostlivost a pobavení.

Milla však dostala strach, že by mohla spatřit i touhu, proto mu ruku chvatně vyškubla a začala se jako typická žena v rozpacích nervózně upravovat: odhrnula si pramen

vlasů z čela, uhladila si sukni, prsty si přejela pod očima, aby setřela zbytek maskary.

„Ale já se usmívám normálně," pronesl, jako by nechápal, že ji taková drobnost dokáže vyvést z míry.

„Kdy?"

„Hernajs, copak si o tom vedu účetnictví? Dokonce se i směju!"

„I letos?"

Začal něco odpovídat, ale hned po prvním slovu si to rozmyslel a pokrčil rameny. „Těžko říct." Znovu mu pobaveně zacukaly koutky. „Praštila jste mě kabelkou."

„Mrzí mě to," kála se. „Když já se tak vyděsila, až mi ruply nervy. Nebolelo to?"

„Nedělejte si legraci."

„Ale ne, vážně. Trefila jsem vás do hlavy."

„Holčičí plácnutí."

Měl pravdu. Zmocnilo se jí zoufalství. Cvičila a trénovala a cvičila, jen aby se dostala do formy a dokázala se ubránit v každé situaci, a stejně nakonec kolem sebe plácala kabelkou jako husička. Kdyby se jí to stalo řekněme s Pavónem, byla by už po smrti.

Stále se krčil před ní, tak blízko, že na nohou cítila žár jeho těla. Černé vlasy měl ježaté, jako by si je po umytí pročesával prsty. Vůbec poprvé ho viděla hladce oholeného, i když jinak měl na sobě svou obvyklou uniformu: džíny, tričko, černá bagančata. Lampa zdůrazňovala ostře řezané rysy, hluboce zasazené oči, jindy vážná ústa změklá, plnější.

Ze všech sil se snažila zamaskovat, že se celá třese. Původně se utěšovala, že ta fyzická přitažlivost existuje pouze v jejích představách, že ji vyvolala dráždivá aura nebezpečí, která obvykle láká i normální, usedlé ženy.

Zaťala pěsti, aby nenatáhla ruku a prstem mu nepřejela po rtech. Diaz nebyl zlý chlapec, byl zlý *muž*, a ona by si ten rozdíl měla zapamatovat. Není to žádný andílek.

Jenže teď byli v celém domě sami, polapení v kaluži mdlého světla, a Mille by stačilo roztáhnout kolena a Diaz by se rázem ocitl mezi nimi. I když nijak nedal najevo, že by měl zájem, byla si jistá, že by neodmítl. Vyhověl by jí a pak by zase zmizel a neznamenalo by to pro něho víc než doušek vody pro žíznivého člověka.

Radši se tedy ani nehnula a kolena držela těsně u sebe. Odmítala sloužit jen jako sexuální objekt komukoliv.

„Gallagher se s vámi líbal," nadhodil Diaz. Znamenalo to, že je pozoroval bočním oknem, protože ve dveřích žádné nebylo. Už zase se tvářil neproniknutelně. Starý známý Diaz.

„Ale já o to nestála." Kdovíproč měla pocit, že Diazovi dluží vysvětlení. „Pořád na mě doráží a zve mě na schůzku a já pořád odmítám."

„Proč jste si s ním tedy vyšla?"

„Byla jsem na večeři s přáteli a True nás potkal v restauraci. Moji kamarádi jsou oba lékaři a jednoho z nich, vlastně to je ona, odvolali do nemocnice k naléhavému případu. Vzala si jejich auto, takže True mě odvezl domů a Rip si objednal taxíka."

Diaz si tu informaci chvíli rovnal v hlavě a nakonec prohlásil: „Budu vám pomáhat jedině za podmínky, že se od něho budete držet stranou."

Milla se kvůli tomu ultimátu vůbec neurazila, protože jí mluvilo z duše. „Tak platí."

„Vážně?"

„Vážně. Vy ho znáte, nemám pravdu?"

„Viděli jsme se."

A přesto True, když se ho na Diaze vyptávala, o něm neřekl ani zmínku, naopak předstíral, že teprve shání

informace. Možná si namlouval, že pro ni bude bezpečnější, když se s Diazem vůbec nesetká. Ale do toho měla co mluvit i ona! Snahou zabránit Mille v setkání s Diazem jí True přece upíral přístup k informacím, které tak zoufale potřebovala. „Už jste našel Pavóna?“

„Pracuju na tom. Mám jisté stopy. Možná měsíc dva bude někde zalezlý, protože dostal hlášku, že po něm jdu.“

Každý příčetný člověk by se držel v úkrytu mnohem déle, nejspíš celý život. „Tak co tady děláte, když nevíte nic nového?“

„Chci vám říct, že jsem narazil na něco, co by vás mohlo zajímat. Jeden z mých informátorů mi pověděl o gangu, který zhruba před deseti lety pašoval přes hranice unesené kojence.“

Milla ztuhla. Po zádech jí přeběhl mráz, na šíji se jí zježily vlasy. „A co říkal?“ vydechla přiškrceně.

„Že šlo o prvotřídně zorganizovanou a velkoryse pojatou operaci, jak už to v těchto případech bývá. Například děti přepravovali malým soukromým letadlem, nepasovali je v kufru auta nebo podobně.“

Milla měla pocit, že se dusí. Letadlo! Celých deset let ji trýznily noční můry o miminkách, které se udusily v zavazadlovém prostoru a skončily odhozené do příkopu jako kus bezcenného hadru.

„Samozřejmě to neznamená, že jde o stejný gang, který unesl vaše dítě,“ připomínal Diaz. „Ale časově to odpovídá a působili právě v jižní Chihuahuy a Coahuily. Údajně měli tady v Texasu kontakt, který pro děti obstarával rodné listy, takže potom mohla proběhnout normální adopce.“

„Rodné listy.“

Takže to musel být někdo z matriky nebo nemocnice. Justin se narodil v Mexiku a všechny papíry jí vystavili

tam. Milla si nebyla úplně jistá, jak to s rodnými listy chodí tady v Texasu. Nikdy ji nenapadlo se o to zajímat.

„Dnes už to funguje úplně jinak," pokračoval Diaz, jako by jí četl myšlenky. „Všechno je uloženo v počítači. A rodné listy mohly pocházet i z jiného státu."

„To vím." Adopční proces probíhal v utajení, pokud si to matka dítěte nepřála jinak. To ovšem byla obrovská překážka. Milla se neměla čeho chytit ani podle data Justinova narození, protože to únosci mohli snadno pozměnit. Zkusila se zeptat Diaze, jak by v pátrání postupoval on.

„Zajímal bych se o případy nápadně vysokého počtu rodných listů vystavených během hodně krátkého období, zkrátka když se v nějakém malém okrese narodila spousta dětí v jednom týdnu nebo měsíci. Když se propočítá průměr porodů za rok, tenhle netypický počet musí bít do očí. A na to bych se soustředil."

Odmlčel se a Milla čekala, až bude pokračovat. Vzhlédl k ní. „Ten gang zřejmě přestal fungovat hned po havárii soukromého letadla."

Rty jí. naráz zmrtvěly, protože další horečná naděje se rozpadla v popel. „Kdy to bylo?"

„Zhruba před deseti lety. Zahynula celá posádka včetně šesti kojenců."

Ještě dlouho po jeho odchodu Milla seděla a strnule zírala na propletené ruce. Život přece nemůže být tak krutý, *Bůh* nemůže být tak krutý, aby ji nechal dojít tak daleko a pak jí znovu všechno ukradl. Uvědomovala si, že Justin na palubě toho letadla být nemusel, že ho mohl unést jiný pašerácký gang. Ale to byla další noční můra, s kterou se musela vyrovnat, další hrůzný konec nevinných a sotva narozených životů.

Možná své dítě nikdy nenajde, ale pátrat po něm nepřestane. Nikdy. *Určitě* však objeví lidi – ne, ne „lidi“, zrůdy, které to mají na svědomí – a zničí je, i kdyby za to měla zaplatit nejvyšší možnou cenu. Hluboko v ní se odehrávala změna, už nebyla ochotná odpustit či netrestat výměnou za informaci o svém ztraceném děťátku, o žádném pohřešovaném dítěti. Chtěla spravedlnost a chtěla i pomstu.

14.

Susanna padala únavou. Do garáže zajela skoro v polospánku, ke každému pohybu se musela nutit. Chvíli ještě zůstala sedět ve voze a se zavřenýma očima sbírala sílu, aby vůbec dokázala vystoupit a odemknout si boční vchod do domu. Měla za sebou dlouhou, předlouhou noc, a teď se jí podaří urvat maximálně dvě hodiny spánku, než bude muset vstát a vydat se do nemocnice na ranní vizitu, po níž následuje celodenní služba na ambulanci, po vyšetření desítek pacientek přijde večerní vizita, a až po ní se může rozjet domů a padnout do postele. Káva možná zažene tu největší ospalost, na únavu však bude krátká.

Zajímalo by ji, jak True včera večer zabodoval. Znala Millu dost dobře, aby jí došlo, že naivní léčku prokoukla a pění vzteky. True byl přesvědčený, že Millu se mu sbalit nepodaří, ale Susanna o ní věděla své. Milla vypadala přesně na to, co byla – jako žena, která dává přednost šatům před kalhotami, která miluje vaření a hýčká domácnost a obskakuje dětičky. Původně se chtěla stát učitelkou, což podle Susannina mínění znamenalo dotáhnout lásku k dětem až do komického extrému. Milla mívala za každých okolností upravené ruce i dokonale zastřižené vlasy a Susanna si za celých jedenáct let jejich známosti ještě nevšimla, že by si Milla někdy nestihla vyleštit nehty u nohou. Vzpomínala si, že dokonce i při porodu je měla nalakované světlerůžovým odstínem, i když v devátém měsíci těhotenství jí s tím zřejmě pomáhal David. Ten by tenkrát udělal pro Millu cokoliv, byl do ní úplný blázen.

Ovšem vesničané, kteří byli svědky únosu, tvrdili, že Milla o své dítě bojovala jako tygřice. A i když jen o vlásek unikla jisté smrti vykrvácením, hned jak po operaci nabyla vědomí, chovala se jako posedlá, nemyslela na nic jiného, neměla jiný životní cíl než najít svoje dítě.

Popřela své pravé já a přetavila se v mnohem tvrdší osobnost. Běžně chodila na místa, kam se báli vkročit ozbrojení muži, bavila se s vyhazovači a narkomany a zloději a vrahy – ale kdovíproč se jí od nikoho nikdy nepodařilo sehnat užitečnou informaci. Pravda, žádná jí také neublížila. Možná že na nějaké buněčné úrovni, která nikdy nepronikla k vrstvě vědomí, doufali, že takhle zarytě a vášnivě by po nich pátrala i jejich vlastní matka. Možná že i ti, kteří něco věděli, si tajně přáli, aby měli matku jako Milla.

Navíc věci jistě prospělo, že byla tak mladičká a dojemná, s obrovskýma zmučenýma hnědýma očima. Bílý pruh v světlehnědých kučerách trvale upoutával pozornost okolí a všem bez výjimky připomínal její utrpení. Člověk o ni zakopával na každém kroku: v televizi, v časopisech, v kanceláři mexického prezidenta, mluvila s federální policií a s pohraničními hlídkami, mluvila s kýmkoliv a s každým, kdo by mohl něco vědět. Stala se zosobněním zoufalých a rozhněvaných matek, symbolem zlomeného srdce – a železné vůle. Kvůli své posedlosti najít Justina se dokonce rozhádala i se svou rodinou.

Někde cestou vytrousila i Davida. Musel to mít těžké, to soužití s vizionářkou, říkala si Susanna. V Mille se probudila zatvrzelost, která jako by jí prorůstala až k jádru duše. David byl pro ni modla, a stejně si ho nechala proklouznout mezi prsty.

Snad si True nenamlouval, že u ní uspěje víc než David? Susanna by se tomu moc divila, ale on si nedal říct, a co si True jednou vzal do hlavy, toho dosáhl. Sama

z vlastní zkušenosti věděla, jak dokáže být nemilosrdný. Vždy si dávala proklatě velký pozor, aby neudělala nic, co by mu nešlo pod vousy.

Dveře spojující garáž s domem se prudce rozlétly a na prahu se objevil Rip. „Budeš tady sedět celou noc?“ vybuchl.

Ach bože. Proč ještě nespí? Normálně by mu byla vděčná, že na ni počkal, ale dnes večer ani náhodou. Nejspíš je naštvaný kvůli Mille a Trueovi a ona je příliš unavená, než aby s ním předváděla slovní šerm.

„Jsem tak utahaná, že bych klidně usnula rovnou v autě,“ prohodila a vystoupila. „Nejspíš jsem měla přespat v nemocnici.“

„Nejspíš ano,“ kývl Rip a ustoupil stranou, aby Susanna mohla projít do domu. „Aspoň bych tě tam našel, když jsem tě hledal.“

Susanna ztuhla uprostřed kroku, ale pak jako robot pokračovala v chůzi do patra. Čert aby to vzal! Měla si předem připravit věrohodnou výmluvu, ale protože ji původně obvinil z románku s Truem a věděl, že dnes večer s ní True není, prostěji nenapadlo, že by ji přesto kontroloval.

„Neřekneš mi na to nic?“ dorážel Rip zezadu.

„Ne. A jestli máš chuť porafat se jen kvůli tomu, že jsem nezaslechla pager nebo že personál náhodou nevěděl, kde zrovna jsem, tak to laskavě nech na ráno. Teď se osprchuju a jdu spát.“

„Ale já tě nesháněl telefonem, já tam za tebou jel. Do obou nemocnic. Nebylas tam a Felicia D’ Angelova jakbysmet. Nakoukl jsem tedy do seznamu tvých pacientů, našel si na Felicii číslo a zavolal jí. Kdyby tě to náhodou zajímalo, tak prý se cítí báječně.“

Sakra, sakra. A ještě jednou sakra. Do prdele. Telefonní seznam pacientů mívala doma odjakživa, člověk

nikdy nevěděl, kdy se objeví něco naléhavého, nutnost oznámit jim výsledek rozboru krve, přeobjednat je na jiný termín a podobně. Od kdypak si Rip hraje na Sherlocka Holmese?

„Promluvíme si zítra!“ vyštěkla, protože nic jiného ji zrovna nenapadlo. Nejdřív se musí poradit s Truem. Uvědomovala si, že začíná ztrácet nervy. Důkazem jejího ujíždění byl i fakt, že nikdy neklela, ani v duchu ne, jen když ji někdo zahnal do kouta. A z toho důvodu se neodvážila pustit s Ripem do hádky. Bála se, že by ve vzteku mohla prozradit víc, než by měla.

Vstoupila do ložnice, zavřela dveře a opřela se o ně zády. Vyčkávala, jestli Rip půjde za ní, jestli otevře a postrčí ji dveřmi dál do místnosti. Za okamžik se k ní však donesly zvuky kroků mířících na konec chodby do druhé ložnice, kde poslední dobou spal. Vydechla úlevou, zamkla a zamířila do koupelny.

Tam se posadila na vanu a z mobilu zavolal Trueovi. Odpověděl po druhém zazvonění, pánovitě a bděle, jako pokaždé.

„Rip mě hledal v nemocnici,“ vyhrkla. „Ví, že jsem nebyla za pacientkou, o které jsem mluvila. Dokonce jí volal domů.“

„Tak si najdi milence a nech Ripa, ať tě s ním načapá, krucinál! Potom dá s tím špehováním pokoj!“

Znělo to neomaleně, krutě, a Susanna jen mlčky zavřela oči. Ale čert aby to vzal, vždyť True má pravdu! Rip by uvěřil, že vyřešil záhadu Susanniny časté nepřítomnosti, a přestal by čmuchat. Jenže ona by Ripa nikdy nepodvedla a nehodlala s tím začít ani teď, i kdyby měl True stokrát pravdu!

„Jak jsi uspěl s Millou?“

„Nijak.“ Z hlasu mu čišel potlačovaný vztek. Susanně bylo ihned jasné, že Milla reagovala přesně tak, jak se od ní dalo čekat.

Měla však dost rozumu, aby mu nevpálila: Vždyť jsem ti to říkala! Místo toho řekla: „Pátráním po děcku je jako posedlá. Nic jiného pro ni neexistuje.“

„Zřejmě ani vlastní mozek. Musím přece nějak zajistit, že nám nebude šlapat na paty. Nikdy předtím nebyla nebezpečná, ale teď už je. A vůbec, kdo jí řekl o Diazovi? Sice jsem jí tuhle stopu zametl, ale co když se rozhodne pátrat po něm na vlastní pěst? Diaz by byl to poslední, co při práci potřebujeme.“

Susanna neznala Diaze osobně, ale *věděla o něm.* Navíc už dávno poznala, že True Gallagher se nebojí samotného čerta, ale tohohle Diaze ano. Ti dva spolu něco zažili, takže není divu. Navíc měla utkvělý dojem, že Diaz by přivítal cokoliv, čím by Trueovi mohl parádně zavařit. Diaz měl dost strašidelnou pověst, takže pokud by se Mille podařilo s ním zkontaktovat a přemluvit ho ke spolupráci, museli by ihned podniknout řadu opatření, aby se před ním ochránili.

„Tak jí předhoď pár falešných stop,“ navrhla. „Ať se zabaví lovením duchů. Na nějaké nesmysly jí nezbude čas.“

True se zachechtal. „Dobrý nápad.“ Odmlčel se. „Poslyš, teď jsem si vzpomněl, že na displeji se mi neobjevilo číslo tvé pevné linky.“

„Volám ti z mobilu.“

„Do prdele! Jako bys nevěděla, že volaná čísla se dají zjistit!“

„Jenže kdybych volala z pevné linky, Rip by mohl poslouchat na paralelce.“

„Je mi jedno, jak si to zařídíš, ale z mobilu mi už víckrát nevolej!“ V mikrofonu to prásklo.

Susanna se ušklíbla a vypnula mobil. „Ty si taky polib," zamumlala. Takže telefonátem toho moc nevyřešila. Z únavy dostala skoro až závrať. Měla sto chutí padnout do postele a sprchování nechat na ráno, ale ta představa se jí kdovíproč hnusila. Jistě, před odchodem domů se umyla, ale to není totéž co sprcha. Možná že takhle se cítila lady Macbeth, když ze sebe smývala neviditelné skvrny od krve.

Po skončení hovoru se Susannou vylezl True z postele. Důvěřoval jí snad nejvíc ze všech spolupracovníků, ale občas dokázala vyvádět neuvěřitelné pitomosti. Vtloukal jí do hlavy pořád dokola, že telefonáty z mobilu nebo z bezdrátového aparátu jsou přísně zakázané. Nejbezpečnější jsou pevné linky. Jistě, pro pohodlí měl doma i v kanceláři bezdrátové přístroje, ale u postele a na psacím stole pouze klasické.

Časem budu muset tohle všechno proklepnout, uvědomil si, jestli nemám napíchnuté telefony. Měřením se dá zjistit i odposlouchávání parabolickým mikrofonem. Momentálně však nepředstavoval dost velkou rybu, aby si někdo dával tolik námahy s obstaráváním důkazů proti němu. Zatím byl středně velká ryba, ale rychle rostl. A růst hodlal i nadále. Ještě rok, maximálně dva, a bude si moci dovolit zamést staré stopy a zůstat čistý, protože získá dost velký majetek, aby se dál rozrůstal už sám od sebe.

Teď jenom aby se mu podařilo ty roky navíc vybojovat.

Milla nikdy nedělala potíže, i když byla vytrvalá jako ohař. Celou tu dobu hlídal, aby jí nikdo neřekl nic konkrétního. Měl o ní zprávy přes Susannu a řadu dalších kontaktů, a dokonce mírně pobaveně obdivoval, že se

nevzdává. Pravda, jeho matka nikdy neprojevila ani špetku té snahy jako ona. Posléze, když Milla založila agenturu a sháněla sponzory, začal navštěvovat její dobročinné akce, seznámil se s ní, přispíval a postupně získal její důvěru. Nejlepší způsob jak mít o ní přehled! Stačilo zavést řeč na aktivity *Pátračů*, odtud byl už jenom krůček k její osobní zkušenosti. Měl dojem, že se mu svěřuje víc než komukoliv jinému. Nikdy se jí nezapomněl zeptat na pokrok v jejím vlastním pátrání, a zatím se mu to vyplácelo.

Ale teď ho nepříjemně zaskočilo zjištění, že Milla se mu skutečně líbí a vzrušuje ho jako žena.

Ksakru, tak rád by se s ní vyspal! Tak rád by si ji prohlédl nahou! Zabořil by se jí prsty do hebkých hnědých kučer a šoustal ji jako smyslů zbavený. Ta touha ho mátla, protože vůbec nebyla jeho typ. Neměla kypré křivky a bujné poprsí, nebyla módně krásná, vlastně ani zvlášť hezká. Na druhou stranu byla osobnost, měla úroveň a hnědé oči, ve kterých se muž mohl přesnadno utopit.

Byla by to proklatá škoda, kdyby ji musel dát oddělat.

A to nechtěl. Tak za prvé, byla příliš známá. Lidé znali její jméno, její tvář, její příběh. Pokud by se jí něco stalo, mluvilo by se o tom po celých Státech jako o události dne, což znamená, že policie by se mohla přetrhnout, aby případ vyšetřila.

Hrozbu samozřejmě představovala po celých deset let, ale on ji minimalizoval pečlivým sledováním. Minimalizoval její účinnost, ovšem jakmile by zemřela násilnou smrtí, bylo by to stejné, jako kdyby puškou na slony zastřelil vrabce. Nechtěl na sebe zbytečně upozorňovat. Jistě existují jiné způsoby jak jí přistřihnout křidélka.

Románek s Millou by mu skvěle umožnil kontrolovat ji na každém kroku a v případě potřeby nenápadně

zasáhnout. Poznal, že ji přitahuje, věděl i o několika jejích krátkodechých vztazích, které dokazovaly, že přece jenom úplně nerezignovala na soukromý život. Podcenil však míru, s jakou se oddala pátrání po synovi, a když mu při polibku ztuhla v objetí jako socha, musel se smířit s vědomím, že Milla své rozhodnutí změnit nehodlá. Kdyby na ni dorážel dál, mohla by se mu začít vyhýbat a přestala v něm vidět důvěryhodného přítele.

V tomhle směru musel kapitulovat, ale bylo mu to proti srsti. Cítil se opět jako studentík, dychtivý a zklamaný. Přiznal si, že v restauraci sehrál trapné divadýlko, protože setkání nevypadalo „na náhodu“ ani vzdáleně. A Susanna předem věděla, že bude muset odejít. Zřejmě se v restauraci s někým domluvila, aby jí zavolal hned v tu vteřinu, co si True přisedne k jejich stolu. Dětinská léčka a Milla ji okamžitě prokoukla.

No dobrá, tak tedy zařadí zpátečku. Vždyť to neznamená, že se vzdal definitivně. Nakonec ji stejně dostane, protože oba dva mají shodný povahový rys: Nikdy se nevzdávají.

Druhý den ráno při výměně antikoncepční náplasti Milla zjistila, že už má zásoby jen na jediný měsíc. Udělala si do diáře poznámku, že musí zavolat Susanně do ordinace a nechat si vystavit recept. V tomhle směru byla odjakživa velmi pečlivá, protože si uvědomovala, že při její práci jí kromě jiných nebezpečí hrozí i znásilnění. Papírek s poznámkou si nechala ležet na očích, protože na vlastní paměť už nespoléhala. Žila v takovém napětí a nervozitě, myslela na tisíc věcí najednou, takže nakonec dokázala zapomenout i na úplné samozřejmosti.

Spala jako zabitá. Scéna s Truem byla stresující, ale Diaz – ta chvilka, kterou strávila s Diazem, ji vyčerpala,

jako by se dostala doprostřed tornáda a kutálela se přes celý stát, než nakonec přistála v ledově studeném jezeře. Leknutí, vztek, smích, touha, naděje, zoufalství, to všechno se v ní vystřídalo v bleskovém sledu. Nakonec se cítila tak zesláblá, že spánek přišel téměř okamžitě.

Ale přesto se ihned po probuzení rozpomněla právě na Diaze, jak k ní s úsměvem vzhlížel z podřepu. Než se úplně probrala, dopřála si chvilku hříšného snění, že na ni s úsměvem *shlíží* přimhouřenýma očima a přitom zvolna, pomaloučku proniká –

Rázně to fantazírování ukončila. Dál si nedovolila pokračovat ani v představách, ale přesto ji slastným vzrušením zamrazilo po těle. Nijak ji to neděsilo, touhu po mužském těle už zažila, mnohokrát si představovala, že se s někým konkrétním miluje, ale nikdo, dokonce ani David, v ní nedokázal probudit třeba jen pokušení změnit cíl, který si vybrala.

Diazovi se to podařilo. Vyspat se s ním by byla osobní chyba, ale víc ji děsilo, jaký chaos by tím zavařila v jejich pracovních vztazích. Už kvůli Justinovi si netroufala cokoliv měnit na jejich vzájemném postavení, ale stejně toužila Diaze ochutnat a dotýkat se ho a cítit ho hluboko v sobě.

Diaz ji jedinkrát nepolíbil, jen ji krátce držel za ruku, ale jediným svým úsměvem dokonale zaplašil vzpomínku na Trueovu přitažlivost i polibek.

Musí se vzchopit, dřív než vyvede nějakou hloupost. Odhaduje-li ho správně, Diaz by se vypařil v tu ránu, kdy by na něm začala být přehnaně závislá a dožadovala se emocionálních závazků. Nemohla zaručit, že by k tomu časem nedospěla. Podobné pocity nepoznala od… Vlastně nikdy. S Davidem měla jistotu, že ho smí milovat bezmezné. Ve vztahu s ním neměla jediný důvod pochybovat o citovém zázemí. Diaz však představoval

Davidův naprostý protipól. Mohl by jí nabídnout leccos, ale emocionální jistota do jeho repertoáru určitě nespadala.

Náhle si uvědomila, že se chová typicky ženský: propadá obsesi. Měla by Diaze zapudit z myšlenek, soustředit se na své pracovní cíle a na pátrání po Justinovi, protože poslání *Pátračů* je nesrovnatelně důležitější než její libido.

Během jízdy do agentury zavolala do Susanniny ordinace. Po pětiminutovém čekání, které vyplnila kličkováním v husté ranní špičce, se od recepční dozvěděla, že paní doktorka by ji měla vyšetřit, protože od poslední komplexní prohlídky uběhly už dva roky.

Uf! Milla si s otráveným povzdechem domluvila termín, s jednou rukou na volantu ho zapsala do diáře a snažila si vtisknout do paměti, že musí co nejdřív Susanně zavolat.

Hlavně však doufala, že se jí podaří termín dodržet, protože nemohla zaručit, zda tou dobou bude vůbec ve městě.

Otevřela dveře do kanceláře a okamžitě si povšimla Briana, který se nakláněl k Oliviinu psacímu stolu. Mluvil šeptem a v očích měl ten zadumaný, ospalý výraz, který muži mívají po každém –

Milla lapla po dechu a ohromeně se zadívala na Olivii, která se dlaněmi opírala o desku stolu, takže nataženými pažemi stlačovala ňadra k sobě, a usmívala se na Briana jako na poloboha.

Tak ono to nepopadlo jenom mě, přiznala si Milla hořce. Sex řádí světem jako černá ruka.

Joann vystrčila hlavu ze své kanceláře. „Volá Amber Alertová z Lubbocku!“

Do minuty měli popis dítěte, tříleté holčičky unesené z předzahrádky u domu. Vozidlo – tmavě zelený poslední model ford pickup, řidič běloch, něco přes třicet, delší

blond vlasy. Tamní policie sice vyhlásila pátrání a informovala veřejnost, ale spousta lidí cestou do práce rádio neposlouchá, případně se nestarají o nic z toho, co se děje kolem nich. *Pátrači* se ihned spojili se svými kontakty v dotyčné oblasti, kteří se všichni ozbrojili dalekohledy, mobily a popisem dítěte i vozu, načež se vyrojili do ulic a na dálnice.

O pouhých pětačtyřicet minut později jeden z *Pátračů* pickup zahlédl a upozornil policii. Sotva hlídkový vůz se zapnutým majáčkem zmíněné auto předjel, řidič bez průtahů zastavil u krajnice. Vzápětí vyšlo najevo, že jde o neshody mezi rozvedenými manželi, že děvčátko je řidičova dcera, která se v tatínkově společnosti cítila vrcholně spokojená a naopak se rozplakala, když mu ji policie brala.

„To ani nejsou lidi," zavrčela Milla zhnuseně a v zoufalství se čelem položila na desku stolu. „Proč to těm dětem dělají?"

„Protože," vysvětlila Joann moudře, ale vzápětí hlasitě lapla po dechu. „Hádej, kdo zrovna přišel!" sykla polohlasem.

Milla zvedla hlavu. S bušícím srdcem přes prosklenou stěnu sledovala, jak se Diaz svou typickou kočičí chůzí blíží k její pracovně. Všichni přítomní se po něm ohlíželi, rozhovor slábl, až nakonec utichl. Brian ostražitě vyskočil, automaticky zareagoval na přítomnost predátora ve svém stádu. Diaze si samozřejmě pamatoval z pátrání po malém Maxovi, ale ani to ho zřejmě příliš nepřesvědčilo.

Diaz se zastavil na prahu kanceláře a pootočil se, aby měl přehled, co se mu děje za zády. „Navrhoval bych výlet přes hranice," prohodil bez pozdravu. V obličeji měl jako obvykle neproniknutelnou masku.

„Teď hned?"

Pokrčil rameny. „Pokud máte zájem."

Nemusela se ptát, oč se jedná. Bylo jasné, že záležitost se týká Justina.

„Jenom se převléknu," vyskočila. Měla letní šaty bez rukávů a sandály.

„Takhle to je dobré. Jedeme jenom do Juarezu."

Sáhla po kabelce, pro jistotu do ní nakoukla, zda nic nechybí, a přikývla: „Jsem připravená."

Venku oznámil: „Vezmeme si můj vůz." Ukázal na zaprášenou modrou dodávku.

„Přes hranice pojedeme, nebo jdeme pěšky přes most?"

„Pěšky. Je to rychlejší."

„Neměla bych objednat vůz, aby čekal na druhé straně?" zajímala se, zatímco šplhala nahoru do sedadla.

„To je zbytečné, na druhé straně mám další auto."

„A co se vlastně bude dít? Za kým jedeme?"

„Vypadá to, že jsem objevil sestru muže, který vás bodl do ledvin."

15.

Přešli přes jeden z mostů a na hranici předložili své řidičské průkazy. Víc jako turisté, kteří se hodlají pohybovat pouze v příhraniční zóně, ani nepotřebovali. Diaz vytáhl z pouzdra mobil, kamsi stručně zavolal a po deseti minutách se přiřítila zrezivělá dodávka chevrolet. Od volantu vyskočil rozesmátý puberťáček, hodil Diazovi klíčky, na oplátku popadl dvacetipesovou bankovku a zase zmizel v davu.

Tahle dodávka měla ještě vyšší podvozek než ta původní, takže Milla otevřela dveře a nakoukla dovnitř, čeho by se při šplhání mohla přidržet. Než se stačila vzpamatovat, Diaz ji zezadu popadl za boky a vysadil nahoru.

Uvelebila se na sedadle a zapnula si bezpečnostní pás. Horečně doufala, že nepoznal, jak se uvnitř celá chvěje. „A vážně myslíte, že to je jeho sestra?“ nadhodila, aby zamaskovala nervozitu.

„Nevím to určitě, ale o tom se samozřejmě přesvědčíme.“ Naklonil se přes Millu, z přihrádky na rukavice vylovil velkou pistoli v pouzdře a položil ji na sedadlo vedle sebe, aby ji měl pohodlně po ruce.

„Jak jste ji objevil?“

„Na tom nesejde,“ odpověděl stručně. Milla pochopila, že Diazovi informátoři jsou pro ostatní tabu, stejně jako jeho metody. Ostatně, *tohle* ji beztak příliš nezajímalo.

Zručně prokličkoval hlučnými, přecpanými ulicemi Juarezu a mířil stále dál na tak chudá a příšerná předměstí, že Milla nevěděla, zda se rozplakat lítostí a hrůzou nebo si zakrýt oči a předstírat, že nic takového neexistuje. Trochu

ji uklidňovalo vědomí, že Diaz je ozbrojený, a mrzelo ji, že na to nevzpomněla sama. Uličky byly úzké a přelidněné, na větší budovy se lepily nouzové chatrče a přístřešky, všude se tyčily hromady páchnoucích odpadků. Zachmuření muži a dospívající hoši se za dodávkou ohlíželi s neskrývanou nenávistí, ovšem jakmile zjistili, kdo sedí za volantem, honem se zadívali jinam.

Poznamenala: „Zřejmě jste tady proslulý.“

„Už jsem se tu párkrát měl nějaké jednání.“

A podle vražedných pohledů, kterými po něm místní obyvatelé stříleli, nadělal spoustu škody – aspoň podle jejich měřítek.

Ulici, kterou zrovna projížděli, hustě lemovaly zaparkované zrezivělé rachotiny, ale Diazovi se přece jen podařilo najít dost velkou škvíru, aby do ní vklínil svou dodávku. Vystoupil, pouzdro s pistolí si připnul k opasku a ke stehnu a přesvědčil se, zda k němu pohodlně dosáhne. Obešel vůz, sundal Millu na zem a kývnutím přivolal zamračeného dědu, který okouněl sotva deset metrů od nich.

Mexičan se neochotně přiflinkal. „Pokud mi dokážeš auto ohlídat, než se vrátím,“ řekl Diaz, „dostaneš sto amerických dolarů. Jestli ho neuhlídáš, najdu si tě.“

Muž začal chvatně přikyvovat a postavil se přímo k chladiči jako stráž.

Milla se neptala, jestli je podobné opatření nutné. Věděla, že ano. Ovšem ta pistole – „Je rozumné nosit zbraň takhle okázale? Co když vás zahlédne policie?“ Místní policisté měli pověst hrubiánských ranařů.

Zabručel: „Rozhlédla jste se dobře? Ti sem nestrčí nos, natož aby si tu ještě vyskakovali! Navíc já *chci*, aby pistole byla vidět a taky abych ji měl pořád po ruce.“

Vypadal jako novodobý filmový kovboj nebo psanec, dokonce i stylem chůze jako by patřil do drsnějších, nebezpečnějších a v jistém smyslu i romantičtějších časů.

Neuspěchaně ji vedl bludištěm stále užších a špinavějších uliček. Milla si tiskla kabelku pevně na prsa a držela se blízko u něho. Jemu to zřejmě pořád ještě nepřipadalo dost bezpečné, protože ji vzal za zápěstí a přitáhl si ji blíž. „Opovažte se mi ztratit z očí."

Nejsem blázen, odsekla mu v duchu.

Pečlivě si dávala pozor, kam šlape. Měla jenom sandály, takže to bylo dvojnásob důležité. Už pochopila, že Diazovo prohlášení: „Takhle to je dobré", vyjádřilo názor mužského, který si s úskalím, které ženám působí nevhodná obuv i oblečení, lámat hlavu nikdy nemusel. Daleko radši by se tím nepopsatelným svinstvem brodila v kapsáčích a teniskách – a pokud možno i v neprůstřelné vestě.

Diaz se pravou rukou zlehka dotýkal pažby pistole, nedržel ji, jen měl na ní výmluvně položenou dlaň, aby bylo jasné, že je připravený kdykoliv ji použít. Nakonec zabočil do uličky ještě užší než ostatní a zastavil se před dveřmi, které kdysi měly modrý nátěr, ale teď na nich zbývaly poslední šupinky barvy. Díry maskovaly kusy kartonu přichycené lepicí páskou. Diaz zaklepal na ztrouchnivělý dveřní rám a čekal.

Zevnitř se ozvaly šouravé zvuky, dveře se pootevřely a ve škvírce se objevilo podezíravé temné oko. Vzápětí majitelka oka tlumeně vyjekla leknutím, jako by Diaze poznala.

„Lola Guerrerová?" Diaz tu otázku vyštěkl spíš jako rozkaz.

„*Sí,*" přisvědčila žena váhavě.

Diaz se opřel do dveří a rozrazil je. Žena kvikla na protest a o pár kroků ucouvla, ale když Diaz nepřekročil

práh, zaváhala a nejisté se po něm ohlédla. Beze slova vyčkával. Místnost byla osvětlená jen matně, ale Mille neušlo, že žena nervózně zatékala očima jejím směrem. Přítomnost další ženy ji zřejmě uklidnila, protože zahučela: *„Pase,“* a kývnutím je vybídla, ať jsou dál.

Uvnitř to nakysle páchlo, v malé lampičce v koutě svítila holá žárovka, vedle ní vyčerpaně vrčel starý elektrický ventilátor, kterému na lopatkách chyběl kryt. Lole bylo něco mezi pětapadesáti a šedesáti a měla buclatou postavu a lesklou pleť svědčící o tom, že sice bydlí v noře, ale hlady rozhodně netrpí.

Diaz vytáhl bankovku a podal ji Lole. Ostražitě se mu koukla na ruku, jako by v ní hledala nůž, a hned nato mu peníze prudce vyškubla, jako by se strachovala, že štědrý dárce si to nakonec rozmyslí. „Máte bratra,“ řekla španělsky. „Lorenza.“

Má zajímavou vyslýchací techniku, všimla si Milla. Nekladl otázky, vlastně spíš konstatoval fakta, jako by mu předem bylo všechno jasné.

Ženinou tváří přeletěla trpkost. „Už je po smrti.“

Milla se podvědomě zachytila Diazova opasku, jako by hledala oporu. Takže další stopa končí ve slepé uličce. Sklopila hlavu, aby potlačila zklamané zasténání, zavytí zraněného zvířete. Diaz její zoufalství zřejmě vycítil, objal ji kolem ramen a roztržitě popleskal po paži.

„Lorenzo pracoval s chlápkem, který se jmenoval Arturo Pavón.“

Lola přikývla a uplivla si na podlahu, čímž Mille sebrala poslední iluze o svých schopnostech hospodyně. Obličej jí potemněl nenávistí. Vzápětí vychrlila tak rychlý proud španělštiny, že Milla jí pořádně nerozuměla. Pochytila zhruba tolik, že Pavón jejího bratra Lorenza buď zabil, nebo přinejmenším jeho smrt zavinil, a že Pavón

patří k těm nechutným prasatům, které šoustají s těmi nejhnusnějšími zvířaty a dokonce i s vlastní matkou.

Bylo zřejmé, že Lola Guerrerová nemůže Pavóna ani cítit.

Když Lole konečně došla zásoba nadávek, Diaz chladně vysvětlil: „Před deseti lety Pavón ukradl téhle ženě její novorozeně."

Lola nejistě mžikla po Mille a zasípala: „To mě mrzí, *seňora."*

„Gracias." Lola jistě měla vlastní děti, protože v očích se jí objevil výraz, spojující všechny matky světa: *Chápu tvou bolest.*

„Při tom únosu ji těžce zranili. Útočník, zřejmě Lorenzo, ji bodl nožem do zad," pokračoval Diaz. „A váš bratr byl svým nožem proslulý, ne? Jeho specialitou byl zásah do ledvin."

Ach kristepane! Millu zamrazilo při představě, že útočník ji *chtěl* zasáhnout do ledvin. Nejradši by se obličejem zabořila Diazovi do prsou, aby unikla tomu hnusu, který je obklopoval.

Diaz se zarazil a mrazivým pohledem Lolu doslova probodával. „A vy jste se o ta ukradená mimina starala," dodal. Milla ztuhla a prudce zvedla hlavu. Tak Lola byla *součástí* gangu? Z ženina výrazu vyčetla soucit, ale také pocit viny. Milla zavrčela a s hrůzou si uvědomila, že ten zvuk vyšel z jejího hrdla. Diazova ruka ji sevřela pevněji. Přivinul ji k sobě blíž, aby se nezhroutila na podlahu.

„Moje přítelkyně bojovala o dítě tak zuřivě, že přitom Pavónovi vydrápla oko. I kdybyste Pavónovo zranění sama neviděla, Lorenzo by vám o něm určitě řekl. A vy si na to pamatujete, stejně jako na to dítě."

Lola zatékala pohledem od Diaze k Mille a zase nazpátek, jako by se snažila rozhodnout, od kterého z hostů jí hrozí menší nebezpečí. Jako všechny krysy i ona

měla vyvinutý silný pud sebezáchovy, takže nakonec vsadila na

Diaze. Zírala na něho ochromená děsem. Netušila, že někdo toho o ní tolik ví. Měla sto chutí lhát. Milla vycítila, že o té možnosti bleskově uvažuje, viděla, jak se jí mění výraz podle toho, co se jí zrovna honí hlavou. Diaz však stál nehybně jako skála, vyčkával a Lola neměla šanci si ověřit, kolik toho ví a kolik toho hádá. Tak či onak, očividně pochopila, že Diaz prokoukne každou lež, takže nakonec polkla a zahuhlala: „Jo, pamatuju."

„Co jste s dítětem udělali?"

Milla popadla Diaze za ruku, kterou měl položenou na její paži, a zaryla do ní nehty. Bez dechu čekala na odpověď.

„Bylo jich pět," zakvílela Lola. „A ještě toho dne je letadlem přepravili přes hranice. To *gringo* mrně bylo ouplně poslední, co donesli." Troufla si střihnout po Mille nejistým pohledem. „Byla s ním hromada trablů. Policajti po něm pásli jako pominutý, ňáký další čekání sme si nemohli dovolit."

Letadlem. Přes hranice. Milla křečovitě zavírala víčka. „To letadlo havarovalo?" vyhrkla chraptivě.

Lola se rozzářila nad vyhlídkou, že může sdělit aspoň jednu dobrou novinu. „Né, to né. To bylo pozdějc. S jinejma dětma."

Ne s Justinem. Justin žije! Žije! Po tolika letech měla konečně jistotu. V hrdle se jí zaťal vzlyk a teď už to nevydržela a *skutečně* se Diazovi zaryla tváří do prsou, bylo to nesnesitelné, ta úleva od napětí, které v ní přetrvávalo rovných deset let! Diaz tiše a chlácholivě zabroukal a opět obrátil pozornost k Lole.

„A kdo krádeže dětí organizoval? Komu patřilo to letadlo? Kdo vás platil?"

Špinavá stařena nad tou záplavou otázek jen zmateně valila oči. „No kdo by. Lorenzo mi platil. Ze svýho podílu.“

„Kdo tomu všemu šéfoval?“

Lola potřásla hlavou. „To teda namouduši nevim. Asi ňákej zazobanej *gringo*, dyž si moh dovolit letadlo. Ale nikdá sem ho neviděla a ani neslyšela, jak se menuje. Lorenzo byl moc vopatrnej, dycky tvrdil, že jakmile by se podřek, podříznou ho jako prase. No, a ten *gríngo* pokaždý akorát vzkázal Pavónovi, kolik mrňat potřebuje, a Pavón mu je našel.“

„*Ukradl je!*“ opravila ji Milla rozzuřeně, ale dál se tiskla tváří k Diazovi.

„Co se Lorenzovi vlastně stalo?“ pokračoval Diaz ve výslechu.

„Už je to tak, podřízli mu krk, *seňor*. Pavón to udělal. Přesně jak se toho Lorenzo bál. Mně teda neprozradil nic, ale někde jinde asi žvanil. On, jako Lorenzo, byl vodjakživa dost trouba. Podřízli ho, aby vostatní varovali před práskáním.“

„Kdo všechno věděl o tom bohatém *gringo!*“

Lola rozhodila tučné paže. „Já věděla akorát vo Lorenzovi a Pavónovi. Řikali mi, že je to tak nejlepší. Co eště vim, že jim pomáhala taky jedna ženská, *gringo*, ale její méno sem od nich nikdá neslyšela. Obstarávala jim takový ty lejstra, co potvrzujou, kde a komu se malý narodilo.“

„Víte, kde ty rodné listy vystavovala? V jakém státě?“ Lola neurčitě mávla rukou. „No, za hranicí. Né v Texasu.“

„Tak v Novém Mexiku?“

„Možný to je. Už si nevzpomínám. Občas jsem je radši ani neposlouchala, *seňor.*“

„A víte aspoň, odkud pocházel ten bohatý *gringo!*“

Přes Lolinu tvář přeletělo zděšení. „Né, né. Nevim vo něm nic!“

„Něco jste musela slyšet.“

„Přísahám, né! Lorenzo si myslel, že byl z Texasu, nejspíš hned z El Paso, ale jistej si nebyl. Pavón, jó, ten ví dycky vo všem, ale Lorenzo byl trouba.“

„Neslyšela jste aspoň, kde se Pavón teď schovává?“

Lola si opět uplivla. „Já se vo to prase nezajímám!“

„Tak se zajímejte!“ vyštěkl Diaz. „Až se vrátím, informace o Pavónovi by mě mohly naladit trochu vlídněji.“

Lola se při pomyšlení na Diazův návrat strachy málem zavrtala do země. V zběsilé panice se rozhlédla po zasviněném, pekelně chudém brlohu, jako by zvažovala, kolik času zabere sbalení těch pár krámů, aby se mohla co nejrychleji vypařit.

Diaz se pohrdavě ušklíbl. „Uprchnout samozřejmě můžete, Lolo,“ potvrdil její nevyslovený plán. „Ale proč byste se tím zatěžovala? Když vás budu chtít najít, Lolo Guerrerová, tak si vás najdu. A stejně tak nikdy nezapomínám, kdo mi pomohl a kdo ne.“

Lola dychtivě přikyvovala. „Rozumím, *seňor*. Zůstanu tady. A budu shánět zprávy vo Pavónovi.“

„To uděláte moc dobře.“ Diaz uvolnil objetí kolem Milliných ramen a postrčil ji ke dveřím.

Milla se zastavila a ohlédla se po ženě, která pomáhala s únosem jejího miminka. „Jak jste to mohla udělat?“ vyhrkla s bolestí, která jí doslova vyrážela dech. „Jak jste jim mohla pomáhat při krádežích dětí? Matkám je rvali rovnou z náruče!“

Lola pokrčila rameny. „Dyť já sem taky máma, *seňora*. A sem chudá, potřebovala sem peníze pro svoje vlastní miminka.“

Lhala. Vzhledem k jejímu věku muselo před deseti lety i nejmladší z jejích dětí dosáhnout dospělosti či nejméně puberty. Milla na ni zírala, ztuhlá nenávistí a vztekem, které se přes ni valily v mohutných vlnách jako nekonečný vodopád. Snad by ještě pochopila, kdyby Lola vážně musela živit hladovějící *děti*, ale ona to svinstvo dělala pouze pro peníze. Nebyla žádná oběť, žádná chudá a zoufalá matka, která sáhne ke krajním prostředkům, jenom aby nasytila vlastní mláďata. Ta ženská byla stejně zrůdná a prohnilá jako její bratr Lorenzo a jejich společný přítel Pavón. Tvořila významný článek řetězu, byla ochotná a schopná okrádat matky ze všech krajů Mexika o novorozence a kašlala přitom na jejich krutý žal, blaho dětí a rodinné tragédie.

„Ty *svině* prolhaná!“ procedila Milla přes zaťaté zuby a s holýma rukama se vrhla na tu lidskou krysu.

Lola však její úmysl musela odhadnout s velkým předstihem, protože mrštně uskočila do strany a během zlomku vteřiny vypáčila Mille paži za záda a přitiskla jí kovovou čepel nože k zátylku. „Krávo!“ sykla a ostrá kovová hrana proťala jemnou kůži.

Vtom se ozvalo tiché *cvak* – uvolněná pojistka pistole – a Lola ztuhla uprostřed pohybu.

„Koukám, že ve vaší rodině máte talent na práci s nožem,“ pronesl Diaz tak tiše, že skoro šeptal. „V té naší jsou zase prvotřídní střelci.“

Šokovaná Milla koutkem oka zahlédla, jak Diaz přiložil ústí velké pistole k Lolinu spánku. Ruku měl pevnou jako kámen, v očích se mu neobjevilo sebemenší zaváhání, naopak, čišel mu z nich ledový vztek. „Počítám do jedné, abys pustila ten nůž. Jed –“

Nečekal, až a zda Lola poslechne, švihl levou rukou, chytil Lolu za prsty a odtrhl je i s nožem od Milly. Zazněl podivný praskavý zvuk, jako když se zlomí suchá

větvička, a Lola se napjala, ale vzápětí ochabla jako mdlobách. Přitom temně, protáhle zaskučela. Nůž s cinkotem dopadl na špinavou podlahu a Diazova ruka vzápětí švihla směrem k Mille, sevřela jí paži jako svěrák a prudce ji strhla stranou. Celou tu dobu nepřestal mířit na Lolinu hlavu.

Lola klopýtavě ucouvla a s vytím se chytila za ruku. „Je to zlomený!“ zakvílela nevěřícně a zhroutila se do rozvrzaného křesla.

„Máte štěstí. Taky jsem vám mohl ten nůž sebrat a vypíchnout vám oči,“ pokračoval pořád tím tichým a zlověstně klidným hlasem. „Pořezala jste mou přítelkyni a to mě doopravdy naštvalo. Co myslíte, jsme si my dva už kvit? Nebo že bych vám ještě něco dlužil, třeba ještě jednu zlomenou kostičku –“

„Nééé! Zjistím vám všechno, co potřebujete!“ blábolila nepříčetná Lola, bolestí se kolébala dopředu a dozadu a v smrtelné hrůze na něho třeštila oči. Teď už necivěla na pistoli, ale na Diaze, a Milla dobře chápala proč. Pohled na jeho mrtvolně nehybný obličej, oživený jen očima planoucíma zuřivostí, dokázal ochromit jako pohled na hada připraveného k útoku. Cítila hloubku jeho nenávisti, vztek smrštěný jako pružina v jeho těle i nebezpečně tichém hlase. Nebyl typ, který se zuřivostí přestane ovládat, ale který se naopak ovládá o to víc, o co víc zuří.

„To uděláte tak jako tak, *seňora*. Skoro bych řekl, že tu bude ještě něco jiného.“

„Né, né!“ kňučela Lola. „Prosim vás, *seňor*! Udělám všechno, voč si řeknete.“

Diaz naklonil hlavu k rameni, jako by přemýšlel. „Ještě nevím, co od vás vlastně chci. Promyslím si to a dám vám vědět.“

„Jo, udělám všecičko!“ zapřísahala se Lola hystericky. „Namouduši! Všecko na světě!“

„Tak si to zapamatujte," zavrčel Diaz, „a pamatujte si ještě něco: Nemám rád, když někdo ubližuje mým přátelům!"

„Jó, *seňoři* Jó!"

Diaz vytáhl Millu z brlohu a chvatně ji za sebou vlekl uličkami. Honem se ho chytila za opasek, visela na něm tak křečovitě, jako by to byl záchranný kruh, a druhou ruku si tiskla k štípající ráně na šíji. Prsty ji zmáčela teplá krev a stékala po nich k zápěstí. Diaz se po ní ohlédl. „Tu ránu musíme vymýt a obvázat. Hluboká není, ale dost ti zaneřádila šaty. Radši si ji přidržuj celou dlaní, ano?"

Dodávku našli na stejném místě, kde ji nechali. Načuřený děda u ní držel stráž jako voják. Když se přiblížili, napřímil se a při pohledu na zakrvácenou Millu se zatvářil provinile a zděšeně, jako kdyby čekal trest. Diaz mu podal stodolarovku, kývl mu na rozloučenou, odemkl vůz, vysadil Millu do dodávky a vyhoupl se za volant.

„Zastavíme se ve Wal-Martu," oznámil. „Koupím ti tam něco na převlečení a taky dezinfekci a obvaz."

Juarezský Wal-Mart byl na hlavní třídě. Milla si tiskla dlaň na krk a sledovala, jak Diaz zkušeně vede auto ven z bludiště chudinských slumů. „Cos to Lole vlastně udělal?" zajímala se. Ani si neuvědomila, že po tom šokujícím zážitku si automaticky začali tykat.

Diaz se po ní podíval. „Zlomil jsem jí pravý palec. Hezky si počká, než v té ruce zase udrží nůž."

Millu zamrazilo v zádech. Znovu si pronikavě připomněla, co je Diaz za člověka.

„Musel jsem," dodal a ona pochopila. Jeho největším spojencem byl strach. Právě strach nutil lidi rozpovídat se, i když normálně by neprozradili ani slovo. Strach mu dával výhodu, představoval zbraň sám o sobě. A Diaz byl

ochotný sáhnout k různým prostředkům, jen aby ten strach u lidí probudil.

„Uteče," povzdechla si Milla.

„Možná. Ale i kdyby utekla, najdu si ji. A ona to moc dobře ví."

Zaparkovali před Wal-Martem. Milla čekala v zamčeném voze s běžícím motorem a puštěnou klimatizací a Diaz zatím běžel nakoupit všechno potřebné. Netrvalo mu to ani deset minut, čímž opět dokázal, že zákazníkům stačil jediný pohled, aby se mlčky a jednohlasně shodli, že takový typ zkrátka patří do čela fronty, rovnou k pokladně. Ještě že si sundal to stehenní pouzdro na pistoli, řekla si. Vyvolal by hotovou paniku.

Donesl láhev vody, balíček kosmetických tamponů, lahvičku s jodisolem, náplast a obvaz. K tomu přidal levné letní šaty. Teprve nyní si Milla všimla, že krev jí pokapala i sukni.

Zajel na boční parkoviště za obchodním domem, kde bylo méně lidí, a zaparkoval čelem od silnice, aby měla aspoň trochu soukromí. Milla sáhla po balíčku tamponů, ale Diaz jí je vzal z ruky. „Seď klidně, postarám se o to."

Namočil vatový tampon a přitiskl ho na řeznou ránu. „Přidrž si to." Poslechla a čekala, až se krvácení zastaví. Vystřídala několik tamponů a nakonec jí Diaz z rány omyl zaschlou krev. Cítila lehýnké doteky jeho prstů, loktem jí občas zavadil o ňadra.

„Ukaž," zabručel a zkoumavě si ránu prohlížel. „Bude to dobré, obejdeš se bez stehů. Cistě pro jistotu ti na to dám stahovací náplast."

Poranění vydezinfikoval a několika kousky náplasti stáhl jeho okraje těsně k sobě. Navrch přilepil obvaz. „Teď si čistými tampony omyj ruce a obličej. Potom se můžeš převléknout."

Poslechla. Do převlékání se jí moc nechtělo, ale uznala, že v zakrvácených šatech by přes hranici přecházet neměla. Upoutala by na sebe moc velkou pozornost. Vytáhla šaty ze sáčku a odtrhla od nich cenovku. „Otoč se.“

Diaz se zasmál, vyskočil z dodávky a zůstal stát zády k okénku. Milla chvíli zůstala sedět jako opařená. *On se vážně zasmál!* Tvrdil sice, že to umí, ale nevěřila mu. A teď to slyšela na vlastní uši.

Dobrotivý bože! Vždyť ji objímal kolem ramen, dotýkal se její šíje, ona se mu tiskla obličejem do prsou a nehty mu zatínala do bicepsů.

Důvěrnosti nabíraly nebezpečný spád. Jeho doteky byly až neuvěřitelně příjemné a přirozené. Diaz jí poskytl oporu, bez jaké by tu situaci nezvládla.

Chvatně se převlékla do nových šatů. Byly jí maličko těsné, ale na cestu domů to bude stačit. Zaklepala na okénko, Diaz se ohlédl a nasedl zpátky do dodávky.

„Na co máš chuť?“

Vnitřnosti se jí ještě svíraly strachy. Měla sice hlad, ale nebyla si jistá, zda v žaludku vůbec něco udrží. „To je jedno, stačí něco do ruky.“

Jenže Diaz zastavil u jedné z typických rodinných restaurací, jakými je Mexiko proslulé. Rozhodli se pro posezení na terase, kde stály tři malé stolky. Posadili se do stínu. Číšník, vysoký mladík, se zdvořile vyhýbal pohledu na Millin obvázaný krk. Objednala si salát s tuňákem a minerálku, Diaz si vybral *enchiladas* a černé pivo.

Zatímco čekali na jídlo, Milla si nervózně pohrávala s ubrouskem, rozkládala ho a zase skládala a urovnávala si šaty v průramcích. Rozpačitě si uvědomovala, že Diaz z ní nespouští oči. Vyhrkla: „Vůbec není znát, že nejsi Mexičan.“

„V Mexiku jsem se narodil.“

„Vždyť jsi tvrdil, že jsi americký občan. Kdy jsi získal občanství?“

„Hned při narození. Moje matka byla Američanka a porod ji čirou náhodou zastihl v Mexiku.“ Měl tedy dvojí občanství, jako Justin. „A tvůj otec?“

„Je Mexičan.“

Všimla si, že o matce řekl „byla“, zatímco o otci mluvil v přítomném čase. „Tvoje maminka už nežije?“

„Zemřela před pár lety. Jsem si skoro jistý, že rodiče se ani nevzali.“

„S otcem se znáš dobře?“

„Strávil jsem u něho polovičku dětství. Bylo to lepší než u matky. A co ty?“

To bylo očividně všechno, co byl ochotný prozradit o svém původu a soukromí. No dobře, já tak lakomá nebudu, rozhodla se a pověděla mu o své rodině i o roztržce mezi ní a sourozenci. „Naši to nesou dost těžce, to se rozumí. Ale já se odmítám s Rossem a Julií stýkat bez –“ Potřásla nešťastně hlavou, protože to pravé slovo jí unikalo. Nerada někomu ubližovala, ale těm dvěma by nejradši otloukla hlavu o zeď.

„Mají děti?“ zajímal se.

„Oba dva. Ross má tři a Julia dvě.“

„V tom případě by mohli pochopit, co prožíváš, ne?“

„Jenže to nechápou. Ale třeba jsou v tom nevinně. Možná že člověk musí nejdřív ztratit dítě, aby tu hrůzu pochopil. Aby poznal, že ztratil kus svého já, že v něm nadosmrti zůstane obrovská díra.“ Skousla si ret. Nechtěla plakat na veřejnosti. „Já se nemůžu vzdát, prostě ho musím hledat. Jinak bych zrovna tak dobře mohla přestat dýchat.“

Diaz na ni upíral temné vážné oči, oči, které člověku dohlédly až na dno duše. Potom se naklonil přes stolek, uchopil Millu za bradu a políbil ji.

16.

Byl to jen kratičký, lehýnký polibek, ale stejně to od něho bylo proklatě nefér. Dočista Millu rozhodil. Zůstala sedět jako omámená, neschopná patřičně – čili s nadhledem – zareagovat. Oběma rukama ho chytila za zápěstí a horečně přemýšlela, co říct. Nepřišla na to až do chvíle, kdy ji pustil a odtáhl ústa.

Pevné rty měl měkčí, než čekala, a něžnější, než si představovala. Polibek nebyl vášnivý, spíš konejšivý, a Millu to skoro urazilo. Jednak nebylo správné, aby se s ním líbala, jednak nestála o polibky ze soucitu.

Vzdorně se na něho podívala. „Proč to děláš?“

Opět se usmál, koutek úst mu povyjel nahoru. „Hele, že tys nikdy neviděla, co v tvých očích vidí všichni ostatní?“

„Ne, jasně že ne.“ Když mlčel, nevydržela to. „Co?“

Pokrčil rameny, jako by si odpověď teprve promýšlel, rozhodoval se mezi jednotlivými slovy a jedno po druhém zavrhoval. Konečně řekl: „Utrpení.“

To slovo ji zasáhlo tvrdě – jako úder pěstí. *Utrpení.* Bože, ano, trpěla. A tohle dokáže pochopit jedině rodič, který sám ztratil dítě. A přesto to tenhle cizí muž naráz poznal a pochopil. A Milla se naklonila ještě níž k té prokleté propasti vášně.

Číšník jim donesl jídlo a Milla to přivítala jako skvělou záminku přestat se dívat na Diaze. S obrovskou chutí spořádala celou porci. Nic zřejmě nevylepší chuť k jídlu tolik jako řezná rána poblíž krční tepny.

Diaz snědl jídlo porci stejně hladově jako ona, ale pivo dopil sotva do poloviček.

„Tobě nechutná?“ ukázala na láhev.

„Docela jo, ale já moc nepiju.“

„A kouříš?“

„Nikdy jsem nekouřil.“

„Chodíš k volbám?“

„Pravidelně už od chvíle, co jsem plnoletý.“

A taky používal bezpečnostní pásy. Trochu podrážděně po něm loupla očima. Viděl to kdy svět? Abstinent, nekuřák a jenom tak trochu vrah?

Ani netušila, kdy se to stalo, ale někdy během toho dne se ho přestala bát. Netušila, kdy a proč, ale těžko by hledala útěchu v jeho náruči, kdyby z něho měla strach. Diaz se určitě nezměnil. Změnila se *ona!* Během posledních čtrnácti dní zažila tak úděsné emocionální i fyzické vypětí, že si to přirozeně začalo vybírat svou daň. Zkrátka a dobře začínala magořit, protože jinak by ji to těžko táhlo k muži Diazova typu.

Ale co, utěšovala se v duchu, aspoň jsem mu nedala najevo, co cítím ve skutečnosti – na jeho polibek jsem nereagovala. Vlastně, reagovala dokonale, i když neplánovaně.

„Hotovo?“ zeptal se.

Sklopila oči k prázdnému talíři. „Ledaže bych to ještě vylízala.“

Znovu mu zacukal koutek. „Chci říct, dala by sis ještě něco?“

„Ne, už nic, děkuju.“

Zaplatil a při zpáteční cestě k dodávce si Milla uvědomila, kolik během dneška utratil. „Náklady ti samozřejmě uhradím,“ prohodila. Ať si Diaz myslí, že to půjde z fondu *Pátračů.* Milla však byla rozhodnutá zaplatit mu ze svého.

Neodpověděl a ona si najednou nebyla jistá, jestli ho neurazila. Koneckonců, byl napůl Mexičan a řadu let tu

vyrůstal. Mexičani byli proslulí svým chlapáctvím, takže by se divila, kdyby ho to aspoň trochu neovlivnilo. A aby žena platila muži? Neslýcháno!

„Dej mi pak seznam výdajů, ano?“ pokračovala skoro proti své vůli.

„Jak tam mám zapsat úplatek?“ otázal se už zase s nehybným obličejem.

„Jako úplatek. Platíme je v jednom kuse. Jak jinak by člověk sehnal informace?“

„Existují ještě další metody, ale po pravdě, úplatky občas báječně zabírají.“ Vytáhl mobil a někomu zavolal, zřejmě chlapci, který jim za hranicemi přistavil vůz. Ukázal se však jiný hoch, ještě mladší, ale se stejně okouzlujícím rošťáckým úsměvem. Diaz mu dal nějaké peníze a mladíček skočil do dodávky a odrachotil pryč.

Milla s Diazem přešli přes most do El Paso a nasedli do Diazovy vlastní dodávky. „Tak kam?“ zeptal se. „Domů, nebo do kanceláře?“

„Domů.“ Potřebovala se převléknout, šaty jí byly po jídle nepohodlně těsné. „A potom do kanceláře, pokud by ti to nevadilo, musím si vyzvednout auto. Ale jestli nemáš čas, klidně si zavolám taxi.“

„Žádný problém.“

„Mimochodem, jak ses tenkrát dostal ke mně do domu? Jsem si jistá, že dveře i okna byly zamčené.“

„To byly, proto jsem si musel odemknout. Potřebuješ bezpečnostní zařízení.“

Prozatím se bez něj obešla, v její čtvrti byla nízká zločinnost. „Tebe by zastavilo?“

„Kdybych sám nechtěl, tak ne.“

Počkal v obývacím pokoji a Milla se běžela nahoru převléknout. Bylo takové vedro, že se ani nesnažila zamaskovat obvaz na krku. Vklouzla do volných žlutých kalhot a bílé halenky bez rukávů a seběhla dolů.

Diaz zkoumal sbírku kamenů rozmístěných po celém pokoji. Ty nejhezčí rozložila jako dekoraci, ty zbylé umístila do nejrůznějších nádob: do modré skleněné mísy na stolku, do dvou váz z čirého skla, do obrovské skleněné pokladničky ve tvaru prasátka. „Co máš s těmi kameny?“ zeptal se s hlavou nakloněnou k rameni jako udivený vlčák.

„Sbírala jsem je pro Justina,“ přiznala stísněně. „Myslela jsem si, že klukům se líbí kameny. Viď, že malí kluci rádi házejí šutry a nosí je po kapsách? Ale teď už je na šutry nejspíš moc starý. Jenže pochop, občas zahlídnu zajímavý kámen a ze zvyku ho seberu.“

„Já měl rád brouky,“ prohodil Diaz. „A žížaly.“

„Fúúúj!“ nakrčila Milla nos a otřásla se hnusem. Kapsa plná žížal! Nakonec si povzdechla: „Jo, asi bych ty kameny měla vyházet, ale kdovíproč se k tomu nedokážu donutit. Možná až někdy.“

„Kdyby nic jiného, můžeš je použít jako zbraň, až se sem někdo vloupá.“

„Zatím ses sem vloupal jenom ty.“

„Stejně bys házela nešikovně jako typická holka.“

Proti své vůli se Milla na něho usmála. „No jasně. A co bude dál?“

No ano, co dál? dumal Diaz, když se přes most vracel do Juarezu. Je to stoprocentní žena, navíc přitažlivá, i když netypicky samostatná, schopná a odvážná. Přitom však reaguje ryze ženský. Ložnici měla skrznaskrz holčičí, hebké povlečení, hromady polštářků, měkké koberečky a přívěsky z broušeného skla kolem stínítek na lampách. Koupelna sladce voněla parfémovaným mýdlem.

Milla by asi neměla radost, že sahal na její přikrývky a prohlížel si obsah jejích skříní, ale zvědavost byla silnější než smysl pro to, co se sluší a patří. Kromě džín a mikin měla v šatníku spoustu halenek a sukní a triček s

výstřihem. Dnes se do obývacího pokoje vrátila v žluté a bílé a vypadala k uzoufání svěže a úhledně, a ten perličkový náramek na zápěstí z ní náhle udělal ženu, po které toužil celý život. Dokonce se jí nějakým zázrakem povedlo, aby ten obvaz na krku nevypadal jako nezbytnost, spíš jako módní doplněk.

A právě proto, že se usilovně snažila být tvrdá, a přitom zůstávala ženský měkká a něžná, vracel se teď do Juarezu bez ní. Lola s ním tak brzy nepočítá, takže ji dokonale vyvede z rovnováhy.

Moc by se divil, kdyby Lola neměla pěknou řádku dětí. Teď už jsou jistě dávno dospělé, ale možná že aspoň některé z nich žilo s matkou ještě v době, kdy se starala o ukradená miminka. Puberťáci jsou zvědaví, leccos odposlouchají, leccos si dokážou domyslet, takže dodnes by si mohli pamatovat pár věcí, které by posloužily jako stopa.

Diaz měl strach z máločeho, bolest a smrt ho neděsily, protože už dávno pochopil, že tomu prvnímu člověk unikne jen výjimečně a tomu druhému nakonec nikdy, ale dnes, když Lola přitiskla nůž Mille na krk a po té hebké kůži skanuly první kapky krve, zažil tolik hrůzy jako ještě nikdy v životě. Nejradši by Lolu oddělal hned na místě, a dokonce bez výčitek svědomí. Zabrzdila ho pouze představa Milliny reakce na mozek rozstříklý po místnosti. Ovládl se, ale Lola mu vyčetla z očí, že k tomu stačilo sakra málo.

Hned na začátku mu bylo jasné, že Lola Guerrerová je necitelná mrcha. Věděl o ní, že je známá svými podrazy a chamtivostí a slabostí pro drogy. Měla však informace, bez kterých se Milla neobešla, a Diaz si byl jistý, že je z ní dokáže dostat. Vzít k ní Millu byl omyl, proto se tam teď vracel sám.

Tu proklatou situaci musel vyřešit bleskově a účinně. Poté, co Lola pořezala Millu, nemohl jenom tak odejít. I když prohlásil, že je jeho přítelkyně, všichni jsou přesvědčeni, že patří k němu. Nemohl Lolu nechat bez trestu, rozkřiklo by se to a všichni by si mysleli, že už není tak tvrdý jako dřív. Představovali by si, že i jim projdou všechny ty podrazy, které až dosud trestal a snažil se vykořenit, to moře vražd a znásilnění a kšeftů s drogami. Potom by umíraly nevinné oběti.

Zabít Lolu v Millině přítomnosti nechtěl a potrestat ji musel, takže mu zbývala jediná možnost, a sice něco jí přerazit, zlomit, aby na něho ještě dlouho nezapomněla. Zlomený palec Lole nedovolí nějakou dobu mávat nožem. Z toho trestu čišela chladnokrevnost, takže nikdo ho nemůže obvinit, že začíná měknout. Navíc to zranění neznemožní Lole pobíhat po ulicích a shánět pro něho informace.

Potřeboval dopadnout Pavóna. Není zajímavé, že stejná osoba se před deseti lety namočila do únosů dětí a dnes má prsty v pašování těl nedobrovolných dárců orgánů? Možná je to náhoda, ale co když Pavón pracuje pořád pro stejného šéfa?

Diaz měl zvláštní pocit, že konečně zavadil o horkou stopu a že by mohl vyřešit oba případy najednou – čili zabít dvě mouchy jednou ranou.

Millin syn zmizel. Jen hlupák by věřil, že ho někdy najdou, protože adopční materiály bývají utajené. Nikdo ho nedokáže vystopovat ani v případě, že se jim podaří odhalit gang únosců a objevit falešný rodný list, kterým ho vybavili. Ovšem pro Millu hodně znamenalo už pouhé vědomí, že dítě nezahynulo při leteckém neštěstí a neudusilo se v kufru auta. Vyčetl jí to z očí, ten příval radosti, která stejně prudce ustoupila bezbřehému smutku.

Zato havárie letadla je stopa, po které se vyplatí jít. O podobných katastrofách se vedou záznamy na federálním ministerstvu letectví. Diaz si nevzpomínal na žádnou leteckou havárii, při níž by mezi oběti patřilo i šest kojenců, ale kdyby o tom někdy slyšel, jistě by si to zapamatoval. To může znamenat dvě věci: buď místo neštěstí stačil někdo upravit dříve než záchranáři a tělíčka dětí odstranit ještě před příchodem vyšetřovatelů, nebo se úřady o havarovaném letadlo nikdy nedozvěděly. To bylo také pravděpodobné, protože Mexiko je obrovský a v mnoha částech neobydlený stát, v němž na trosky letadla nemusel nikdo narazit celé roky.

Ovšem o zmizení letadla by jistě věděl jeho majitel, takže mohl zahájit tajné pátrání. A pokud ho našel? Nejlepší variantu představovalo úplné zlikvidování letounu, ale to není nic snadného. Těla nejspíš pohřbil, z letadla odstranil všechno, co by vedlo k jeho identifikaci, a trup pak zapálil. Existuje mnoho hořlavých směsí, které dokážou vyvinout neuvěřitelně vysoký žár.

Takhle by to aspoň udělal on.

Dokázal velmi přesně odhadnout, jak pracují zločinci. Stačilo si představit, jak by v kterém případě postupoval on sám, a většinou se trefil do černého. Pravda, o jeho sklonech to moc lichotivě nevypovídalo, ale zato o jeho schopnostech a inteligenci ano.

Teď bude muset být mnohem opatrnější, protože Milla mu obrousila hrany. Nevěděl proč, ale přiznával si, že je to tak. Přistihl se, že kvůli ní dělá věci, kterými by se správně neměl zdržovat. Konverzace pro něho odjakživa představovala dřinu, ale teď se s ní bavil, dokonce jí povídal i o sobě. Udivilo ho, že na oplátku se mu svěřovala se svým soukromím, takovou důvěru budil u málokoho. Zpočátku se ho bála, ale na to byl zvyklý. Teď ji strach přešel, což ho těšilo.

Kdyby se ho bála, určitě by se s ním nelíbala.

Možná že Milla ještě sama netuší, co Diaz cítí. Ovládal se, nedával své city najevo, nechtěl se na ni vrhnout, aby před ním zděšeně neutekla. Když ji líbal, zoufale toužil polibek prohloubit, ochutnat ji i jazykem, ale poznal, jak celá ztuhla, cítil, že polibek neoplácí, proto zůstal jenom u něhy.

Pravda, Milla třeba zatím netušila, co se v ní odehrává, ale Diaz uměl lidi odhadnout. Bylo jasné, že na něho reaguje. Objetí kolem ramen mu dnes dovolila až příliš snadno a stejně přirozeně se mu tiskla na prsa a hledala útěchu a oporu. Reagovala na něho jako žena na muže.

Diaz nebyl s ženou už dlouho, ale Millu se rozhodl získat stůj co stůj. Bude nekonečně trpělivý, dopřeje jí čas, aby si na něho zvykla, ale nakonec to nemůže dopadnout jinak. Bude jeho.

Tentokrát si neobjednal dodávku od chlapce, ale vzal si taxi a vystoupil ještě poměrně daleko od Lolina brlohu. Dál pokračoval pěšky, k cíli se nenápadně blížil z jiného směru než poprvé, a přitom si neustále připomínal, že nemá jinou zbraň než nůž v botě. Lola mezitím jistě stačila vyhledat ošetření a vrátit se domů, teď chová ruku v klíně, polyká prášky na bolest a proklíná ho. Diaz je poslední člověk, o jehož návštěvu stojí, a taky proto mu tak ochotně vyklopila všechno, co chtěl vědět. Potřebovala se ho zbavit za každou cenu. Kdyby to nešlo jinak, klidně by udala i vlastní děti.

Tentokrát se klepáním na dveře nezatěžoval. Stiskl kliku a zjistil, že zevnitř je drží zástrčka, takže je prostě vykopl.

Lola ležela na posteli, ze zasádrované ruky jí nepěkně trčel palec. Na sobě měla jen uválenou noční košili. Očividně si vzala léky na bolest a rozhodla se všechno

zaspat, i když venku se ještě nesetmělo. Při pohledu na Diaze zakňučela a rysy obličeje jí ochably hrůzou.

„Potřeboval bych se zeptat ještě na pár dalších věcí!“ oznámil jí nevzrušeně.

True měl mizernou náladu, takže když potisící toho dne zadrnčel telefon, vztekle chňapl po sluchátku a vyštěkl: „Co je?“

Volající zaváhal, ale nakonec se ozval ostýchavý hlas se španělským přízvukem: „*Seňor* Gallagher?“

„Jo. Co má být?“

„Prý vás zajímá, kde a kdy se objeví jistý Diaz.“

True prudce zvedl hlavu, vztek ho naráz přešel a místo něj nastoupilo maximální soustředění. „Přesně tak.“

„A ještě pořád za to vyplácíte odměnu?“

„Hotově. V dolarech!“ True nikdy neporušil slib a vždy zaplatil. Právě peníze mu zajišťovaly stálý přísun informací.

„Dneska byl v Juarezu.“

Juarez. Ten zkurvený hajzl byl blízko, nebezpečně blízko. „A nebyl sám,“ pokračoval ostýchavý hlas. „Kdo byl s ním?“

„Ženská. Navštívili naši *fanda.* Osobně jsem je obsluhoval. Jsem si stoprocentně jistý, že to byl Diaz.“

„Tu ženu jste poznal?“

„Ne, *seňor.* Ale byla *gringo.* Na krku měla obvaz.“

True nechápal, proč by obvaz na krku měl znamenat, že žena je Američanka. „Co dál?“

„Měla kudrnatý hnědý vlasy a v nich bílý pruh.“

Truea zamrazilo v zádech. Automaticky se optal, kam poslat peníze, a stejně automaticky zařídil, aby je tam ještě večer doručili. Jediná věta stačila, aby se Diazovo nepříjemné čmuchání v Juarezu *rázem* změnilo v katastrofu.

Milla byla s ním. Milla a Diaz byli spolu.

Ten grázl!

Musí okamžitě podniknout opatření. Co nejrychleji se musí zkontaktovat s Pavónem a postarat se, aby ten pitomý grázl v životě nepromluvil.

17.

True uměl každou situaci dokonale zhodnotit a navíc svého nepřítele znal a věděl, že Diaz není žádný hlupák, naopak, že ta svině patří k nejmazanějším lidem, s jakými kdy jednal nebo o nich aspoň slyšel. Už pouhé vyslovení jeho jména stačilo zahnat jisté živly do úkrytu, protože Diaz svou vyhlédnutou kořist ulovil pokaždé, ale ne vždy ji donesl domů živou.

Šuškalo se, že Diaz spolupracuje s oběma vládami, jak s tou ve Státech, tak s tou v Mexiku. Vzhledem k tomu, že Mexiko nevydává zločince, kterým hrozí trest smrti, země se stala rajským útočištěm řady velmi nechutných typů. Spojené státy měly zájem na jejich vydání či přinejmenším potrestání podle svých představ, Mexiko zase mělo zájem na tom, aby dotyční grázlové zmizeli a přestali dělat problémy. Nelze tedy vyloučit, že Diaze skutečně platili z obou stran. Možné je všechno. Ale na druhou stranu Diaz mohl být pouze proklatě dobrý lovec zločinců, který navíc uměl skvěle prodat svou image. Rozhodně měl ohromující kontakty a zdroje, informátory na těch nejneuvěřitelnějších místech a nos jako ohař.

Trueovi se po celé ty roky dařilo držet Millu při zdi, ale s Diazem to bylo něco jiného. Potíž byla především v tom, že lidé se ho báli. Kdyby se museli rozhodnout, jestli mají větší strach z Truea nebo Diaze, True by na sebe příliš nesázel.

Teď bude nejdůležitější nastražení falešných stop. True musí Diaze zaměstnat honbou za chimérami, aby sám měl dost času najít a odstranit Pavóna, což měl zřejmě udělat už dávno. Pavón byl – s výjimkou jeho samého – jediný,

kdo ví o všem, a to True samozřejmě neplánoval. Lidé Pavóna většinou podceňovali a True se dopustil stejné chyby. Pavón byl necitelný vrahoun, ale měl dokonalý pud sebezáchovy a uměl skvěle odhadnout jak co zařídit a zorganizovat a jak zamést stopy.

Díky tomu byl pro Truea nedocenitelný. Pavón byl neuvěřitelně schopný a všestranný. Uměl všechno zařídit přesně podle šéfových představ. Stačilo říct, jak má vypadat výsledek, a metodu už dodal sám. Ale nedocenitelný nebo ne, jakmile po něm pase Diaz, ztrácí pro Truea cenu a naopak představuje zranitelný článek řetězu.

Naštěstí Pavón se už doslechl, že Diaz jde právě po něm, a zmizel. Problém je v tom, že Diaz se nikdy nevzdává a Pavóna nakonec najde. Což znamenalo, že True ho musí předběhnout. Policie bude Pavónovu smrt vyšetřovat jen rutinně, protože není zajímavý.

Trueovi zbývala ještě druhá – a *poslední* – možnost: zlikvidovat Diaze. Potíž byla v tom, že se to snáz řeklo, než udělalo. A pokud Diaze opravdu kryjí a platí obě vlády, pak by to mohlo zatopit pod kotlem víc, než by Trueovi bylo milé. Skrývat se člověk může jenom tak dlouho, dokud o jeho dopadení není *skutečný* zájem. A federální policie umí odvést důkladnou práci. To všechno znamenalo, že True musel jednat velmi, velmi promyšleně a nenápadně.

Čili – koupí si trochu času tím způsobem, že nechá rozšířit falešné tipy a jména, aby se Diaz měl čím zabavit. True získá náskok v pátrání po Pavónovi a současně zamete i další zrádné stopy. To ovšem znamená konec se současným výnosným kšeftem. Proklatá škoda. True totiž potřeboval vydělat ještě jednou tolik, aby se majetek dokázal nadále starat sám o sebe.

Ale však on si časem najde jiný kšeftík, který mu posype stejně dobře. Jako vždycky. A kdyby náhodou dostal zvlášť výhodnou nabídku, vždycky ještě může nějaké zboží sehnat jednorázově.

S lišáckým úsměvem si v duchu vybavoval seznam jmen, která vhodí do soukolí šuškandy, aby Diaze svedl špatným směrem. Proč by si z toho neudělal zábavu? Pomsta by přece měla být sladká, ne?

Srpen se přehoupl do září a přinesl nepatrné zmírnění veder, znatelně kratší dny a vábivý náznak chladnějších rán. Začala škola a ulice se doslova hemžily dětmi. Bylo to sice bolestivé, ale Milla vždy skoro podvědomě vyhlížela děti zhruba v Justinově věku, už od školky. Letos by začal pátou třídu. Někde mu začíná školní rok jako všem desetiletým předpuberťáčkům, běhá a křičí a pošťuchuje se, překypuje energií a uličnictvím. Má pořád modré oči, nebo mu časem ztmavly dohněda? Byla přesvědčená, že zůstaly modré, jako má David.

Diaz zřejmě zmizel – opět. Toho dne, kdy spolu zajeli do Juarezu, si s ním připadala úžasně propojená, ale od té doby se neozval. Samozřejmě uznávala, že nikde není psáno, že Diaz musí cítit totéž co ona, a navíc o něm pořád věděla pramálo. Dokonce si nebyla jistá ani tím, jestli je křestním jménem skutečně „James“, zda si to nahonem nevymyslel. Kdovíproč ji nenapadlo se ho zeptat, protože v duchu pro ni byl výhradně „Diaz“, nikdy „James“.

Netušila, kde bydlí, kolik mu je let, jestli byl někdy ženatý – panebože, a co když *je* ženatý? Z té představy se jí udělalo špatně od žaludku. Co když má děti? S malým Maxem to uměl fakt báječně, takže vlastní dítě nejspíš má. A možná že je právě tam, doma se svou rodinou.

Milla si přiznávala, že se chová směšně. V životě nepotkala tak málo rodinně založeného člověka, jako byl Diaz. Zdál se tak uzavřený a samotářský, že si neuměla představit, jak s někým trvale žije, což jí ovšem na oplátku připomnělo vlastní hloupost, že zrovna *tenhle* člověk ji přitahuje. Ale bylo to tak, vzrušoval ji a ona na něho nedokázala přestat myslet o nic víc než na Justina.

Ale Diaz nebyl jediný, kdo jako by se do země propadl. K Millině obrovské úlevě se neozýval ani True. Pravda, nikdy se s ním pravidelně nevídala ani si s ním netelefonovala, ale po tom posledním setkání se bála, že začne být otravný. Slíbil sice, že zařadí zpátečku, ale Milla nevěřila, že to vůbec dokáže. Na jednu stranu tedy byla ráda, na druhou se strachovala, že na Truea narazí při některých společenských akcích a jednáních, kterých se kvůli *Pátračům* musela účastnit. Zatím si domýšlela, že buď odjel pracovně z města, nebo si našel Miss Září. Osobně by dala přednost té druhé možnosti.

V druhém zářijovém týdnu jí zavolala matka a pozvala ji na návštěvu. Milla se s rodiči neviděla od jarních prázdnin, kdy Ross i Julia odjeli se svými rodinami na dovolenou, a proto nehrozilo, že v domě rodičů na některého z nich narazí. Nu a teď, na začátku školního roku, budou mít plné ruce práce s dětmi a těžko se u rodičů ukážou. Matka jim navíc zavolá a na Millin příjezd je upozorní.

Potěšilo ji, že má příležitost vypadnout z domova a chvíli se zabývat něčím jiným než myšlenkami na Diaze. Dopřála si tedy několikadenní dovolenou a odletěla do Louisville v Kentucky. Tam si najala auto a rozjela se za řeku Ohio do městečka v jižní Indianě, kde rodiče žili.

Otci se přehoupla pětašedesátka, pracoval v účetní firmě a nedávno zahájil kariéru penzisty, matce bylo třiašedesát a s učením na základní škole skončila před

rokem. Tatínek už teď brblal něco v tom smyslu, že by nejradši všechno prodal a odstěhoval se na Floridu, kde by nemusel strávit celou zimu odklízením sněhu, ale matka hluboce zapustila kořeny v domě, kde prožila čtyřicet let a vychovala všechny tři děti.

Dům tvořil v Milliných představách synonymum pro „domov“. Nešlo o nijak přepychové sídlo, ale o padesát let starý jednopatrový domek s hluboko vsazenou verandou, strmou střechou a vzpomínkami v každičké místnosti. V patře byly celkem tři ložnice a během rekonstrukce v sedmdesátých letech se z druhého přízemního obýváku stala ložnice rodičů se samostatnou koupelnou. Do kuchyně se pohodlně vešel i jídelní stůl a nevelký obývací pokoj se stal svědkem mnoha blažených chvilek i rodinných svátků. Tam také vždycky stával vánoční stromek zavalený kupou dárků. Milla si neuměla představit, že by se rodiče odstěhovali jinam. V budoucnu si na úklid sněhu prostě někoho najmou, ale těžko se na stará kolena úplně vykoření.

Milla kdysi věřila, že povede podobný život jako matka s otcem: že bude učit a vychovávat rodinu. Dnes jí tak pokojný, usedlý životní styl připadal jako z jiné planety. Její současný život neměl s tím bývalým vůbec nic společného. Mrzelo ji, že mezi ní a sourozenci došlo k roztržce, ale oni zřejmě neuměli pochopit, jakou hlubokou proměnou prošla. Přáli si, aby plula s proudem, ale to zkrátka bylo vyloučené. Nemohla se Justina vzdát a nemohla sourozencům odpustit, že jí to měli za zlé.

Ale přesto, když s maminkou klábosily v kuchyni a paní Edgeová se už potřetí rozpačitě odmlčela, protože se zmínila buď o Rossovi nebo o Julii, Milla si povzdechla: „Mami, přede mnou se nemusíš tvářit, jako by neexistovali. Klidně o nich mluv, ráda si poslechnu, co dělají děti a vůbec, co je u nich nového.“

Matka si postěžovala: „Mrzí mě, že jste se nepohodli. Kolikrát si říkám, jak by bylo hezké, kdybych vás tu na svátky mohla mít všechny pohromadě!“

„Možná se jednou dočkáš. Až najdu Justina, tak určitě. Ale nečekej, že jim odpustím jejich rady, abych na něho zapomněla!“

Mamince vhrkly slzy do očí. „Ach holčičko… Ty vážně věříš, že svého chlapečka někdy najdeš? To přece není možné!“

„Ale já ho najdu!“ rozkřikla se Milla zuřivě. Bolelo ji, že i matka se vzdala naděje. Vážně doufá už jen ona? „Narazila jsem na stopy, o kterých jsem předtím neměla tušení. Zjistila jsem, že ho letadlem přepravili do Států, nejspíš do Nového Mexika. A taky vím, že nějaká úřednice mu vystavila falešný rodný list. Znám dokonce jména lidí, kteří mi ho na tom tržišti ukradli. Jeden z nich je už po smrti a druhý –“ Zarazila se. Bez Diaze by její naděje na objevení Pavóna dramaticky klesly. Ale kdoví, možná že Diaz mu jde právě po stopě. Vždyť to on nakonec umí nejlíp: stopovat.

Paní Edgeová šokované otvírala ústa jako ryba na suchu. „Tys – tys vážně tohle všechno zjistila? Jen žes nic neříkala, když jsi volala.“

„To všechno jsou novinky z minulého měsíce.“ Milla se zastyděla, že se celý měsíc rodičům neobtěžovala zatelefonovat. Těžko se mohla vymlouvat jenom na práci. „Když ono to všechno bylo tak –“ marně pátrala po slově, které by situaci přesně vystihlo a přitom maminku nevyděsilo. „Hektické.“

„To si umím představit.“ Paní Edgeová ukázala bradou na tenkou červenou jizvu, která se táhla dceři pod krkem. „Jak jsi k tomu přišla, děvenko?“

Milla se rozpačitě dotkla čerstvě zhojené rány. Nebylo to nic hrozného, a co nevidět nezbude po jizvě ani stopy, ale to by maminku asi neuklidnilo. „Je to říznutí," vyhrkla.

„To vidím. Ty se holíš?"

Milla se nad matčiným pokusem o vtípek usmála a konečně to vzdala. „Ne, udělala mi to jedna ženská. Patřila ke gangu těch pašeráků, starala se o unesené děti, dokud je nebylo možné letecky dopravit za hranice."

Paní Edgeová tvrdě dosedla na nejbližší židli. Zesinala už při pouhém pomyšlení, že na jejího nejmladšího mazlíčka někdo zaútočil nožem, ale současně byla ohromená i Millinou druhou zprávou. „Ona – viděla Justina? Ona ho doopravdy viděla? Pamatuje si na něho?"

„Pamatuje. Přežil to. Byl v pořádku."

„Ale – proč tě vlastně pořezala?"

„Protože jsem vyvedla blbost." Útok na Lolu byla skutečně hloupost, ale Millu v tu chvíli oslepila zuřivost, stejně jako tehdy na hřbitově, když poprvé narazila na Diaze. Zbytečně se na sebe zlobila a slibovala si, že se polepší: zopakovala stejný nesmysl, ale tentokrát jí to neprošlo tak hladce. Vynikala v řadě věcí, ale zápas mezi ně rozhodně nepatřil.

„Blbost? Jakou?"

„Skočila jsem na ni." Milla bezmocně rozhodila rukama. „Když já se na ni tak děsně rozzuřila, že jsem se zkrátka neovládla. Měla nůž."

„Mohla tě zabít!"

V průběhu minulých deseti let ji mohli zabít mnohokrát. Díkybohu, že matka neměla potuchy, kam všude chodí, s jakými lidmi jedná, co všechno podniká. Podle všeho měla z pekla štěstí, že ji ještě nikdy nezastřelili, nezmlátili nebo neznásilnili, ale svou osobní bezpečnost nikdy nekladla na první místo. Její strážní andělé museli být z těch přesčasů hrozně udření – jiné

vysvětlení toho zázraku, že prozatím ze všech akcí vždy vyvázla se zdravou kůží, Millu prostě nenapadlo.

Kdyby s ní v Juarezu nebyl Diaz, Lola by jí stoprocentně podřízla krk od ucha k uchu, i kdyby jen proto, že zrovna měla navrch. Pravda, Diaz byl ten nejzvláštnější strážný anděl, jakého si člověk může představit, ale účel splnil.

Do Indiány odjela mimo jiné i z toho důvodu, aby aspoň na chvíli přestala na Diaze myslet, ale každé téma jí ho připomínalo, každé slovo, které pronesla, s ním souviselo. Milla si připadala jako zamilovaná puberťačka, ale snad by to taky mohlo vyšumět stejně rychle jako studentské lásky. Třeba tím jen dohání všechno, oč přišla na střední škole, když se tak zaníceně a idealisticky hroužila do studia. Je to nebezpečný typ muže a ona podlehla hormonální bouři. No nic, časem na něho přestane myslet a soustředí se na mnohem důležitější věci.

„Na co myslíš?“ zajímala se matka podezřívavě. „Vypadáš nějak divně. Stalo se něco, o čem nevím?“

„Co-co? Ach ne, nic takového. Myslím jen na to, jakou mám kliku, že se mi prozatím nikdy nic nestalo.“

„Kliku? Chceš mi tím naznačit, že úplně běžně vyvádíš věci, které –“

„Ne, chci ti naznačit, že při shánění informací o gangu pašeráků dětí jsem se ocitla na spoustě nebezpečných míst. Ale nikdy nikam nechodím sama,“ dodala Milla chvatně. „Přísahám, nikdy!“

„No, aspoň že tak.“ Paní Edgeová si roztřeseně vydechla. „Ale když teď vím, že tohle podnikáš jako na běžícím pásu, nejspíš už v životě nezamhouřím klidně oko.“

„Ještě se divíš, proč jsem ti o tom nikdy neřekla?“ pokrčila Milla provinile rameny. Kdepak, jakmile se

člověk chce cítit zase na dvanáct, není nad návštěvu u rodičů!

Na příjezdovou cestu vjelo auto a paní Edgeová přistoupila k oknu. Udiveně vyjekla: „No ne, Julia! To mě podržte! Přece jsem jí říkala, že přijedeš!“

„To je v pohodě,“ uklidnila Milla matku. Napadlo ji sice, že by zašla nahoru, aby se starší sestře vyhnula, ale připadalo jí to zbabělé, takže zůstala sedět. Jejich vztah je napjatý, ale ke vzájemné nenávisti přece jen nedospěly. Přítomnost sourozenců snese, ale nemůže zaručit, že se vydrží chovat zdvořile.

Zaslechly, jak pan Edge otvírá vchodové dveře, a pak Juliin hlas: „Ahoj, tati. Kde je mamka s Millou?“

„V kuchyni,“ odvětil pan Edge tónem, který jasně naznačoval, že s *tímhle* on nechce mít nic společného.

Předsíní se rozlehlo rychlé cvakání Juliiných podpatků. Milla se zvedla a čekala. Odmítla předstírat, že sestřin příchod přeslechla.

Julia byla o tři roky starší než Milla a o dva roky mladší než Ross. Nikdy nezapadala do obrazu typického prostředního dítěte, které přijde o značnou dávku rodičovské pozornosti ve prospěch nejstaršího a nejmladšího dítěte, protože si svůj spravedlivý díl vždycky uměla vybojovat. Byla to rodinná kráska, která zdědila matčiny jemné rysy. Vlasy měla světlehnědé jako Milla, ne nezkrotně kučeravé, jen měkce vlnité, a k tomu mnohem smyslnější postavu.

Obě mladé ženy byly zhruba stejně vysoké a nikdo hned při prvním pohledu nepochyboval, že jsou sestry, i když Milliny výraznější, přísnější rysy nepůsobily tak něžně. Navíc se lišily i stylem a pohyby – Milla měla ladné pohyby a potrpěla si na ženský styl oblékání, rozevláté sukně a hedvábné halenky, zatímco Julia

životem rázovala v elegantních kalhotových kostýmech a doma se cítila nejlíp v tričku a teplákové soupravě.

Julia by pro současný způsob Millina života byla mnohem vybavenější než její mladší sestra. *Té* by nikdy neruply nervy a nevrhla se po hlavě do nebezpečí.

„Co se stalo?“ přivítala paní Edgeová dceru s neskrývanou nervozitou.

„Co by se mělo dít? Nic. Říkalas, že přijede Milla, tak jsem se tu zastavila. Přece se můžu optat, jak se jí vede, nemyslíš?“ Julia zvedla bojovně bradu, jako by Mille chtěla naznačit, že necouvne.

„Vypadáš dobře,“ zabručela Milla s chladnou zdvořilostí. Nechtěla předstírat, že má ze setkání radost. Neměla.

Pro Julii bylo typické, že všechny zdvořilostní tanečky hodila za hlavu. „Poslyš, netrvá ten nesmysl už moc dlouho? Taková hloupost, že nesmíme k našim, když jsi u nich ty! A uvědomila sis vůbec, jak mamku s taťkou bolí, že se tu neukážeš na svátky?“

Milla měla sto chutí vpálit Julii asi sto vlastních výčitek, ale poučila se z Diazova kázání a moudře mlčela. Nemělo cenu trápit maminku ještě víc.

„Už to trvá skoro tři roky!“ pokračovala Julia dopáleně. „Co kdybys konečně přestala trucovat a usmířila se s námi?“

Vážně jenom *trucuju?* podivila se v duchu Milla. Je snad *trucování* to, že se odmítám smířit se zmizením svého dítěte? Je *trucování* to, že žiju tak, jak jedině mi to připadá snesitelné?

Matce se způsob Juliina usmiřování zřejmě vůbec nelíbil. „Julie!“ napomenula ji přísně.

Julia se obrátila k paní Edgeové. „Říkám čistou pravdu, mami, a ty to dobře víš! Millo, zlatíčko, je mi moc líto, že ti ukradli děťátko, ale musíš se vrátit do života,

dřív než zestárneš a zůstaneš sama! Vždyť už je to deset let! Začni znovu, založ novou rodinu. To přece neznamená, že bys na Justina zapomněla, ale musíš konečně myslet i na sebe! A taky na rodiče a nás, máme tě přece rádi a chceme –“

„Chcete to mít s Rossem pohodlnější, viď?“ zaryla dotčeně Milla. „Abyste si při každém pohledu na mě nemuseli připadat provinile!“

„Provinile! Co to plácáš?“ zhrozila se Julia.

„Provinile, protože vás takové neštěstí nepotkalo! Máte své děti v bezpečí doma a jste šťastní! Ale co kdyby vám je někdo ukradl? Taky byste vedli tak moudré řeči jako teď? Co kdybys přišla o Chloe? Taky bys tvrdila, že na ní nezáleží, jako jsi to řekla o Justinovi?“

Chloe byla Juliina pětiletá dcerka, zlatovlasý čertík, kterého všichni zbožňovali. Julia zbledla. „Jak tě to vůbec napadlo? Nikdy jsem nic takového neřekla!“ bránila se. „Samozřejmě že na něm záleží, ale od jeho zmizení už uběhlo tolik let a ty se pořád jenom trápíš! Prostě jsme ti chtěli vysvětlit, že by bylo rozumné se s tím konečně smířit.“

„Jenže kdybych se s jeho zmizením tenkrát před třemi lety smířila, nezjistila bych, co vím dnes!“ dupla si Milla. „Neměla bych ponětí, jestli vůbec žije, a –“

„Tak dost! Obě dvě!“ okřikla dcery rozzlobená paní Edgeová. „To by stačilo, Julie! Mám tě moc ráda, ale tohle už není tvůj domov, tak jakým právem sem chodíš dělat rozbroje? Obě máte svým způsobem pravdu. Jako matka vím, že kdyby jedna z vás zmizela, nikdy bych po vás nepřestala pátrat. Ale právě jako matka zase trpím při pohledu na vlastní dítě, které se tak zbytečně a beznadějně ničí.“

„Ale vždyť to není beznadějné!“ namítla Milla dotčeně.

„To víme teď, ale celých dlouhých deset let jsme to nevěděli! Víme jen tolik, že máš život totálně zničený, v troskách. Máme o tebe strach. Chápeme tě, ale to ještě neznamená, že si kvůli tobě –“

„Echm.“ Do kuchyně nakoukl pan Edge. „Nechci rušit, ale Mille zvoní kabelka.“ Natáhl k mladší dceru ruku s kabelkou, kterou ze zvyku odložila hned v předsíni. Mobil uvnitř ní drnčel a vibroval jako načuřený chřestýš.

Milla se vrhla k otci a prudce vyškubla mobil ven. V kanceláři samozřejmě měli telefonní číslo jejích rodičů a během návštěvy tu mobil obyčejně vypínala. Tentokrát zapomněla.

„Ano?“

„Kdy nejdřív se ke mně můžeš připojit? Jsem v Idaho,“ optal se tlumený hlas, zvláštně zastřený, jako by ho jeho majitel používal jen zřídka. Okamžitě ho poznala, představování bylo zbytečné.

Zaskočeně sykla. Už beztak byla podrážděná, vyvedená z míry, a Diazův dotaz na ni zapůsobil jako elektrický šok. „Co je? Stalo se něco?“

„Zjistil jsem jméno. Nerad tě sem táhnu, ne po tom, cos předvedla u Loly, ale máš na to právo.“

„Jo, byla to blbost,“ přiznala Milla. „Přísahám, že už se to nebude opakovat.“ Srdce jí bušilo až v krku a šíleným vzrušením se skoro třásla. „Zavolám na letiště a zjistím, jaké mám spojení. Pak ti brnknu zpátky. Co je to přesně za místo?“

„Boise. Počítej s jedním přespáním a hned další den odletíme domů.“

Milla ukončila hovor, z peněženky vytáhla letenku a podívala se na telefonní číslo aerolinek.

„Millo? Co se děje?“ vyhrkla poplašeně paní Edgeová, ale to už Milla mluvila s letištěm. „Haló? Jak to vypadá se spoji do Boise?“ Dozvěděla se, že pokud by chtěla letět

ještě dnes, musela by po několikahodinovém čekání několikrát přesedat a stejně by se do cíle dostala až zítra ráno. Zamluvila si tedy první ranní spoj, kdy se jednomu přesedání sice také nevyhne, ale do Boise dorazí jen o hodinu později a s mnohem menšími potížemi.

Hned nato se ozvala Diazovi. „Dnes už bych to nestihla, ale dorazím zítra dopoledne, přílet v jedenáct nula tři. Počkej na mě u výdeje zavazadel.“ Nadiktovala mu název letecké společnosti a číslo letu a ukončila hovor.

„Vždyť jsi sotva přijela!“ naříkala maminka, ale Milla se k ní podrážděně obrátila: „Snad nechceš, abych propásla takovou příležitost! Mám šanci objevit další stopy, které mě dovedou k Justinovi! Nezlob se, mami, ale teď se jdu sbalit!“

„Millo!“ vykřikla Julia zoufale, ale její mladší sestra se bez ohlédnutí rozběhla do patra.

18.

Milla musela vstávat ve tři hodiny ráno, aby stačila dojet na letiště v Kentucky vrátit pronajaté auto a zvládnout odbavení. Na letišti si u automatu koupila pár obložených sendvičů a minerálku, protože na tak krátkých linkách se občerstvení obvykle nepodává. Z Louiville letěla do Chicaga, odtud do Salt Lake City a tam konečně přesedla na spoj do Boise.

Diaz na ni skutečně čekal a už při pohledu na něho Mille poskočilo srdce. Byl oblečený jako obvykle, v džínách a šněrovacích botách s gumovou podrážkou, ovšem vzhledem k chladnějšímu počasí měl přes černé tričko navlečenou lehkou džínovou bundu. Stál kousek stranou od tlačenice a jako vždy se tvářil uzavřeně a nepřístupně. Několik lidí se po něm znepokojeně ohlédlo, zřejmě je znervózňovala i pouhá jeho přítomnost.

„Tak cos zjistil?“ vyhrkla úzkostlivě. Celou cestu byla jako na jehlách, donekonečna si představovala, za kým vlastně půjdou a co dotyčná osoba ví o únosu.

„Povím ti to všechno po cestě. V hotelu jsem zamluvil dva pokoje,“ uklidňoval ji. „Hodíme tam tvoje zavazadla. Než vyrazíme, budeš mít čas se převléknout.“

„Proč bych se měla převlékat?“ podivila se Milla. Měla volné kalhoty, halenku a lehký svetřík, který ji chránil před dopoledním svěžím vánkem. Pro člověka navyklého na horké podnebí v El Paso tu nebylo zvlášť teplo.

„Potřebuješ něco praktičtějšího, džíny a tenisky, protože nemáme tušení, co nás čeká. Už jsem to tam předběžně okoukl a terén vypadá dost drsně.“ Sebrali zavazadla. Diaz si hodil její kufr do levé ruky, pravicí vzal

Millu za loket a vedl ji na parkoviště směrem ke svému autu.

„Jak jsi tu dlouho?“

„Dorazil jsem včera večer.“

Neviděla se s ním tři týdny a teprve teď si uvědomila, jak neuvěřitelně ho postrádala. Už pouhá jeho fyzická přítomnost ji rozechvívala vlnami slastné touhy, zrychlovala jí srdeční tep a bystřila smysly. Skoro jako by se díky němu celá zapnula na vyšší rychlost.

Zmocnila se jí opojná závrať, žaludek se jí svíral trémou: ach bože, tohle naposledy prožívala s Davidem! Od té doby nepotkala jediného muže, který by na ni zapůsobil jako David – nebo jako Diaz. Bláznivě po něm toužila. Měla by si nechat vyšetřit hlavu na psychiatrii, ale toužila po něm.

Čekala najatý osobní automobil, možná i dodávku, ale Diaz ji dovedl k černému mohutnému terénnímu vozu s pohonem na všechna čtyři kola a tak vysokému, že si Milla neuměla představit, že do něj vyšplhá bez pomoci.

Diaz zřejmě dospěl ke stejnému závěru, protože otevřel dveře, bez ptaní Millu popadl a vyhoupl ji na sedadlo.

„Kdes to sebral?“ zasmála se, když se posadil za volant. „Určitě není pronajaté, viď?“

„Kdepak, patří známému.“

Milla ho popíchla: „Známému, říkáš? Ne kamarádovi?“

„Nemám kamarády.“

To rázné prohlášení ji vyvedlo z míry, zabolelo ji jako prudký úder do solaru. Jak může vést tak osamělý život? „Máš přece mě!“ vyhrkla bez rozmýšlení.

Ruka, kterou chtěl zrovna otočit klíčkem v zapalování, mu rázem ztuhla. Podíval se na Millu. Nepoznala, co

znamená ten pohled v temných očích, ale spalovaly jako výheň. „Vážně?“ otázal se tiše.

Na okamžik zpanikařila, jako by se Diaz zeptal na něco úplně jiného. Ale co když ji nechce za kamaráda, co když má zájem o úplně jiný vztah? Tvářil se tak neproniknutelně a záhadně, že radši honem skočila do bezpečnějších vod. „Každý, kdo stojí o kamaráda, si nějakého sežene. Copak je možné žít bez přátelství?“

Pokrčil rameny a konečně nastartoval. „Snadno.“

Myslel to doopravdy. Nevěřil, že má přátele. Milla pocítila zklamání a současně i úlevu. I když po něm tak zoufale toužila, neuměla si představit, že by někdy našla dost odvahy dotáhnout ten vztah do konce. Copak člověk s nadšením a dobrovolně leze do tygří klece? I kdyby krotitel stokrát tvrdil, že zvířátko je přítulné a ochočené, strach a pochybnosti by přetrvávaly.

Zkusila najít útočiště v původním tématu. „A ten tvůj *známý* ti tak moc věří, že ti půjčil takovou nádheru?“

„Zkrátka mi věří.“

Všimla si, že se nezmínil, že dotyčný ho dobře zná. Ovšem tenhle problém ji zdaleka nezajímal tolik jako informace, co Diaz zjistil a proč jsou zrovna v Idaho.

„Fajn, takže už jsme na cestě. Co máš za objev?“

„Zatím nic,“ odvětil suše a Milla se málem rozbrečela zklamáním.

„Ale já myslela –“

„Nejdřív si musíme promluvit s tím chlápkem a pak se uvidí, jestli se něco dozvíme. Co jsem slyšel, v tom havarovaném letadle zahynul jeho bratr.“

„Tys zjistil jméno pilota?“

„Možná.“ Vycítil Millin zoufalý pohled a skoro konejšivě vysvětlil: „To pátrání připomíná provázek. Zatáhneš zajeden koneček, a tím zjistíš, kam celý provázek vede.

Většinou nevede nikam, ale i negativní informace je informace, chápeš?“

„Chápu jen to, že potom víš, kde už dál *nehledán*“

„Ale současně se dozvíš něco i o té osobě, která ti provázek strčila do ruky.“

„Dobře. A kdybys *skutečně* znal jméno pilota?“

„Tak bychom věděli mnohem víc než to. Doslechl jsem se, že jistý Gilliland byl ochotný a schopný dopravit z Mexika jakýkoliv náklad, ale že tak před sedmi osmi lety bohužel zahynul při letecké havárii. A mně se o něm podařilo vyhrabat jediný údaj, a sice že měl bratra jménem Norman Gilliland, který žije v Sawtooth Wilderness poblíž Lowmanu.“

Milla zůstala na Diaze civět. Něco tu nehrálo. Rychle pochopila, co. „Nejdřív o pilotovi nevěděl nikdo nic, a zčistajasna ses dozvěděl jméno i bydliště jeho bratra? To je mi proklatě velký skok z úplné nuly!“

Diaz se po ní uznale podíval. „Z tebe by byl taky moc dobrý stopař. Máš skvělý nos!“

Milla vztekle zaťala pěsti. „Vyklube se z toho další slepá ulička, viď? Zase to nikam nepovede! Proč se tím vůbec zatěžujeme?“

Diaz se upřeně díval na silnici před sebou. „Další?“

„Ale vždyť tohle dělám už deset let, honím se pořád dokolečka za přeludem jako pes za svým ocasem, a nikdy z toho není nic.“ Vztekle se odvrátila.

„Skoro jako by ti někdo předhazoval falešné informace, co říkáš?“

Milla se zvolna, jakoby proti své vůli, ohlédla zpátky k němu. „To myslíš vážně? Ze mě někdo naschvál svádí ze správné cesty?“

„Jsi příliš chytrá, než aby to mohlo být jinak. Když pátráš po cizích dětech, většinou máš mnohem větší kliku, viď?“

Mlčky přikývla. Skoro v každém případě pohřešovaného dítěte jí přálo až neskutečně velké štěstí. V důsledku toho se kvůli vlastnímu chlapečkovi cítila ještě hůř – proboha, proč dokáže najít cizí děti a to svoje ne?

„Tohle je další provázek, za který zkusíme zatahat," poznamenal Diaz. „Možná se neptám správně. Možná bych se měl zajímat, kdo navádí lidi, aby ti dávali nesprávné odpovědi."

Mille teď naplno svitlo, že skutečně přešlapuje na místě, jako by někdo měl obrovský zájem na tom, aby nevyšla z vyjeté koleje. Jako když oslíkovi cpete mrkev, jen aby se nehnul z místa, pomyslela si. Jediné skutečné vodítko tedy představoval anonymní telefonát, který ji nasměroval na hřbitov v Guadalupe ve stejnou noc, kdy tam číhal i Diaz. Dodnes neměla ani vzdálené ponětí o totožnosti informátora. Pro jistotu se zeptala: „Zjistil jsi, kdo mi prozradil, že se ukážeš v Guadalupe?"

„Ne."

Další záhada, ale výjimečně v jejich prospěch. Teď se hlavně pokoušela strávit představu, že někdo ji léta promyšleně vodil za nos. Poznala by, že jí lidé nechtějí nic prozradit a nejenom že před ní tají pravdu, ale dokonce ji naschvál svádějí na špatnou stopu? To bylo až příliš komplikované, ne? Komu se to mohlo vyplatit?

Zabrala se do myšlenek, takže si ani nevšimla, že Diaz zastavil před hotýlkem na předměstí. S leknutím vyvalila oči na jeho nastavenou náruč, protože stačil i vystoupit, obejít vůz a nabídnout jí pomoc při vystupování. Mlčky se nechala z té výšky sundat. Diaz ji spustil těsně před sebe, dělila je nejvýš deseticentimetrová mezírka. Milla cítila horkou vůni jeho těla. Na bradě se mu ježilo dvou či třídenní strniště a vtom se jí zmocnilo skoro neodolatelné nutkání natáhnout ruku a pohladit ho a přesvědčit se, zda má skutečně tak drsné tváře, jak se zdá na pohled.

„Nenech se těmi falešnými stopami odradit,“ usmál se Diaz a Milla se ze všech sil snažila zachovat si zdravý rozum. „Vyrábění falešných stop chce vliv a peníze. Už to je stopa. Hergot, vždyť já teď mám těch vodicích provázků celé klubko!“

Milla statečně přikývla. Diaz vzal její kufr a provedl ji malou čistou recepcí do mrňavého výtahu, který se rozjel tiše a hladce do třetího poschodí.

„Ty máš číslo pokoje 323, já 325. Tady máš elektronickou kartu do dveří.“

Od výtahu Diaz zabočil doleva, po pár krocích se zastavil a otevřel dveře. Milla vešla a rozhlédla se. V pokoji byly zatažené závěsy. V příjemném šeru spatřila standardní hotelové vybavení – skříň ve zdi, stolek s křeslem a televizi, dvoulůžko. Otevřenými spojovacími dveřmi viděla do sousedního pokoje, který vypadal navlas stejně jako ten její. „Kam ti mám položit kufr?“ optal se Diaz a Milla mávla rukou.

„Tady ke skříni. Jen si vyhrábnu oblečení a zaťukám na tebe.“

„Počkám venku,“ broukl a zavřel dveře na chodbu. Milla se vrhla ke kufru, škubla zipem a během tří vteřin byla převlečená do džín a tenisek a s kabelkou v hrsti se řítila ven.

Vrátili se na parkoviště, Diaz vysadil Millu do džípu a nastartoval. Trochu podrážděně se zeptala: „Proč si půjčuješ zásadně tak vysoké vozy? Léčíš si tím nějaký komplex nebo co?“

„Ale kdepak, jenže ten vysoký podvozek se nám bude proklatě moc hodit.“

„Propána, to pojedeme přes pařezy?“

„Taky.“

Hm, to tedy bude jízda, pomyslela si Milla a honem si zapnula bezpečnostní pás. Než vyjeli za hranice města,

Diaz se optal: „Nemáš hlad?“ Ani nečekal na odpověď a zastavil u rychlého občerstvení. Sotva po pěti minutách už zase pokračovali v jízdě, každý s hamburgerem v ruce.

„Pojedeme, kam až to půjde, ale poslední kus cesty musíme urazit po svých,“ vysvětloval Diaz. „Ten chlápek je trošku trhlý, vrátil se k přírodě, takže počítej spíš s divochem než s džentlmenem.“

„Bude po nás střílet?“ vyzvídala Milla trochu vyjukaně.

„Nemůžu to vyloučit, ale co jsem slyšel, je spíš cvok než násilník.“

Od setkání s Lolou dávala Milla jednoznačně přednost cvokům před násilníky, ale když si představila paniku lesního muže, zaskočeného neohlášeným příchodem dvou vetřelců, moc dobře jí z toho nebylo. Dotyčný poustevník jistě nejásal nadšením z žádných hostů, protože jinak by si přece nepořídil dům tak daleko od civilizace.

O tři hodiny později si přiznala, že slovo „dům“ je naprosto nevhodné. Po nějaké době Diaz sjel z cesty a hnal vůz přes tak krkolomný terén, že už za minutku Milla radši zavřela oči, chytila se palubní desky a v duchu se modlila, aby z ní to drkotání nevytřáslo duši. Nakonec Diaz vypnul motor a oznámil: „Teď jsou na řadě nohy.“

Čekala je chůze. Milla seskočila do podrostu a chvíli se okouzleně rozhlížela po okolních vysokých horách a zářivě modré obloze, protože Idaho jí připadalo jako jedno z nejkrásnějších míst na světě. Všude hořely barvy podzimu, vzduch sytě voněl borovicemi a duby a doslova sršel čistotou.

Diaz se natáhl za sedadlo a vylovil batoh, který si hodil na záda. „Tudy,“ kývl a zamířil do tichého lesa. „Ty znáš cestu?“

„Přece jsem ti říkal, že spoustu věcí jsem si proklepl už během včerejška.“

„Ale pokud ses dostal tak daleko, proč jsi s ním rovnou nepromluvil?“

„Byl večer, nechtěl jsem ho vystrašit.“

Takže on byl včera večer až tady? Milla si neuměla představit, jak dokázal najít cestu a nenajet do stromu nebo kamene. Občas měla dojem, že Diaz je sám součástí přírody, že vidí ve tmě, orientuje se základními pudy jako šelma – jenom se nedovedla rozhodnout, zda ji to přitahuje nebo děsí.

„Máš hodně zkušeností z hor?“ nadhodila. Teď si v duchu gratulovala, že si udržuje kondici. Tenhle výšlap nebyl pro žádné přeborníky ve válení se na gauči.

„Byl jsem v Sierra Madre. A samozřejmě ve Skalnatých horách, to je klasika.“

„Co máš v tom batohu?“

„Vodu. Jídlo. Termopřikrývku. Zkrátka, základ pro přežití.“

„Snad nemáš v plánu tady přespat?“ zastavila se Milla.

„Ne, klid, před setměním bychom se měli vrátit k džípu, ale v neznámé krajině nerad riskuju.“

Milla poslušně šlapala za Diazem, ale od okolních nádherných hor jí pohled nepřetržitě klouzal k bouli pod jeho volnou džínovou bundou. Vůbec si nevšimla, že by pistoli vytáhl z přihrádky na rukavice, zřejmě ji celou tu dobu měl na těle.

„Máš na tu zbraň povolení?“

„Já ne, ale někdo jiný ano.“

„Je kradená?“

Diaz si povzdechl. „Ne, není kradená, patří majiteli toho džípu. Ostatně, mě by za nedovolené ozbrojování stejně nezatkli. Jo, možná by to zkusili, ale zase by mě rychle pustili.“

„Proč?“

„Protože občas dělám nějakou práci i pro ministerstvo vnitra a tak. Na dohodu.“

Milla zděšeně polkla a pospíšila si, takže teď šplhala skoro po jeho boku. „Ty pátráš po teroristech?“

„Někdy,“ připustil tónem, kterým dal jasně najevo, že o tomhle se podrobně bavit nehodlá.

„Ty jsi od FBI?“

Diaz se zastavil a trochu rozmrzele naklonil hlavu k rameni, jako když mluví s otravným děckem. „Ne, dělám pro ně jenom na volné noze. To je všechno. Pracuju pro jednotlivce, vlády, firmy, organizace a tak. Jsem něco jako Robin Hood, ale nejdu po odměnách vypsaných za dopadení zločinců, beru předem dohodnutý plat. Ještě něco?“

„Chm. S platem nepočítej!“ zavrčela vzdorně Milla a Diaz se usmál. „Ale co si plácnout na to, že s dalším vyptáváním počkáš až na zpáteční cestu? Momentálně potřebuju slyšet, co se děje kolem nás.“

„No dobře. Milostivě ti vyhovím, ale jen proto, že tak hezky prosíš,“ ušklíbla se Milla. Dál pokračovali mlčky. Ticho lesa a hor rušily pouze jejich tlumené kroky. Ostatně, Mille by na další vyptávání beztak nezbýval dech, za chvilku se cesta zvedla strmě vzhůru. Měla co dělat, aby to šplhání po čtyřech vydržela.

Po půl hodině zaslechli zvuk vody řítící se z výšky na skálu. Téměř neviditelná stezka je navedla přímo k řece. Voda si v téměř kolmém horském úbočí vymlela hluboké úzké koryto, široké sotva šest metrů, kterým se voda hnala ďábelskou rychlostí. Proud vřel přes balvany, padal z výšky, pěnil a místy stříkal do vzduchu duhově třpytnou mlhu.

Diaz vedl Millu výš podél břehu. Hluk vody sílil, čím více se říční koryto zužovalo. Nakonec je od druhého

břehu dělilo sotva tři a půl metru. Diaz se zastavil a křikl, aby přehlušil burácející bystřinu: „Jsme na místě!“

Až v té chvíli si Milla všimla mrňavé chatrče na protějším břehu, i když „chatrč“ byl pro ten brloh až příliš luxusní termín – přístřešek byl slepený z plátů silné překližky, se střechou z dehtového papíru. Les se zřejmě snažil vzít si ukradené území nazpátek, protože stěny chatrče pokrýval šedozelený mech a ze střechy splývaly dlouhé zelené šlahouny. Díky tomu chatrč téměř dokonale splývala s okolím, takže na její existenci upozorňoval pouze hrubý kamenný komín a jediné mrňavé okénko. „Hééj!“ houkl Diaz.

Po minutce se otevřely dveře a vykoukl prošedivělý halama. Podezíravě si změřil Diaze a po Mille se podíval skoro zhnuseně. O jeho vstřícnosti vůči hostům vypovídala puška, kterou svíral oběma rukama. Millu ani nepřekvapila poustevníkova podoba s medvědem, za kterou nemohly jen beztvaré hadry, šedivá hříva a zcuchaný plnovous, ale i jeho výška a dobrých stopadesát kilo živé váhy.

„No? Co ste zač?“

„Jmenuju se Diaz. Jste Norman Gilliland?“

„No jo. Vo co de?“

„Kdybyste byl tak hodný a mohl nám povědět něco o svém bratrovi.“

„Vo kerým?“

Diaz zaváhal, protože křestní jméno neznal. „O tom pilotovi,“ dodal.

Norman si přehodil žvanec žvýkacího tabáku do druhé tváře a hluboce se zamyslel. „Tak to bude Virgil. Ale ten už je v pánu.“

„Ano, to víme. A víte něco o jeho –“

„Pašování?“ uchechtl se Norman. „Hele, poďte semka. Seš vozbrojenej?“

„Mám pistoli.“

„Hele, synku, dyž ji necháš v klidu, nic se neděje, jo?“

Norman opatrně opřel pušku o chatrč, popadl dlouhý nehoblovaný trám, který byl zřejmě ručně odříznutý a široký sotva dvacet centimetrů. Musela to být tíha, ale Norman s trámem mával jako s vycházkovou holí. Jeden konec postavil do zářezu na svém břehu, pak se předklonil, klekl a trám spustil do podobného zářezu na protějším břehu. „To bysme měli,“ vyhekl. „Tak poďte.“

Milla se podívala na trám, na rozběsněný proud pod ním, a nejisté se nadechla. „Já nevím,“ vydechla.

Diaz ji vzal za ruku a zahákl si ji za opasek. „Chyť se mě, líp udržíš rovnováhu.“

Milla chtěla odmítnout, nezdálo se jí správné, aby v případě pádu strhla Diaze s sebou. Hned si ovšem uvědomila, že by tak jako tak skočil za ní, takže poslušně sevřela jeho opasek. „Držím se.“

„Tak dete, nebo né?“ houkl Norman popudlivě.

„Jistě.“ Diaz stoupl na kládu a Milla šla za ním. Lávka vlastně nebyla tak úzká, jako školačka přebíhala po mnohem užších prknech, ale dospělý člověk si uvědomuje nebezpečí mnohem víc než dítě, které kládu prostě přeběhne a vůbec si tím neláme hlavu. Zkusila svůj dětský postoj k téhle akrobacii napodobit a nedovolit si jediný váhavý krok. Než se vzpamatovala, bezpečně došli na druhý břeh.

Diaz ani Norman nejevili snahu chovat se civilizovaně a potřást si rukou, takže Milla zaťala zuby a nabídla obrovi pravici: „Jsem Milla Edgeová. Děkuju, že jste tak hodný a promluvíte si s námi.“

Norman se na nabízenou ruku podíval, jako by si nebyl dvakrát jistý, co se od něho očekává. Nakonec ji uchopil za konečky prstů a téměř neznatelně stiskl.

„Jo, mě těší. Moc návštěv sem nechodí, víte.“

Svatá pravda. Však pro to udělal všechno.

Do chatrče je nepozval, ale Milla byla jenom ráda. Ne že by při svém pátrání do podobných brlohů nechodila, ale vsadila by boty, že Norman v té díře bydlí se spoustou nejrůznějších breberek. Všichni tři se usadili na velké placaté kameny, ležící pár metrů od lávky. „Tak co byste vode mě jako potřebovali?“

„Vy tedy víte, že váš bratr pašoval,“ začal Diaz.

„To si pište. Marihuanu. Vydělal balíky prašulí, ale náš Virgil to uměl roztočit. Pámbuví, že umřel bez jedinýho měďáku v kapse.“

„Zahynul při letecké havárii?“

„Jako Virgil? Ale depá! Umřel tady, měl raka na játrech. V listopadu v devadesátým.“

Takže dřív, než unesli Justina. Milla hlasitě vydechla zklamáním, i když po pravdě řečeno s žádnou převratnou informací nepočítala.

„Pašoval někdy i něco jiného než trávu? Lidi? Děti?“

„Vo tom sem nikdá neslyšel.“

„Pracoval jen pro jednoho překupníka?“

„To né, lítal po celý hranici, dycky dostal vzkaz, kde je vo něho zájem. Ten rak ho dostal rychle, za pár měsíců byl pryč.“

„A kde vlastně zemřel?“

„No kde, přeci přímo tady. Pohřbil sem kousek vodtud v lese, protože nikdo se zrovna nedral, že zacvaká účty za pohřeb. Tak sem se vo bráchu postaral sám.“

Další hovor byl zbytečný. Normanovi poděkovali, Diaz mu strčil pár přeložených zelených bankovek za jeho ochotu a vrátili se k lávce.

Tentokrát Milla trvala na tom, že se Diaze držet nebude. Pokud se nepodívá dolů do vřící vody, zvládne to určitě v pohodě.

Dostali se do poloviny lávky, když Diaz varovně sykl. Trám se jim pod nohama prudce naklonil. Diaz chňapl po Mille, ale ta jenom zámáchala pažemi a zběsile bojovala o rovnováhu. Vzápětí oba sletěli do burácející ledově studené říčky. Zběhlo se to tak rychle, že ani nestačili vykřiknout.

19.

Ledová voda jim vyrazila dech. Říčka byla hlubší, než se při pohledu shora dalo očekávat. Proud tlačil Millu pod hladinu a vlekl ji v kotrmelcích jako hadrovou panenku. Instinktivně začala kopat a snažila se plout spíše s proudem než proti němu. Odměna se dostavila ihned – vmžiku doslova vystřelila nad hladinu.

Zalapala po dechu, ale neviděla nic, protože mokré vlasy se jí přilepily na oči. Měla dojem, že z dálky slyší volání, ale vzápětí ji proud strhl dolů. Uši i nos jí opět zalila voda, pravým ramenem tvrdě narazila na ostrý balvan. Naštěstí ji ten náraz odrazil do hlubšího středu říčky, kde už se mohla proudem kutálet bez většího nebezpečí. Milla se znovu poddala zmítající se vodě a snažila se zopakovat předchozí úspěch. A skutečně, po pár silných tempech vystřelila nad hladinu jako korková zátka.

„Millo!“

Hlas zněl ochraptěle, přidušeně, ale Milla se štěstím málem rozesmála. Ohlédla se a vpravo za sebou zahlédla Diaze, který k ní plaval zarputilými mocnými tempy. „Jsem v pořádku!“ křikla, ale vzápětí ji proud začal opět strhávat ke dnu. Zběsile kopala a soustředila se na jediné: udržet se nad hladinou.

Diaz byl skvělý plavec, ale současně vážil víc než Milla, takže ji proud unášel rychleji. Kdyby přestala plavat po proudu, víry by ji okamžitě stáhly pod vodu. Břehy po obou stranách říčky tvořily jednolité, vysoké, kolmé a téměř hladké skály, po kterých bylo vyloučeno vylézt třeba jen nad úroveň hladiny.

Vpředu se říčka stáčela doleva a na pravém břehu ležel padlý strom. Koruna dosahovala téměř k hladině.

„Strom!“ zavelel Diaz a Milla pochopila. Zuřivým kopáním se jí podařilo přiblížit k jedné z větví, ale to už jí rychle docházely síly. Z ledové vody jí mrtvěly paže i nohy, měla potíže se nadechnout a svaly ji bolely, jako by co nevidět měly prasknout. Napadlo ji, že kdyby se zachytila větve, mohla by si aspoň chvilku odpočinout – a možná i vylézt na břeh.

Nejprve to vypadalo dobře, proud Millu úslužně postrkával doprava, kde vodní vír vymlel v břehu malou zátočinku, ale sotva natáhla ruku a popadla větev, proud s ní zazmítal, suchá větev praskla a Milla opět zmizela pod hladinou.

Pravda, strom Millu nezastavil, ale její let říčním korytem aspoň trochu zbrzdil, takže Diaz ji konečně dohonil.

„Drž se vpravo!“ zaječel. „Drž se u břehu, kde máme vůz!“

Potěšilo ji, že podle Diazova mínění vyváznou z toho pekla živí, protože jinak by to rovnou vzdala.

Neměla ponětí, jak daleko je voda nesla, ale proud svištěl tak prudce, že od Normanovy chatrče je dělilo nejméně půl míle. Náhle se koryto rozšířilo a proud řeky zpomalil.

Ne snad, že by se proud nevalil úděsným tempem, ale přinejmenším se s ním dalo bojovat. Konečně se přestala v kotrmelcích otloukat o dno a břehy. Teď bylo třeba dostat se z vody dřív, než je opustí zbytky sil nebo chytnou křeče.

„Chyť se opasku a drž se jako klíště!“ křikl Diaz a k Mille se po proudu dozmítal konec koženého pásku.

„Co když tě stáhnu pod vodu?“ strachovala se.

„Těžko. Hlavně se nesmíme jeden druhému ztratit! Nemáme moc času!“ hulákal Diaz. „Musíme ven, pod námi je vodopád!“

Proboha! Milla se zděšením málem pásku pustila, ale rychle se vzpamatovala. Ano, musejí ven, protože další možností je už pouze utopení nebo umlácení se o kameny. Pro jistotu si pásek ovinula kolem zápěstí.

„Héj, támhle je zátoka, zřejmě těsně před vodopádem. Voda tam zpomalí, tak se drž a já nás dostanu na břeh.“

„Můžu kopat!“ nabídla pomoc.

„Tak jo, kopej!“

Milla cítila blížící se absolutní vyčerpání. Do stehen i rukou ji chytala křeč, měla problémy i s pouhým udržením hlavy nad vodou. Dokonce jí nezbylo ani tolik sil, aby ocenila Diazův velkolepý zápas o dva životy naráz. Postupoval vpřed sotva po centimetrech a zákrut, pod nímž řval vodopád, se blížil až příliš rychle. Bylo jasné, že ke břehu se nestihnou dostat včas. Milla vykopávala jako zběsilá, horečně se snažila Diazovi pomáhat. Podařilo se jí aspoň občas posunout se vlastní silou o kus dopředu, a tím mu na okamžik ulevit, protože nemusel táhnout dvě těla.

Konečně je proud začal smýkat podél břehu a Diaz se zachytil vyčnívajícího kořene. Zastavil se, ale Millu strhl proud níž a rval ji směrem k vodopádu. Diazovi vyskočily na čele žíly námahou, aby Millu udržel, když on sám neměl pod nohama žádnou oporu a kořen se mu smekal v dlani.

A náhle se stal zázrak. Prudký poryv víru je podebral zespoda, oba se instinktivně napjali a vymrštili – a pak leželi břichem připláclí k břehu a z posledních sil viseli na kořenech vyvráceného stromu.

Postupně se po břehu vydrápali z vody. Mille se klepala kolena a na břehu se zhroutila hned vedle stromu, který se k nim zachoval tak přátelsky, a z prochladnutí a

vyčerpání se celá rozklepala. Těch posledních několik pohybů zřejmě přesáhlo mez vypětí, jakou její tělo dokázalo strávit. Zmučenými plícemi sípavě hltala vzduch a neslyšela nic než řev vody a krev burácející v uších. Nezbyla jí energie na sebemenší pohyb, ani zavřít oči nedokázala.

Leželi na skále, na kterou pralo slunce. Milla cítila, jak jí do ztuhlého těla zvolna proniká teplo a spolu s ním vědomí, že je naživu. Že *jsou* naživu.

Možná si na chvíli zdřímla, možná dokonce ztratila vědomí. Po nekonečné řadě minut se jí podařilo překulit na záda a nastavit obličej slunci.

Bylo to o vlásek. Milla si naplno přiznávala, že sama by se na břeh nikdy nevydrápala. Mohla děkovat pouze Diazově fyzické síle, chladnokrevné hlavě a – také věrnosti.

Trhaně lapla po dechu a zachraptěla: „Co se stalo? Proč jsme spadli?“

„Vydrolila se hlína pod jedním koncem klády. Celá lávka se naklonila do strany.“

„A – a jak jsi věděl, že na téhle řece je vodopád?“

Diaz chvilku mlčel a poté vysvětlil: „V podobných situacích to bez vodopádu nejde. Copak ty ses nikdy nedívala na katastrofické filmy?“

Milla, které stále rychleji a silněji docházela slast a úleva z pocitu, že nějakým zázrakem je naživu, bezmocně vyprskla smíchy.

Diaz se převalil na záda a teď ležel těsně vedle ní. Chvíli zhluboka oddechoval, ale pak otočil hlavu k Mille a zadíval se na ni temnýma očima, přimhouřenýma před ostrými paprsky odpoledního slunce. Nečekaně řekl: „Obětoval bych levou kouli, jen abych zrovna teď mohl být v tobě.“

Smích se jí zasekl v hrdle. Šokované zírala. Zdálo se jí to, nebo to Diaz skutečně řekl? A skutečně to tak myslel? *Diaz? Touží po ní?* Přivřela oči a svět se smrskl na sluncem zahřátou skálu pod zády, jednotvárné bouření vody pod ní a rytmické burácení krve v jejích žilách. A pak se jí všechno v těle zaťalo lačnou žhavou touhou. A všechno dávalo smysl. Diaz – a ona. Toužila po něm. Chtěla ho hned v prvním okamžiku, kdy ho uviděla. A chtěla ho i teď.

A přitom ji nikdy ani pořádně nepolíbil. Ta soucitná pusa v Juarezu se nepočítá.

Otevřela oči a zjistila, že Diaz se k ní naklání. Rty ji zastudil, ale ona je měla ještě studenější. Zato jazyk měl horký a něžný. Prozkoumával jí ústa s vážností, která podle ní hraničila až s úctou. Levou rukou ji objal kolem pasu, přitiskl ji blíž k svalnatému tělu a polibek postupně prohluboval, jako by jen zdráhavě podléhal okouzlení, které v něm probouzelo strach a zvědavost a touhu skočit do neznáma.

Odtáhl ústa a shrnul Mille mokré kučery z čela. „Poslyš, musíme se co nejrychleji vrátit k džípu a do tepla. Za chvíli zapadne slunce a v těch promočených šatech bys prochladla k smrti.“

„Tak fajn.“ Oba se posadili. „Myslíš, že Norman upozornil policii nebo tak?“

„Pochybuju. Podle mě se ještě teď pobaveně chechtá. Není to typ, který se zajímá o přežití kohokoliv kromě sebe. V tomhle směru splynul s přírodou až proklatě moc.“

Milla si snažila srovnat v hlavě, jak na tom jsou. Neutloukli se o kameny ani se neutopili. Přežili, to bylo hlavní. Mohli za to děkovat výhradně hloubce říčního koryta, protože kdyby bylo mělčí, dávno by se zabili nárazy do kamenitého dna. Od hlavy k patě byla příšerně

rozbolavěná a Diaz na tom asi nebyl o nic líp – jen to na sobě dával méně znát.

O Diazův batoh přišli hned po pádu do vody. Smůla, ale vem to čert.

Milla ztratila obě tenisky a dokonce i jednu ponožku. Náramkové hodinky měly roztříštěné sklo i ciferník, změnily se na bezcenný krám. Mikina, kterou měla jenom přehozenou přes ramena, samozřejmě také odplavala.

Diaz se jí podíval na nohy. „Bosá jít nemůžeš!“ Vstal, svlékl džínovou bundu a nožem odřízl oba rukávy. Z každého uřízl tuhou manžetu, strčil ji dovnitř rukávu, aby vypodložil improvizovanou podrážku, zasunul Millino chodidlo do rukávu a konce látky jí uvázal kolem kotníku.

„Jak se v tom cítíš? Do podrážky to má daleko, ale dá se po tom chodit? Kdyby ne, řekni. Nesmíš si zbytečně rozednít nohy.“

Milla zkusmo udělala pár kroků, ale pod chodidly cítila každý oblázek. „Hm. Jak daleko to máme k džípu?“

Diaz se rozhlédl. „Nemělo by to být tak strašné, proud nás přinesl směrem, kterým jsme šli nahoru. Odhaduju to najeden dva kilometry, víc ne.“

Podíval se na Millu a zřejmě dospěl ke stejnému názoru jako ona. Přistoupil k ležícímu stromu, zabodl do něj nůž a udělal v kůře zářez.

„Co to bude?“ zajímala se Milla, i když kvůli bosým nohám měla jiné starosti.

„Z kůry vyříznu podrážky, strčíš je do těch rukávů. Pak se ti půjde líp.“

Když Diaz vylepšil Millino nouzové obutí, pustili se kolmo do lesa. Bohužel nešli po žádné stezce, ale rovnou podrostem, takže to byla dvojnásobná dřina. Navíc Milla musela našlapovat hodně opatrně, protože kůra pod chodidly jí neposkytovala žádnou oporu a hrozilo, že o ostrou hranu kamene nebo větve by se mohla přelomit.

Nebylo by to sice žádné neštěstí, Diaz by uřízl jinou kůru, ale zbytečně by je to zdrželo.

Navíc slunce mizelo za korunami stromů a oběma začínala být zima. Mille drkotaly zuby a uvědomovala si, že smrt podchlazením představuje stejně reálné nebezpečí jako smrt utonutím.

Diaz se dvakrát zastavil a sevřel Millu v těsném objetí, aby se navzájem aspoň trochu zahřáli. Slyšela, jak silně mu buší srdce, jak mu rozhání horkou krev do celého těla.

Navzdory prochladnutí Milla cítila až oslepivé vzrušení, které ji samo o sobě slastně zahřívalo.

„Zvládneme to," šeptal jí Diaz, když ji objímal. „Můžeme se těšit na dnešní večer. A neboj, v autě mám náhradní mikiny a tepláky."

„Proč jsi to neřekl hned?" zlobila se Milla naoko. „Slovo mikina funguje jako kouzelný proutek!"

Džíp stál trochu dále, než Diaz odhadoval, plahočili se k němu skoro dvě míle a cestou Diaz musel Mille třikrát vyměnit kůrové podrážky, ale stejně se na nich štrachala jako stařena. Než došli k cíli, stmívalo se a z lesa vanul citelný chlad. Milla tak strašně moc toužila po šálku horké čokolády, že tu vůni doslova cítila.

V autě se rychle svlékli z mokrých studených šatů. Byli tak promrzlí, že pohled na nahé tělo toho druhého v nich vzbudil touhu spíš po teple než po sexu, takže se k sobě sice chvíli tiskli a navzájem si dlaněmi třeli studenou kůži, ale nakonec skončili jen u několika polibků, i když v duchu si oba přáli víc. Diaz dychtivě laskal její ňadra, rukama po nich horečně přejížděl stále dokola, jako by si jejich tvar chtěl vtisknout do paměti. Vyčerpání a zima jim však rychle zchladily hlavy.

Diaz se celý roztřesený odtáhl, ale tentokrát už se nechvěl zimou. „Radši se oblékneme," zachraptěl a hned Mille jednu mikinu přetáhl přes hlavu. Byla to pánská

velikost, komicky na ní plandala, ale jí to bylo jedno. Především to bylo teplé suché oblečení a ona se blahem z tepla málem rozplakala. Pak si další mikinu navlékl i Diaz, zapnul ve voze topení a bosé nohy přistrčil blíž k ventilátoru, aby ohřátý vzduch proudil přímo na ně. Milla ho okamžitě napodobila. V kabině se za chvíli udělalo horko, ale uběhlo ještě dobrých patnáct minut, než jim promrzlé nohy přišly k sobě. Diaz se připravil k odjezdu. Za okénky se mezitím snesla hluboká tma.

„Zvládnu to, reflektory jsou silné ažaž," utěšoval Millu. „Až se dostaneme někam do civilizace, zastavím u prvního občerstvení, které objevím, a dáme si něco horkého."

Mille ten slib zněl jako kůry andělské. Odhodila z očí divoký vodopád kučer. Mokré vlasy jí mezitím uschly, ale o svém vzhledu si nedělala iluze. Moc by se divila, kdyby je pustili jinam než do motorkářského či drogového doupěte. „O pistoli jsi taky přišel, co?"

„Zůstala v řece."

„Hm, škoda. Bez ní nejspíš nedonutíš obsluhu v restauraci, aby nám vůbec něco donesla."

Usmál se na ni. „Nevadí. Mám svoje metody. A ostatně – teď stejně spíš myslím na to, že dnes spíme spolu, Millo."

„Já nevím," zpanikařila, i když jí touha vyrážela dech. „Jestli to pro tebe –"

„Millo, chci být s tebou. A jsem zdravý, s ženou jsem nespal už dva tři roky! A jako dárce krve chodím i pravidelně na testy, a –"

Milla vykulila oči a vzápětí se rozesmála. „Tohle jsem nemyslela, i když to moc ráda slyším! Mimochodem, nosím antikoncepční náplast. Jen bych zkrátka nerada, aby sis myslel, že prostě *musíš*. Taky ještě můžeme počkat, nebo třeba…"

Zarazila se a uvědomila si, že plácá nesmysly. Naklonila se k němu a políbila ho. „Ne, chci tě. A jestli mě taky chceš, budeme radši míň mluvit a víc jednat, co říkáš?“

Diaz jí polibek mlčky, vášnivě oplatil, přidržel si ji za bradu a trochu drsně se do ní pohroužil jazykem a rty. Potom stále beze slova zařadil rychlost a džíp se prudce vrhl do noci.

20.

Jak se blížili k hotelu, napětí mezi nimi stále sílilo. V kabině auta bylo skoro nedýchatelno. Millu vzrušením svědilo celé tělo od hlavy až po paty, protože nedokázala myslet na nic jiného, než co s ní Diaz udělá – a co udělá ona s ním. I když jí to zdravý rozum stokrát vymlouval, byla odhodlaná jít s Diazem do postele. Jistě, možná jde o obyčejnou reakci na přestálé nebezpečí, ale i kdyby měla ráno litovat, teď byla rozhodnutá necouvnout.

Lačněla po něm tak nezvladatelně, až to bolelo, tak zoufale a dychtivě, že byla schopná vyvrcholit už při pouhé představě jeho těla ve svém. Musela se ovládat, aby ho nepřinutila zaparkovat při krajnici a nevrhla se na něho, obkročmo se na něho neposadila a nepomilovala se s ním tak zuřivě, aby aspoň na chvíli směla nemyslet, zapomenout na svůj žal kvůli ztracenému Justinovi, na život poznamenaný tak krutou ztrátou, že už nikdy nebude k žití. Ale – co když bude? Co když Diaz je zlom, na který čekali všichni ostatní, její rodiče, sourozenci, přátelé.

Nebo ji k němu žene jenom docela obyčejná živočišná přitažlivost?

Konečně byli u cíle. Diaz si nazul mokrá bagančata, ponožky odkopl stranou a vystoupil. Milla nehodlala z té výšky sama seskočit, protože by dopadla přímo na potlučená chodidla obalená džínovinou, takže počkala, až Diaz obejde vůz, otevře dveře a sundá ji dolů. Těšila se, že ji opět postaví těsně před sebe a možná ji k sobě i přitiskne, aby cítila vůni a žár jeho těla, ale Diaz ji držel co nejdál od sebe a postavil na zem opatrně jako kus křehkého porcelánu. Vzhlédla k němu a vlastně ji

nepřekvapilo, že má svůj obvyklý uzavřený, odtažitý výraz.

Noční recepční zvědavě pozoroval, jak jdou od vchodu směrem k výtahu. Milla se mu nedivila, protože zřejmě jen málokdy viděl tak zřízené hosty, ženu s nohama obalenýma hadry a muže v mokrých džínách a čvachtajících bagančatech. Kdyby na sobě neměli suché nové mikiny, možná by na ně zavolali ochranku jako na nějaké bezdomovce.

Ve výtahu stáli s Diazem mlčky, bok po boku. Mille se celým tělem přelévaly vlny žhavého vzrušení, dokonce ji brněly i konečky prstů.

Diaz z kapsy vylovil elektronickou kartu do dveří. Jako zázrakem fungovala.

Odemkl dveře svého pokoje a postrčil Millu dovnitř. Současně stiskl vypínač. Milla náhle zatoužila se upravit. Rozběhla se ke spojovacím dveřím do svého pokoje. „Ty, Diazi, jen si sundám hadry z nohou a osprchuju se, a hned –“

„Posaď se!“ přikázal jí.

Užasle na něho zamžikala.

Postrčil křeslo blíž do středu pokoje a posadil ji do něj. Rozsvítil stojací lampu, klekl si a začal jí rozvazovat uzly u kotníků obalených hadry. Bosá chodidla pečlivě prozkoumal, zda na nich nejsou krvavé šrámy nebo řezné rány, ale Milla ten pochod v nouzovém obutí zvládla kupodivu bez větší újmy.

Když Diaz skončil, zvedl se a Milla také. Prsty si prohrábla zcuchanou čupřinu. „Osprchuju se,“ vyhrkla znovu a zkusila kolem něho projít do svého pokoje, ale Diaz ji jednou paží objal kolem pasu a přitáhl k sobě.

„Sprcha počká.“

„Ale vlasy – ta říční voda –“

„Byla čistá.“

„Stejně bych si je ráda umyla.“ Milla sama nevěděla, proč hledá výmluvy, aby oddálila nevyhnutelné, ale zčistajasna šílela nervozitou. Tohle nedělala už příliš dlouho a Diaz nebyl obyčejný muž. Potřebovala zpomalit tempo.

Rozepnul jí džíny a pošeptal do ucha: „Chci tě právě takhle a hned.“ Políbil ji.

Nechoval se ani v nejmenším romanticky. Žádná něžná slůvka, žádná galantní gesta, jenom polibek, který se prodlužoval a prohluboval, byl stále dravější a hltavější. Podobný polibek Milla dosud v životě neochutnala, ještě nikdy neměla pocit, že z ní nezbývá nic než žena šíleně vzrušená blízkostí muže. Dlaní jí podepřel zátylek a pil vláhu z jejích úst, jako by těsně před smrtí žízní objevil pramen života.

A jako by do jejího pramenu vtékal i jeho vlastní.

Už léta necítila, že dává i bere zároveň.

Do břicha ji tlačila jeho erekce, kamenně tvrdý důkaz jeho touhy a vzrušení, který hmatatelně odrážel její vlastní touhu. Už pološílená nedočkavostí zápolila s knoflíkem a zipem jeho džín, zvítězila a osvobodila toho nádherného živočicha, který jí celou svou délkou skočil do ruky a přimknul se k ní hedvábným žhavým povrchem. Začala ho laskat, jako by krotila něžné a přitom dravé zvířátko, klouzala dlaní nahoru a zase dolů. Diaz temně, chraplavě zasténal.

Zvedl Millu do náruče, odnesl ji na postel a během pouhých deseti vteřin ji vysvlékl úplně donaha. Dalších deset vteřin mu stačilo na odhození vlastního oblečení, rozpáčil Mille kolena a padl mezi ně bez toho, že by se zdržoval čekáním na její projevy vstřícnosti. Loktem se vzepřel o prostěradlo a druhou rukou jí jediným prudkým pohybem navedl penis hluboko do klína.

Na okamžik znehybněl a přes stisknuté rty mu sykavě unikal trhaný dech. Navzájem si zůstali hledět do očí. Milla se nevzmohla na jediný pohyb, pronikavý pocit jejich spojených těl ji vykolejil a okradl o zbytek rozumu, kterým ještě zůstávala v realitě. Zaskočil ji napjatý výraz v jeho obličeji, napětí stále sílilo, prohlubovalo se, zatímco jejich těla se navzájem svírala jako zaťaté pěsti. To napětí se přelilo i do Milly, narůstalo jako tupá, sžíravá bolest v dlani bušící do ostří nože, až po hranici snesitelnosti. Diaz náhle zprudka, křečovitě vydechl a zakroužil boky na Milliných kyčlích, povytáhl úd z klína až po špičku a vzápětí ho prudce a co nejhlouběji přirazil zpátky.

Milla Diaze vnímala podivně zostřenými a jakoby znásobenými smysly, jeho tělo, tvar, vůni, doteky, hladkou tuhou pokožku, barvu a rytmus dechu… Všechno, všechno. Diaz na ni útočil, jako by se snažil probojovat k ukrytému pokladu, ke své slasti, k její slasti, zuřivě a soustředěně jí vnikal do těla a opět z něj unikal v krkolomné jízdě, kterou zakončil poslední náraz kyčlí o kyčle a závěrečná křeč, během níž v něm rozvibroval každičký sval, celý se zasvíjel a vzepjal jako splašený hřebec. Poté se zvolna zhroutil na Millino tělo.

Uvolnění po orgasmu připomínalo pohled na nekonečnou pustou pláň, neměnnou, smutnou, ale současně konejšivou a uklidňující. Milla ležela bez hnutí, příliš vyčerpaná na jakýkoliv mocnější pocit, sotva schopná dýchat. Měla chuť plakat, i když nevěděla proč, vždyť teď v mužské náruči by správně měla prožívat štěstí, uspokojení, klid, bezpečí. Přesto toužila zarýt se mu tváří do ramene a rozvzlykat se jako malé dítě.

Ale proč? Že to všechno je omyl? Nesmysl. Nebo že je konec? To spíš. Kdyby v téhle chvíli měla sílu přemýšlet, asi by nemyslela na nic jiného, než že se s ním chtěla

znovu milovat. Co nejdřív, pokud možno hned. Co nejčastěji, pokud možno pořád.

Diazovým tělem doznívalo napětí, jako když ve strunách doznívají akordy. Náhle dostala strach, že ty tóny utichnou úplně, a šeptem vyhrkla: „Ještě.“ Pokrčila kolena a stehny Diaze obemkla kolem pasu, aby jí jeho ochabující penis neunikl z klína.

Diaz se tiše rozesmál, hrdelně a příjemně, a teplým dechem Mille rozčeřil zcuchané vlasy. „Není mi šestnáct. Musíš mi dopřát aspoň pár minut.“ Pořád ještě byl trošičku udýchaný, ale zůstal v ní, jen ztěžkl, jako by se konečně uvolnil a uvelebil se v Mille trochu pohodlněji. Oba věděli, že dokud se nepohnou, zůstanou spojení. „Tak bych řekl, že jsem nevydržel ani čtvrt minuty.“

„To já nevydržela ani tak dlouho,“ přiznala Milla a se zavřenýma očima zhluboka vdechovala horkou mužnou vůni jeho kůže.

„Díkybohu, nemusím se hanbou propadnout,“ zamumlal, políbil ji na spánek a šeptl: „Chvilku si zdřímni.“ Načež zavřel oči a okamžitě usnul.

Něco podobného jí doporučil už při jejich prvním setkání na půlnočním hřbitově, ale bože, jak je teď všechno jiné! Tíha jeho těla jí připadala tak slastná, až se z toho málem rozplakala. Těžko však mohla usnout, když pod jeho vahou sotva dýchala, když toužila plakat a smát se najednou. Copak mohla spát, když se bála uvolnit svaly, aby jí neunikl z klína? Ale nakonec usnula, neuhlídala se.

Probudily ji něžné, předlouhé pohyby penisu hluboko v jejím těle, tvrdé prsty zarývající se jí do hýždí, která si Diaz zvedal výš k sobě a třel se jí rozkrokem o rozkrok. Milla netušila, jak rozsáhlé má sexuální zkušenosti, ale každopádně věděl, co dělá, cílevědomě v ní probouzel slast a tu pak bičoval k zpěněnému příboji vyvrcholení, jenž je oba oslepil žhavými výtrysky slastného ukojení.

Konečně se dostala do sprchy, i když v Diazově společnosti to byly spíš orgie než sprchování. Se zájmem zkoumal její tělo, osahal každou jeho křivku, každý záhyb jako slepec, který se podruhé už nechce ptát na jméno a pozná dotyčného sám.

Náhle ji zaskočil přiznáním: „Ještě nikdy jsem nespal s ženou bez kondomu."

„Nikdy?"

Zavrtěl hlavou. Pozoroval konečky vlastních prstů, kterými jí klouzal po něžné oblině břicha, zarazil se a zamířil jimi rovnou do rozkroku, kde ji dvěma prsty rozevřel a začal pátrat uvnitř vlhké chodbičky. Milla sykavě vsrkla vzduch a vytáhla se na špičky. Popadla ho za ramena, aby slastnou závratí neztratila rovnováhu.

„Moc se mi to líbí," zamumlal.

„Co přesně?" Úplně zapomněla, o čem předtím mluvili. „Klouzat do tebe. Tak proboha neztrať tu náplast, moc tě prosím!"

Milla nikdy neplanula nadšením pro různé sexuální kejkle, vlastně ji moc nebavil ani orální sex a další praktiky, které řadě lidí připadají úplně běžné. Ovšem Diaz jako by neznal hranice jejího těla, s ním všechno probíhalo tak přirozeně, že to přijímala a sama poskytovala vášnivě a zcela bez zábran. Vzrušovaly ji jeho doteky, jeho vůně, blízkost, horká pokožka, chraptivé steny, všechno.

Všechno.

Ráno byla od milování celá rozbolavělá, věděla, že chůze jí bude dělat proklaté potíže, ale současně si už neuměla vzpomenout, jaké je *neznat* Diazovo tělo, necítit ho v sobě, na sobě, u sebe, kolem sebe. Ráno mu už *patřila.*

Probudilo ji denní světlo pronikající do pokoje kolem zatažených závěsů. Diaz ležel za ní, jednu těžkou paži

přehozenou kolem jejího pasu a jeho horký dech jí ovíval nahé rameno. Připadala si jako husička, tonula v propastném šoku, protože Diazovi patřila, jako nikdy nepatřila ani Davidovi. To poznání ji bolelo. I když až do Justinova únosu žila ve šťastném manželství, vždy zůstávala sama sebou a David zůstával Davidem. Nesplynuli dojedná osoby, David měl kromě rodiny ještě svou práci a Milla svůj sen o dětech a studiu a učitelském povolání. Bylo to docela příjemné, to vědomí nezávislosti, vlády nad vlastním životem.

Ovšem David byl civilizovaný člověk a Diaz… ne. Nedovolil jí zachovat si sebemenší odstup.

Dobře si uvědomovala, že se miluje s šelmou, predátorem, nebezpečným, nevypočitatelným, ale ona se v životě necítila tak bezpečně jako v jeho objetí. Využil ji pro vlastní rozkoš, ale to ona jeho taky. Včera večer to nebyl jenom sex, i když původně myslela, že to tak bude. Ne. Včera večer si jeden druhého zabrali. Jako území. Jako majetek. Drsně a neodvolatelně.

Vážně stála přesně o tohle? Své emoce by zřejmě zvládala líp, kdyby šlo *pouze* o sex, ale teď byli spojeni, propojeni něčím tak prazákladním a primitivním a hlubokým, že to prostě neuměla pojmenovat.

Láska? Ne, to není vhodné slovo. Mezi nimi jiskřila mocná přitažlivost, která jako by tryskala až odkudsi z buněčného jádra, ale láska to nebyla. Milla si byla proklatě jistá, že Diaz ji nemiluje, zato spolu tvořili dvě poloviny jedné dokonalé bytosti, a to ji zneklidňovalo mnohem víc, než kdyby se jednalo o lásku. Znamená to, že je stejně nemilosrdná a chladná jako Diaz? Změnila se během svého pátrání po Justinovi v Diaze?

Zavrtěl se a políbil ji na rameno. „Musíme vyrazit na letiště.“

Mille se vstávat nechtělo. „Mám ještě dva dny dovolené.“

Věděla, že by se měli vrátit do El Paso, kde by Diaz pokračoval ve stopování Pavóna. Vždyť teď, když se shodli v jistotě, že celé ty roky ji někdo sváděl ze správné stopy, mají další vodítko, nabízí se jim jiný úhel pohledu na všechny dosavadní informace. Ale – byl by vážně takový zločin, kdyby po deseti letech měla dva dny jenom a pouze a výhradně pro sebe? Dřív by ji něco podobného ani ve snu nenapadlo.

„Co se stane, když odletíme podle plánu?“

„Nejspíš půjdu hned do práce,“ přiznala Milla bez mučení. Doma v El Paso bude všechno jinak, věci se vrátí do starých kolejí, ale tady v Boise, kde ji nikdo nezná, je úplně jiný svět.

Diaz se překulil na břicho a zvedl sluchátko. „Zruším rezervaci letenek.“

21.

Arturo Pavón s oblibou vykládal každému, kdo ho vydržel poslouchat, že na urážky on nikdy nezapomíná a už vůbec je neodpouští. Dělalo mu dobře, jak se všichni hned zatvářili ostražitě, jak vyplašeně těkali očima, jako by hledali únikovou cestu. A říkal pravdu, nezapomněl žádný podraz, skutečný nebo jen pomyslný. Existovala pouze jediná svině, která mu ublížila a vyvázla bez trestu, a to ho děsně štvalo. Táhl s sebou ten šutr celé roky, ale nezapomněl a po pomstě toužil pořád stejně silně jako na počátku. Pomsta si dávala na čas, ale on nepochyboval, že se dočká. Jednoho dne se jejich cesty zkříží a ta americká mrcha bude litovat, že se kdy vůbec narodila.

Už deset let v sobě nosil nenávist a odhodlání pomstít se za své oko.

Mohl ji sejmout už stokrát, v jednom kuse lezla do Mexika a pitomě se tam vyptávala, čmuchala. Jenže Gallagher to zakázal, že prý ta káča je moc na očích. Kdyby zmizela, začalo by vyšetřování, které by v lepším případě skončilo jejich obrovskou finanční ztrátou – museli by uplatit spoustu papalášů, aby laskavě koukali jiným směrem. V horším případě by však oni sami mohli skončit v americkém či mexickém lochu, to podle toho, na jaké straně hranice by je zrovna zatkli. Tedy, kdyby to došlo až takhle daleko, pak by Pavón všemi deseti hlasoval pro americký kriminál s klimatizací, přísunem cigaret a barevným televizorem.

Jo, Gallagher. Pavón mu nevěřil, a to nejenom proto, že nevěřil nikomu na světě. Jejich spolupráce byla dlouhá a výnosná, Gallagher vždycky uměl vykoumat šikovnou

cestičku jak nasekat moře prachů. Pavón ho poznal ještě na začátku jeho kariéry, kdy byl Gallagher chudý jako kostelní myš, zato bezohlednosti měl na rozdávání. Jakmile šlo o peníze, pro Gallaghera neexistovala jediná překážka. Když je nemohl vydělat, tak je ukradl nebo vyšmelil, a zvysoka kašlal na to, kolik lidí přitom zadupe do hlíny. Podobné typy to bez výjimky dotáhnou daleko.

Pavóna už dávno trklo, že pro něho je lepší kámošit se s lidmi jako Gallagher než hrát sólo a nechat se zlikvidovat soupeřem v branži. Jakmile Gallagher potřeboval někoho odstranit, Pavón se o to postaral. Když chtěl něco ukrást, Pavón to ukradl. A pokud potřeboval někomu dát lekci, Pavón si dal sakra dobře záležet, aby si dotyčný vtloukl do hlavy, že zkřížit cestu *seňoru* Gallagherovi se nevyplácí.

Až do toho dne před deseti lety se Arturovi dařilo všechno jako na drátkách. Objednávka zněla sakra prostince: Ukrást blonďaté dítě té *gringo,* co nejmíň třikrát v týdnu chodí na vesnické tržiště. S Lorenzem se vypravili do vesnice, počkali si a měli kliku – objevila se hned první den.

Usoudili, že to bude brnkačka. Jediný problém viděli v tom, že dítě nesla v šátku na prsou, ne na boku nebo na zádech. Ale Lorenzo měl s sebou nůž, a tak se domluvili, že k té *gringo* přistoupí současně každý z jedné strany. Lorenzo měl přeříznout cípy šátku, Pavón drapne dítě a budou v čudu. Šéf sehnal nějaké americké pracháče, kteří za možnost adoptovat plavé dítě souhlasili s vyplacením obrovské sumy, a tahle kořist byla přesnadná. Mladá *gringo* se soustředila na nákupy, a navíc to byla typická Američanka, měkkotina nepřipravená na sebemenší nebezpečí.

Podcenili ji. Počítali s tím, že ta ženská začne bezmocně vřeštět a hystericky vyvádět, ale ona se s nimi

pustila do zběsilé rvačky, jako by jí přeskočilo. Dodnes Pavóna probouzela noční můra, v níž mu její nehty drásají tváře a probodávají oko, dodnes přitom omdléval hrůzou a bolestí, jako by měl celý obličej v jednom ohni. Naštěstí pak Lorenzo tu mrchu bodl do zad, takže se jim podařilo utéct, ale bohužel se z toho vylízala. Sám se zotavoval celou věčnost a přitom tu krávu proklínal a přísahal jí pomstu. Místo oka mu zůstala jen zjizvená díra a na obličeji měl dodnes znát stopy jejích drápanců. Když se trochu zmátořil a začal opět chodit za kšefty, zjistil, že má problém s prostorovým viděním a vinou toho už nestřílí zdaleka tak dobře jako dřív. A taky už neměl šanci vmísit se do davu nepozorovaně jako dřív, lidé se po jeho zmrzačeném obličeji ohlíželi a snadno si ho zapamatovali.

Jo, ta potvora mu zavařila moře trablů a má to u něho schované.

Momentálně však měl větší starosti, problém, z kterého mu běhal mráz po zádech. S tou ženskou zatočí, až přijde vhodná chvíle. Ovšem Diaz… to je něco jiného. S Diazem v patách musí být dvojnásob opatrný, jinak jde pod kytičky.

Všichni věděli, že Diaz loví lidi za prachy. Pavón se na jednu stranu chvástal svou zaslouženou reputací, na druhou se snažil nelézt úřadům a policii moc na oči. Jak s oblibou říkával Gallagher, fungoval výhradně mimo signál jejich radarů. Tak kterému pracháči šlápl Pavón na nohu tak moc, že si na něho najal zrovna Diaze? I kdyby si samým přemýšlením zavařil mozek, vždycky dospěl jen k jediné odpovědi.

Později málem vyletěl z kůže, když zjistil, že Milla Booneová byla v Guadalupe zrovinka tu noc, co odšupačili tu mladou Šiškovou na cestu do ráje. Dostala se k němu sakra blízko, byla na stejném místě ve stejnou dobu jako on, před čímž ho Gallagher celé ty roky varoval.

Byla to náhoda, že v narvané *cantina* na celé kolo rozhlásila, že zaplatí deset tisíc amerických dolarů za každou informaci, která ji dovede k Diazovi? Pokud měla deset tisíc jen na úplatek, jak asi musela být prachatá? A copak by sháněla Diaze, kdyby ho nechtěla najmout? Diaz není ten, s kým se lidi scházejí akorát kvůli autogramu. A už vůbec by za to nevyhodili deset tisíc oknem, no ne?

Pavón si uměl dát dvě a dvě dohromady. Bylo jasné, že Milla Booneová si najala Diaze, aby ho našel. Pavónovi se totiž krátce potom doneslo, že Diaz po něm pase. Nezdržoval se zjišťováním, zda to je pravda a co k tomu Diaze vede. Diaz totiž nelovil lidi, aby si s nimi poklábosil, ale nechal je prostě… zmizet. Kromě těch mrtvých. Ti se našli snadno, ale ostatní už nikdy nikdo neviděl ani o nich neslyšel. Člověk se mohl nejvýš domýšlet, co s nimi Diaz vlastně provedl.

Pavón se ihned vypařil z Chihuahuy. Dodnes neměl jistotu, jak to s ním bude dál. Diaz se nikdy nevzdává, čas pro něho nehraje roli.

Vůbec poprvé v životě se Pavón bál.

Odjel na pobřeží Mexického zálivu, kde se mu vzdálený bratranec staral o malou rybářskou loďku. Tamní kraj plný džunglí a močálů, moskytů a námořních ropných plošin očividně nelákal tolik turistů jako zbytek Mexika. Naložil na člun zásoby a vyplul na záliv, protože tam z dálky viděl každého, kdo by se pokusil přiblížit – leda by se Diaz rozhodl doplavat k němu pod vodou. Pavóna mrzelo, že ho tahle nesmyslná možnost vůbec napadla, protože od té chvíle pořád nervózně čučel do hlubin kolem člunu, a to možná ještě víc než na hladinu zálivu.

Počasí bylo úděsně vlhké, což Pavóna jakožto dítě pouště deptalo k zešílení. Navíc byla sezona hurikánů, takže každý den vystrašeně poslouchal předpověď počasí. Pokud by na záliv měla udeřit jedna z těch vražedných

vichřic, chtěl se v předstihu schovat hluboko do vnitrozemí.

Jednou týdně připlul k břehu pro zásoby a přitom pokaždé zavolal Gallagherovi. Gallagher nedůvěřoval mobilním telefonům, i když přístroj vlastnil – jen ho prostě nepoužíval k vyřizování kšeftů. Svou opatrnost přeháněl dokonce natolik, že odmítal i bezdrátové aparáty. Pavón se mu pokoušel vysvětlit, že se dá sehnat i typ mobilu, který se nedá odposlouchávat, ale Gallagher měl nedůvěru zkrátka v krvi.

Ovšem od chvíle, co se Pavón dozvěděl, že Diaz pase právě po něm, mu tahle podělanost přestala být k smíchu. Co když mu zrovna tohle zachrání život?

Napadalo ho jediné bezpečné řešení, a sice zabít jak Diaze, tak i Millu Booneovou. Diaze z toho důvodu, že představoval bezprostřední a největší hrozbu, a tu ženskou proto, že by si mohla donekonečna najímat zabijáky, až by to některému z nich vyšlo. Neměl tušení, jak se jí povedlo spojit si Pavóna s únosem. Bylo očividné, že navzdory Gallagherovu vlivu někdo žvanil.

Zabít je, to by chtělo sakra opatrně našlapovat, zvlášť v případě Diaze. S tou káčou to bude snazší, takže může přijít na řadu až jako druhá. A než ji oddělá, možná jí nejdřív předvede, jak to vypadá s pořádným chlapem. Páni, teď pro ni vymyslel dokonalý konec! Pěkně si s ní pohraje a nakonec ji využije jako *dárce orgánů* To bude z jeho strany projev setsakra dobré vůle, ne? Pobaveně se uchechtl, ale smích ho rychle přešel.

Nejtěžší bude dostat se k Diazovi natolik blízko, aby ho mohl oddělat, ten chlap je jako dým, hned tady, hned támhle, mizí s každým poryvem vánku a nenechá za sebou sebemenší stopu. Diaze neobjeví jinak, než že se mu sám nabídne jako vějička, obětní beránek, a to musí provést s maximální opatrností. Vláká ho na místo a do situace, kde

on, Pavón, bude mít navrch. Především musí zabránit tomu, aby si Diaz uvědomil, že obětní beránek je ozbrojený, čili aby polevil ve střehu až do chvíle, kdy na obranu bude příliš pozdě.

Zmíněný plán ovšem vyžadoval spoustu promýšlení a příprav. Podobná akce se nepřipraví přes noc. Všechno musí dokonale klapnout, jinak by to parádně odskákal.

Pokud šlo o ty sebemenší detaily a opatrnost, neměl Gallagher konkurenta, takže mu hned při své nejbližší každotýdenní návštěvě pobřeží Pavón během telefonátu vyklopil svůj plán. „Musíš ke mně nasměrovat Diaze!“ vysvětlil. „Ale nesmí ho přitom trknout, že na něho šijeme boudu.“

Gallagher se na chvilku zamyslel. „To nezní špatně. Srovnám si to v hlavě. Kde jsi teď?“

„V bezpečí.“ Gallagher nebyl jediný, kdo měl důvod k opatrnosti.

„Ale na tohle se potřebujeme sejít.“

Áha! To znamená, že šéf má něco, o čem se nechce šířit do telefonu. „Dneska to nestihnu.“ Lhal, stihnout by to mohl, ale radši nechal Gallaghera v domnění, že se skrývá mnohem dál než ve skutečnosti, třeba až v Chaipasu, nejjižnějším cípu Mexika.

„Tak kdy?“ vybuchl Gallagher vztekle a… Bylo v tom ještě cosi víc. Ze by byl ustaraný? Ale kvůli čemu by si Gallagher dělal starosti? Po něm přece Diaz nešel – a tu si Pavón během zlomku vteřiny uvědomil, že mu nehrozí nebezpečí pouze od Diaze. Představoval spojovací článek nejen mezi Gallagherem a současnými kšefty, ale i mezi Gallagherem a uneseným děckem Milly Booneové, i když ten případ byl starý rovných deset let. Gallagher by se nejlíp ochránil, kdyby ten spojovací článek zlikvidoval.

„Nó, řekněme – za dva tejdny?“ nadhodil Pavón mazaně.

„Dva týdny! Kčertu, přece to zvládneš rychleji!“

„A co když se mi z tohodle pozemskýho ráje zatím nechce pryč? Nic mi nechybí a zrovinka tady mě nikdo hledat nebude. Jakmile bych se vrátil, pozná mě každej, no nemám pravdu? A tak se ptám, kohopak se lidi budou bát víc, *seňora* Gallaghera nebo *seňora* Diaze? Když *seňor* Diaz podrží někomu kudlu pod krkem a zeptá se, jestli mě náhodou nezahlíd, bude dotyčnej kalit vodu, nebo vybalí pravdu? Vsadil bych kalhoty, že se strachy podělá, to jo, ale kápne božskou.“

Gallagher se dlouze, podrážděně nadechl. „Tak dobrá, když se bojíš, tak se bojíš. Až nebudeš tak podělanej, brnkni a domluvíme se.“

Tak průhledná urážka ho má přinutit, aby ze sebe udělal pitomce? Pavón se ušklíbl pod vousy a práskl sluchátkem. Vzápětí načuřeně svraštil čelo: Ale co si teď počne, když už nemůže počítat s Gallagherovou pomocí?

Co by. Musí se o Diaze postarat sám. Nic jiného mu nezbývá. Ale jak? To byl proklatě tvrdý oříšek. Co takhle zajmout tu ženskou a nadhodit ji jako návnadu? Pokud Diaz vážně pracuje pro ni, určitě se jí přiřítí na pomoc – ale nesmí mít podezření, že se jedná o past. Jak ji tedy sebrat, aby hned na první pohled nebylo jasné, že v tom má prsty on, Pavón?

Znovu ho napadlo, že by jako návnadu použil sám sebe. Ale tak by musel nalákat *ji*, ne Diaze. V tom případě by scénář vypadal takhle: Až Diaz bude mít práci někde stranou, Pavón té Booneové pošle takovou hlášku, aby nad ní nemohla jenom tak mávnout rukou a taky aby neměla čas čekat až do Diazova návratu. Přijde sama a Pavón ji hned bude mít v hrsti. A jakmile dostane Booneovou, jako by měl i Diaze. Třeba ne hned, ale během čekání na něho by si tu krávu aspoň mohl vychutnat.

Jo. Jasně. To není špatný plán.

Dny ubíhaly a konečně převládlo chladnější počasí. Vzhledem k vlně veder, která zabrala větší díl léta, Milla příchod podzimu přivítala s úlevou. Prohlídku v Susannině ordinaci stihla a dostala nový předpis na antikoncepční náplasti sotva pár dní předtím, než jí došla zásoba. Když člověk uváží drastickou změnu v jejím životě, bylo to jenom dobře.

„Chtěla bych se ti omluvit za tu hloupost," řekla kajícně Susanna. „Šlápla jsem vedle. Měla jsem tě poslechnout, a ne si namlouvat, že jsem nejchytřejší na světě."

Milla na ni udiveně vykulila oči. V posledních dnech neměla čas myslet na Gallaghera, protože měla dost jiných starostí. Kdyby nebyla tak šťastná, musela by se červenat, co všechno ten termín „jiné starosti" znamená.

Konečně si vzpomněla na ten nešťastný večer s Gallagherovým pokusem o schůzku. „Pohoda," usmála se. „Všechno je v pořádku. Nechtěl pochopit, že NE znamená NE, ale teď už mu snad svitlo. Od té doby se neozval, chápeš?"

„To je fajn. Jako že tě neotravuje. Ale co *Pátrači!* Nepřestal vás sponzorovat? Tady máš ten recept."

Susanna začala ťukat do klávesnice počítače a sestřička zatím vypisovala formuláře pro laboratoř.

„Tvrdil, že moje odmítnutí nijak neovlivní výši dotací, tak doufám, že umí držet slovo."

„Byla bych ráda. Podle mě mstivý není. Tak dobře ho sice neznám, ale řekla bych, že na trucování nemá tu pravou povahu."

Milla se zasmála. Pravda, True nebyl typ, co trucuje jako malý kluk. Až teď si uvědomila, že na Gallaghera vůbec nemyslí. Myšlenky jí plně zaměstnávaly jenom dvě věci: práce a Diaz.

„Zavolala jsem i jemu a taky se omluvila,“ pokračovala Susanna. „Pak jsme se dostali taky na jiná témata a True se zmínil, že prý jsi sehnala tip na Justinova únosce. Nějaký Diego? Diaz?“

„Kdepak, to bylo zase další plácnutí do tmy,“ vyhrkla Milla. Podvědomě odmítla se Susannou probírat jak Diaze, tak i ten nečekaný zvrat ve svém životě.

„Kčertu! Doufala jsem, že aspoň tentokrát – no, snad příště. Ale kdyby se objevilo něco nového, nezapomeň mi zavolat.“

„Jasně.“ Milla sice přikývla, ale byla předem odhodlaná neprozradit z budoucích pokroků o nic víc než z těch současných. Za předpokladu, že Diaz svou teorií udeřil hřebík na hlavičku – jako že někdo ji celé ty roky záměrně vodí za nos – pak čím míň toho prozradí, tím líp. Susanně sice důvěřovala, ale jestlipak stejně bezmezné věřila i těm, s nimiž se Susanna stýká a baví? A všem přátelům Susanniných přátel? To těžko. Poučila se tedy od Diaze a držela klapačku.

Susanna si udělala poznámku do diáře. „Až přijdou výsledky, dám ti vědět, ano?“

„Dík. Kdybys mě nezastihla doma, nech mi vzkaz na záznamníku, ano?“

„Spolehni se. A kdybych si někdy urvala chvilku přes poledne, brnknu a skočíme si na oběd.“

Milla přikývla a zamířila do kabinky. Při oblékání si vybavila, jak ji Diaz doma svléká, a naráz zvážněla. Kvůli němu se totiž užírala obavami. Od jejich návratu z Idaho pátral Diaz kdesi v Mexiku. Dvakrát se pozdě večer objevil v jejím domku, odrbaný, špinavý a načuřený, vyhublý jako lunt. Chytrá ženská by se mu vyhnula obloukem z oprávněného strachu, že jí jde o život, ale Milla se chovala jako husička. V obou případech ho nakrmila, strčila do sprchy a vyprala mu oblečení. V obou

případech nevzdoroval, jen ji hltal nebezpečně přimhouřenýma očima, pod jejichž pohledem se jí podlamovala kolena, protože dobře věděla, že jen číhá na vhodnou chvíli. A v obou případech se na ni vrhl hned nato, co vyšel ze sprchy, ani se nestačil pořádně otřít.

A sotva ukojil sexuální chtíč, dostal znovu hlad. Těžko říct, co všechno v Mexiku vyváděl, ale vysloužil si tím bezedný žaludek. Milla mu vždycky připravila obložený chleba a pak seděli u stolu, Diaz se cpal a vykládal, co objevil. Bylo toho hodně málo, ale Milla měla jistotu, že to jsou správné informace, ne kouřová clona.

„Co jsem zatím slyšel, Pavón celou tu dobu dělá pořád pro stejného šéfa," prozradil jí Diaz při své poslední návštěvě, od které uběhly čtyři dny. „Nejdřív pašovali děti a teď se dali na pašování orgánů. Ale to víš, na ulici se o tom člověk nedozví, gang dokázal všechny dokonale zastrašit. Řekneš Pavón a všichni mají v kalhotách."

„Našel jsi některé z Loliných dětí?"

„Nejstaršího syna zabili před patnácti lety ve rvačce na nože. Mladší syn se s Lolou neviděl už osm let, ale vystopoval jsem ho v Matamoros. Pracuje jako rybář na velké lodi a zrovna je někde v zálivu. Vrátit by se měl za tři dny, tak si na něho počkám."

Když se druhý den probudila, chvilku si hověla tak… *spokojeně*, až se lekla. Ten pocit byl pro ni skrznaskrz nepovědomý. Sotva otevřela oči, zřejmě to vycítil a zavrtěl se, ještě v polospánku si ji přivinul do náruče. Se mnou je tak v pohodě, pomyslela si. Víc se uvolnit už zřejmě nedokáže.

Sklouzla mu dlaní po prsou. Pod prsty cítila drsné ochlupení, teplou kůži, silný, vytrvalý rytmus srdce. Jeho erekce ji lákala, vzrušovala, takže nakonec na ni přitiskla dlaň. „Pořád tomu nedokážu uvěřit," pošeptala mu a

vlepila pusu na rameno. „Vždyť ani nevím, jak se jmenuješ křestním jménem.“

„Ale víš,“ namítl s udiveně svraštělým čelem. „James.“

„Vážně? Myslela jsem, že sis to vymyslel.“

„James Alejandro Xavier Diaz, pokud chceš slyšet americkou verzi.“

„*Xavier?* V životě jsem nenarazila na jediného Xaviera! A jak zní mexická verze?“

„Skoro stejně. Júúú!“ zavyl chraplavým smíchem, protože Milla ho polechtala na citlivém místě. Při jeho smíchu bez výjimky roztála, protože ho slýchala jen vzácně.

Zatímco ho lechtala, vyhoupla se nahoru a obkročmo mu dosedla přímo na vztyčený penis. Sykla rozkoší. Diaz se zhluboka nadechl. Aniž by otevřel oči, oběma rukama ji popadl za hýždě a dráždivě je hnětl. Vlastně i kdyby nedělali nic víc, než že by byli takhle nehybně spojení a vzájemně se laskali rozpálenými dlaněmi, z té slasti by bohatě vyžila až nadosmrti.

Nakonec se však pohnuli, těžko říct, kdo touze po vyvrcholení podlehl jako první, ale ta živočišně zběsilá, drsná jízda skončila pro oba dva stejně mocnou explozí rozkoše.

Po snídani Diaz zmizel a neobjevil se už rovné čtyři dny. První říjnový týden se chýlil ke konci. Je Diaz v pořádku? Našel Lolina syna?

Po Millině odchodu zašla Susanna do soukromé kanceláře a zavolala Trueovi. „Právě jsem mluvila s Millou. O Diazovi neví, co by se za nehet vešlo. Nejspíš ti někdo něco namluvil.“

True chvíli mlčel a pak vztekle vybuchl: „S Diazem se dokonce *sešla*, ty huso! Minulý měsíc je viděli spolu v Juarezu!“

Susanně ztuhla krev v žilách. „Takže mi lhala?“

„Pokud tvrdila, že o něm nic neví, tak určitě.“

„Ale co by ji k tomu vedlo? Kamarádíme se už roky!“

True se pohrdavě ušklíbl. Ty dvě se *kamarádil* Bůh ho chraň před kamarády, jako je Susanna Kosperová!

„Možná tě podezřívá,“ vyštěkl. „Nejspíš o nás Diaz zjistil víc, než jsme mysleli.“

Tentokrát neměl True šanci zavěsit jako první, Susanně vypadlo sluchátko z prstů do vidlice. Zůstala na něj civět jako na hada. Millu odjakživa považovala za chytrou a šikovnou, nicméně neskonale naivní. Nyní se neubránila otázce, zda naivní není náhodou ona.

Hrdlo jí sevřela panika, hrozila, že ji zadusí. Příliš se nadřela, než aby teď jenom nečinně sledovala, jak se jí všechno rozpadá pod rukama. Musela s tím něco udělat. Teď hned!

22.

Diaz vstoupil do zakouřené *cantina* a našel si místo až u stěny, odkud mohl nenápadně sledovat přicházející a odcházející zákazníky. Podnikem duněla hlasitá hudba, kovové stolky byly přeplněné prázdnými láhvemi a toalety tvořil sud v nejzazším koutě. Dvěma prostitutkám šly kšefty jedna báseň, protože mexičtí farmáři a rybáři byli odhodlaní pobavit se za každou cenu, prozpěvovali si oblíbenou písničku, která řvala z reproduktorů, navzájem si hlučně a donekonečna připíjeli, což vyžadovalo další přípitky a další a další láhve. *Cantinero,* výčepní, sice vypadal na to, že má v nejbližším šuplíku bouchačku, ale zábava v jeho hospůdce byla spíš hlučná a bodrá. Diaz by se moc divil, kdyby se tu často skutečně střílelo.

Odchytit Enriqua Guerreroa vyžadovalo spoustu dřiny a trpělivosti. Diaz měl dojem, že se za ním táhl snad přes půlku Mexika. Teď však toho hajzlíka konečně dohonil v přístavním městě Veracruz, konkrétně v téhle smrduté přelidněné *cantina,* kde se Enrigue cítil ve společnosti svých *compadres* v naprostém bezpečí.

Lola ho podle všeho varovala, usoudil Diaz, případně jeho kámoši v Matamoros. Enrique vzal do zaječích. Proč by to ale dělal, kdyby neměl co skrývat? Při pouhém pohledu na Enriqua bylo jasné, že ke skrývání má spoustu důvodů. Byl to typ číhavé lasičky – nebo spíš tchoříka – která sleduje lidi vedle sebe, a když se zpijou do němoty, ubere jim z kapes tu jednu, támhle zase dvě bankovky. Byl šikovný, ale skoro to ani nepotřeboval: v *cantina* bylo temno a zakouřeno a všichni přítomní chlastali jako o závod, takže podobné zlodějničky by zvládl i pětiletý

capart. Enrique pil samozřejmě také, ale míň, díky čemuž měl nad ostatními obrovskou výhodu. Na druhou stranu, řada *campesinos* měla u sebe mačetu, a kdyby některý z nich chmatáka přistihl, neskončilo by to obyčejným monoklem.

Diaz nepil vůbec. Neposadil se, jen se vestoje opíral o stěnu. Většina hostů mu zatím nevěnovala jediný pohled. Dával si pozor, aby nezachytil pohled žádného konkrétního člověka, jen nenápadně pozoroval Enriqua a čekal na vhodnou chvíli.

Tchořík Enrique moc nepil, takže neměl nutkání navštívit sud v koutě. Kdyby ano, Diaz by se nenápadně přitočil za něho a vyvedl ho postranními dveřmi do venkovní *callejón*, uličky. V téhle tlačenici by si ho nikdo nevšiml, a i kdyby ano, stejně by na to zvysoka kašlal. Diaz tedy vyčkával, po chvíli se přesunul ještě hlouběji do šera, ale ani na vteřinku nepolevil v pozornosti.

Do úsvitu scházelo už pouhých pár minut, když se Enrique zvedl, popleskal kumpány po zádech a vysloužil si hýkavé, bodré nadávky a výbuchy opileckého řehotu. Očividně si nakradl dost a věděl, že v nejlepším se má přestat. S chmatáctvím to nepřeháněl, většinou nevybíral kapsy až do dna, takže po vystřízlivění si všichni budou myslet, že se večer prostě báječně bavili a vyšlo je to trochu dráž než obvykle.

Když Enrique otevřel dveře, venkovní svěží vzduch neměl šanci ani trošičku zředit nikotinový koktejl, který se v *cantina* vznášel u stropu. Diaz se beze spěchu odlepil od stěny. Vypočítal si tempo tak, aby ven vyšel těsně za Enriquem. I kdyby někdo z hostů Diaze pozoroval, neviděl by v jeho počínání nic divného, protože šel ležérně, jako člověk, který si po noci strávené v putyce jde zalézt na kutě.

Sotva za ním zapadly dveře, už jednu ruku přidržel Enriqueovi na ústech a druhou mu přitiskl nůž do žlábku pod uchem. Pak toho tchoříka bleskově odvlekl do černočerného zákoutí, kterých v uličce nebylo málo.

„Mluv a nechám tě běžet!“ sykl španělsky. „Ale zkus se bránit, a podříznu tě jako kuře!“ Aby svým slovům dodal váhu, Diaz zabořil špičku nože do kůže. Taková rána pekelně bolí a silně krvácí, ale při troše zkušenosti nezpůsobí vážnou újmu na zdraví.

Enrique pobrekával hrůzou a blekotavě sliboval první poslední, co si jen *seňor* bude přát. „Hele, esli de vo prachy –“

„Nech ty pracky v klidu, *cabrón!“* Diaz zaryl hrot nože trochu hlouběji. Druhou rukou tchoříkovi chvatně zkontroloval obsah kapes a sebral mu nůž, který se ten podrazák pokoušel nenápadně vytáhnout. „O peníze tvých kámošů nemám zájem, zato potřebuju, abys mi odpověděl na pár otázek.“

„Všecičko, co si jen budete přát, *seňor*, stačí akorát říct,“ kňučel tchořík.

„Posílá mě tvoje máti. Jmenuju se Diaz.“

Pod Enriquem se podlomila kolena. Neudržel se a na Lolinu adresu vychrlil proud nadávek, ale i kdyby je slyšela, zřejmě by ji to ani trochu nevyvedlo z míry. Diaz už stačil odhadnout, že mezi synáčkem a matinkou žádná zvláštní láska neplane, protože jinak by Diaze ani přes svou vlastní mrtvolu nenasměrovala k místům, kde byl tchořík k nalezení. Hlavním Loliným povahovým rysem je nezájem o kohokoliv s výjimkou vlastní osoby, kteroužto příjemnou vlastnost po ní synek podědil.

„Před deseti lety jsi bydlel doma u mámy v době, kdy se starala o unesené děti.“

„Hele, vo žádnejch dětech nevim, co –“

„Sklapni. Na děti se neptám. Pro koho pracoval Arturo Pavón a tvůj strýc Lorenzo? Slyšels někdy nějaké jméno?“

„ *Yanqui,*“ vyžbleptl Enrique. „Národnost mě nezajímá, *cabrón,* chci jméno!“

„Nevim… Jméno nevim. Slyšel sem akorát, že je z El Paso.“

„To je všechno?“

„Přísahám!“

„Tak tos mě zklamal, protože tohle všechno už vím.“

Tchořík se rozklepal. „Nikdá sem ho neviděl. A Pavón byl sakra vopatrnej, než aby se někdy podřek.“

„Ale strejda Lorenzo už tak opatrný nebyl, co? Nebyl to náhodou proslavenej chlubílek?“

„Jo, vejtaha on byl, *seňor,* ale to bylo samý mlácení starý slámy. Věděl kulový!“

„Tak mi to kulový koukej vyklopit a nech na mně, abych se sám rozhodl, jestli šlo o žvásty nebo ne.“

„Dyž už je to tak dávno, že si nevzpomínám –“

Diaz pohoršené mlaskl, ale nožem nepohnul. Ani nemusel, protože stačil ten tichý nesouhlasný zvuk, aby se Enrique podělaností doslova rozbrečel. K Diazovi zavanul ostrý puch čerstvé moče.

„Vzpomínáš si, jak Pavón při krádeži amerického děcka přišel o oko? Matka toho chlapce mu ho doslova vyrvala z hlavy. No tak, na to se přece nezapomíná!“

„Jo, vzpomínám,“ vzlykal Enrique.

„Vidíš, hned mi bylo jasný, že ti to pálí. Tak na co *všechno* se rozpomínáš?“

„Na toho šéfa z El Paso né, vo tom fakticky vím kulový! Ale to dítě, ten malej *gringo.*… Lorenzo vykládal, že jim pomáhala ňáká ženská, doktorka.“

Lékařka.

Millina přítelkyně doktorka Kosperová děcko přivedla na svět a celé ty roky udržovala s Millou kontakty. A dokonce žila přímo v El Paso.

Velký kus skládačky s třesknutím zapadl na správné místo.

Vykuchané oběti neměl na svědomí amatérský řezník, orgány byly odejmuty zručně, což svědčilo o jistých znalostech chirurgie. Vyjmutí orgánu by jistě zvládl i zaměstnanec pohřebního ústavu, ale pak by se orgán nehodil k transplantaci, byl by bezcenný. Všichni by nepochybně dali přednost člověku s lékařským vzděláním.

A kdo je jediný lékař, který žil poblíž vesnice, kde zmizelo Millino dítě, a teď žije i nedaleko hranice, kde se objevují vykuchaná těla?

Nikdo jiný než Susanna Kosperová.

Diaz musí Millu co nejdřív varovat!

Přehoupla se polovina října, ale Diaz se pořád ještě neobjevil. Mille to dělalo tak hrozné starosti, že se nedokázala na nic pořádně soustředit. Stalo se mu něco? Mexiko je sice přátelská a pohostinná země, ale jako každé místo na světě má i své nekalé živly. Ona sama sice sázela na Diaze, ale jistě existují i situace, kdy ten nejlepší a nejschopnější dravec padne do pasti nebo stojí proti drtivé početní převaze. A určitě nebyl ani neprůstřelný, ani opancéřovaný po celém těle.

Pokud se zrovna neužírala strachy, šílela vztekem. Copak Diaz nemá potuchy, jak je člověku, jemuž beze stopy zmizí někdo blízký? Jistě, Diaz nebyl totéž co Justin, spojovala je vlastně jen Millina láska. Její syn a její milenec – snad osud nedovolí, aby o oba přišla stejně krutým způsobem, aby se nikdy nedozvěděla, co se s nimi stalo, aby po obou z nich zůstala pouze bolest, prázdnota a

nejistota. Jen co se Diaz ráčí konečně ukázat, vyříká mu to pořádně od plic. Na tu lekci hned tak nezapomene, a pokud se mu to nebude zamlouvat, ať si trhne. Kdyby mu to moc vadilo, klidně ho pošle k šípku, ale dokud oni dva spolu *chodí,* nebude s ní jednat jako se sexuálním přístavem, kam zajede výhradně v situaci, kdy začne do lodi nabírat vodu.

Několikrát mu neúspěšně zkusila zavolat na mobil, ale byl buď mimo signál operátora, nebo měl aparát vypnutý. Hlasová schránka nefungovala, možná ji vůbec neměl.

Pro jistotu se co nejvíc zaměstnávala. Bohužel, zaměstnávali ji výhradně *Pátrači.* Kdovíproč vypukla přímo epidemie únosů dětí a útěků pubertálních zoufalců z domova, navrch se jako obvykle ztráceli studenti na horských túrách. *Pátrači* dokázali Millu vytížit tak beze zbytku, že si na své trápení většinou našla chvilku až pozdě večer, a to zase usínala únavou. Během jediného týdne se letecky přesunula do Seattle, odtud na Floridu do Jacksonville, do Kansas City, potom do San Diega a konečně přistála v El Paso. Po návratu se vyčerpáním sotva držela na nohou, ale doma se nejdřív ze všeho hnala k záznamníku, aby si přehrála vzkazy. Našla jich spoustu, ale od Diaze žádný. Bylo pravděpodobné, že jí zkoušel volat na mobil, jenže funkce záznamu nepřijatých hovorů se už definitivně sesypala, takže si nemohla ověřit, zda se mezi nimi neobjevilo i jeho číslo.

A vlastně – když tak o tom Milla přemýšlela, na mobil jí žádný hovor nepřišel už hezkých pár dní. Vzhledem k vytížení a fofru, který prožívala celý týden, jí na tom nebylo nic divného. Ostatně, sama mobil používala a dovolat se z něj dalo. Co když se ale nikdo nemůže dovolat jí?

Sáhla po sluchátku pevné linky a vytočila číslo svého mobilu. Čekala, že uslyší zazvonění, ale neozvalo se vůbec nic.

Zhnuseně zavěsila a mrskla mobilem do kabelky. Hned ráno ho zanese do opravny a půjčí si jiný, v případě nutnosti si nový aparát i koupí. Mohla se zbláznit z pouhé představy, že se s ní Diaz snažil zkontaktovat a ten pitomý krám nefungoval! Má on vůbec číslo její pevné linky? Nevzpomínala si, zda mu ho dávala nebo ne. Ale co, kdyby ji potřeboval odchytit opravdu nutně a přes mobil mu to nešlo, jistě by zavolal *Pátračům* a nadiktoval vzkaz, případně by si na informacích zjistil její číslo domů a nechal jí vzkaz na záznamníku. Kde ale kčertu Diaz vězí?

Vzápětí zadrnčel telefon a Milla po sluchátku přímo skočila. Co když – „*Seňora* Booneová.“

„Ano, u telefonu.“ Mille nebyl hlas povědomý, ale trochu jí připomínal ten srpnový anonym, který prozradil, kde by našla Diaze, ale stejný nebyl. První hlas byl vyšší, plynul uhlazeněji, tenhle hlas zněl chraplavě a měl odlišný přízvuk.

„Sem slyšel, že se zajímáte o Artura Pavóna?“

Panebože. Milla polkla tak křečovitě, že se vzrušením málem zadusila. Prosím tě, bože, ať je to smysluplná informace, a ne další falešná stopa! „Ano, zajímám se o něho,“ vydechla.

„Tak dneska večír bude v Juarezu. V hospodě *U modrýho prasete.“*

„V kolik?“ vykřikla Milla, ale neznámý už zavěsil. V paměti přístroje vyhledala číslo volajícího. Na displeji se objevila informace: *Nedostupné.*

Celá zoufalá se znovu pokusila dovolat na Diazův mobil. Po třech zazvoněních se dozvěděla, že zákazník není v dosahu služeb operátora.

Podívala se na hodinky. Půl páté. Byl to jeden z těch zběsilých dnů, kdy personál agentury rozehnala povinnost po celé zemi. Brian měl práci v Tennessee, Joann byla v Arizoně. A Debra s Olivií ležely doma s těžkou střevní chřipkou.

Milla si uvědomila, že sama jít nemůže, *nesmí*\ Neměla potuchy, jak podnik *U modrýho prasete* vypadá. Potíž byla v tom, že pokud jde o normální hostinec, žena tam nemá co pohledávat, ale jestli je to lepší klub, směla by tam vejít i Milla bez toho, že by ji automaticky považovali za prostitutku. Na druhou stranu, Pavón jistě není typ, který by vymetal kluby. Skoro s jistotou mohla počítat s tím, že řeč je o typické mexické *cantina,* což byl průšvih. Pak by jí stačilo strčit tam jenom nos, aby si vykoledovala parádní trable.

Honem v duchu zalistovala seznamem svých známých a snažila se vykoumat někoho, kdo by byl jak volný, tak ochotný ji do Juarezu doprovodit.

Bohužel, obě kritéria splňovala pouze jediná osoba.

Diaz jí důrazně radil, ať se Trueovi Gallegherovi vyhýbá na sto honů, a zřejmě k tomu měl i jiné důvody než obyčejnou žárlivost. Doporučoval jí to dávno předtím, než se z nich stali milenci, a spíš než radu to připomínalo varování. Možná se ho už tenkrát měla zeptat, proč Gallagherovi nedůvěřuje, ale s výjimkou Diaze a Briana to byl jediný muž, který by jí dnes mohl dělat doprovod.

Uvědomila si, že na důvodu Diazovy nedůvěry nesejde, určitě by ji nevaroval jen tak naprázdno. Milla prostě musí vycházet z toho, že věděl, co říká. Časem se od něho možná dozví, co mu tolik vadí na jednom z největších sponzorů *Pátračů,* ale do té doby se bude řídit podle jeho rady, a ne podle sebe.

Jistě existuje ještě někdo. Důsledkem jejího maximálního soustředění se na práci a pátrání po Justinovi

spočíval mimo jiné v tom, že měla značně omezený okruh přátel i známých. Ano, znala spoustu lidí, ale důvěrně jen málokoho, a vzhledem k okolnostem nepotřebovala nikoho, na koho by se nemohla stoprocentně spolehnout.

Náhle se jí úlevou udělalo téměř mdlo. Jistěže existuje ještě někdo! Teď jde pouze o to, zda ho zastihne: Rip Kosper. Honem vyhledala jeho číslo do zaměstnání. Protože jako anesteziolog se pohyboval většinou kolem operačních sálů a na ARO, vzkazy pro něho přijímaly spojovatelky v nemocniční ústředně.

Ne, pan doktor z nemocnice ještě neodešel. Milla zdůraznila, že jde o naléhavou věc, nadiktovala spojovatelce svoje jméno a telefonní číslo a dostala příslib, že ústředna ho zkusí vyhledat pomocí pageru. Během čekání na Ripův telefonát Milla zaběhla nahoru a převlékla se do džín a tenisek.

Rip se ozval až po hodině. Celou tu dobu Milla přecházela sem a tam jako lev v kleci, opakovaně se snažila dovolat na Diazův mobil a jen silou vůle se přinutila sníst obložený chleba. Anonym neuvedl, v kolik se Pavón ukáže, takže klidně může jít o akci na celou noc.

„Millo?“ vyhrkl Rip ustaraně, sotva se ohlásila do sluchátka. „Děje se něco?“

„Sháním doprovod na dnešní večerní výpravu do Juarezu,“ šla Milla rovnou k věci. „Všichni z agentury mají buď práci mimo město, nebo jsou na neschopence, a tohle sama podniknout nemůžu. Nešel bys se mnou? Já vím, že to je narychlo a máš dost svých starostí, jenže jsi jediný dostupný muž, na kterého se momentálně můžu spolehnout.“

„Jistě, to nebude problém. Kde a kdy?“

Vysvětlila mu, u jakého mostu a v kolik se sejdou. „Asi by ses měl patřičně ohodit, ta putyka bude nejspíš parádně zaplivanej pajzl.“

„*Hurááá!*“ protáhl Rip natěšené. „Putyky jsem už nevymetal, ani nepamatuju.“

„Jo, a ještě něco: Nemám ponětí, jak to bude trvat dlouho, výlet se možná protáhne až do rána.“

„Zítra mám beztak skoro oddechový den. Vlastně, první operaci máme v rozpisu až na poledne. Lepšího parťáka sis nemohla vybrat.“

„Díky, Ripe. Jsi poklad.“

„Já vím,“ přisvědčil samolibě.

O hodinu později už přecházeli most do Juarezu. Chelliných služeb Milla využívala výhradně v těch případech, kdy je pátrání vedlo do vnitrozemí, ale k Pavónovi by se za žádných okolností nepřiblížila beze zbraně, takže Chelle zavolala a dojednala si s ní schůzku. „Umíš zacházet s pistolí?“ obrátila se na Ripa, když konečně přešli most.

„Bohužel. Na lov jsem chodil, ale jen s puškou. A stejně jsem nikdy nic netrefil.“ Ustaraně si ji změřil. „Vážně myslíš, že se musíme ozbrojit?“

„Řeknu ti to takhle: Radši tam půjdu se zbraní, kterou nebudu muset použít, než aby to bylo obráceně. Zatím jsem ti to neprozradila, ale v *cantina* by se dnes měl ukázat právě ten grázl, co mi ukradl Justina. Pokud jo, pak vsaď boty na to, že bude ozbrojený.“

Rip se prudce zastavil, jako by vrostl do země. Zatvářil se rozpačitě. „Nemyslíš, že by bylo lepší obrátit se na policii? Nebo na FBI, nevím, kdo by to správně měl na starosti.“

„A co bych jim asi řekla? Že si myslím, že možná jde o chlapa, kterého jsem na okamžik zahlédla před celými deseti lety?“ Nechtělo se jí jednat ani se státní, ani s federální policií, protože v Mexiku byla jedna neoblíbenější než druhá.

„Vydloubla jsi mu oko, tím by se identifikace měla usnadnit.“

„Potíž je v tom, že pak by únoscem Justina mohli být všichni jednoocí Mexičani. Vždyť ani nemám jistotu, jestli tam skutečně přijde. Volal mi anonym. To přece není spolehlivý zdroj! Umíš si představit, kolik podobných telefonátů jsem za ty roky už měla? Zkus hádat, kolik z nich mi vyneslo použitelnou informaci, schválně.“

„Řekl bych, že ani jedna.“ Rip se viditelně uklidnil.

„Po pravdě, jedna ano.“

„Tak tohle je spíš plácnutí do vody než sázka na jistotu, nemám pravdu?“

„Vypadá to tak. Všechno se dozvíme až na místě. V žádném případě se však nehodlám potloukat kolem mexické *cantina* beze zbraně a pánského doprovodu.“

Rip věděl, jak to v takových putykách chodívá. Milla jít dovnitř nemůže – což znamená, že musí zůstat na ulici. A dokonce i čekání v autě venku, jak měla v plánu, mělo svá rizika.

Její starý přítel Benito už na ně čekal a s širokým úsměvem jí podal klíčky od Fordu Taurus, který byl v docela obstojném stavu. Navíc znal adresu putyky *U modrýho prasete* a vysvětlil jim cestu. Z dobroty srdce pak přidal varování, že jde o zapadák s proklatě šerednou pověstí. Většina *cantinas* byly docela vlídné podniky, kde si chlapi mohli dát do nosu a pořádně se pobavit, ale *U modrýho prasete* se houfovali ti nejhorší grázlové, co jen země nosí.

Milla začínala věřit, že Pavón se skutečně ukáže. Copak tahle *cantina* není přesně to místo, které mu vyhovuje?

Zvládli ještě schůzku s Chellou, jež jim mlčky předala igelitovou nákupní tašku, vzala si peníze a odplula. „To je vždycky takhle jednoduché?“ užasl Rip.

„Prozatím to tak bylo. Ovšem kdyby se do té tašky chtěl podívat policajt, hodím ji na zem a zdrhám jako o život.“

„V tom případě bych utíkal s tebou,“ zazubil se Rip pobaveně.

Nasedli zpátky do vozu, Milla k volantu. Než nastartovala, čistě pro jistotu vyťukala číslo Diazova mobilu. K jejímu nepopsatelnému úžasu se tentokrát ozval.

„Kdes byl?“ Skoro se na něho rozkřikla, ale v poslední chvíli se zarazila a zrudla až za ušima. Vždyť se chová, jako by měla právo vědět o každém jeho kroku! Když si to však srovnala v hlavě, napadlo ji, že to právo vlastně *mál* Jsou milenci a ona si kvůli němu dělá hrozné starosti. To přece není fér!

Následovaly tři vteřiny ticha, načež Diaz namítl: „Navlas stejnou otázku jsem se chystal položit já tobě.“

„Mám pokažený mobil, nepřijímá hovory. Volat z něj můžu, ale to je všechno.“

„Jenže já mám mobil skoro pořád vypnutý.“

„Proč?“

„Nechci, aby zvonil.“

Tentokrát se Milla radši kousla do jazyka, aby se ovládla, nepraštila mobilem na palubní desku vozu a vzteky ho nerozdupala. Přitom málem šílela z představy, že Diaz se určitě usmívá.

„Nepotřebuju na sebe upoutávat pozornost, chápeš?“

No dobře. Snad to je pravda. „Zjistil jsi něco?“

„Ano, a je to proklatě zajímavé. Kde jsi?“

„V Juarezu. Taky proto se ti snažím dovolat. Odpoledne jsem dostala anonymní tip, že Pavón bude dnes večer v hospodě *U modrýho prasete.*“

„Ten pajzl znám. Zůstaň, kde jsi, hned tam jedu. Sama tam jít nezkoušej!“

„Ale já tu nejsem sama, mám s sebou Ripa Kospera.“

Diaz okamžitě změnil tón hlasu. „Kospera?“

„Vzpomínáš si na mé přátele Susannu a Ripa?“

„Ona v tom jede, Millo. Patří k nim. Koukej od něho mazat co nejdál, ihned se vrať do El Paso! Okamžitě!“

Milla málem upustila telefon. Odtáhla ho od ucha, vytřeštěně se na něj zadívala a teprve pak váhavě pokračovala v hovoru. „Cos to říkal?“

„Susanna má prsty v Justinově únosu. A navíc je nejspíš až po krk namočená i do černého obchodování s lidskými orgány. Mrtvolám je odebírá odborník a ona je přece lékařka, ne? Vsadil bych na ni i poslední boty.“

Byla tak ohromená, že nedokázala pořádně myslet. Susanna? Ta představa byla nepřijatelná, nesmyslná. Je to její kamarádka, porodila Justina, věrně při ní celé ty dlouhé roky stála a zahrnovala ji přátelstvím a podporou. *A živě se zajímala o všechny pokroky v pátrání po Justinových únoscích!*

Milla měla pocit, že se udusí, oddechovala chvatně jako uštvaný pes. Polkla a zavřela oči, aby se co nejdřív zbavila závrati a neomdlela.

„Millo?“ ozval se ustaraně Rip. „Není ti zle?“

„*Ihned se ho zbav!*“ sykl jí do ucha Diaz nesmlouvavě.

„Jak rychle se sem dokážeš dostat?“ otázala se klidným hlasem, i když to přemáhání ji stálo spoustu sil.

„Mám to sedmdesát kilometrů. To dělá nejmíň hodinu.“

„Co když ten tipař mluvil pravdu? Nechci si Pavóna nechat proklouznout mezi prsty. Nejspíš z toho nic nebude, ale co když se ukáže?“

Diaz si konečně uvědomil, že Milla domů nepojede, i kdyby se postavil na hlavu. „Jsi ozbrojená?“

„Ano.“

„A on?“

„Teď zrovna ne.“

„Ať to takhle zůstane, slyšíš? Co máte za vůz?“ Popsala mu jejich taurus.

„Zůstaňte ve voze. Zamkni dveře. Zaparkuj na ulici, kde tě nepřehlídnu. Pojedu co nejrychleji. A kdyby se Kosper snažil o něco podezřelého, ustřel mu zadek, slyšíš?“

„Ano. Jistě,“ odříkávala Milla souhlasně na všechny Diazovy příkazy.

Vypnula mobil a chvíli seděla beze slova, s očima zavřenýma a hlavou zvrácenou na opěradlo, jen aby se nemusela podívat na Ripa. Ten do toho přece nemůže být zapletený. Ne Rip. Je laskavý, citlivý, každým coulem džentlmen. Naštvaného ho viděla vlastně jen jedinkrát – tehdy večer, kdy Susanna zinscenovala jakoby náhodné setkání s Truem. Rip otevřeně dával najevo, že ten chlap se mu nezamlouvá.

A Diazovi se True nezamlouval jakbysmet. Zvláštní, že oba dva nemohli Truea ani cítit. Není divné, že Susanna se ho snažila Mille vnutit i navzdory Ripovu nesouhlasu? Co tím asi sledovala?

True a Susanna se spolu občas baví. Na tom není nic špatného, teď je sice bohatý, ale pocházel z ostudně bídných poměrů. Někde zaslechla, že vyrůstal v jedné z nejchudších a nejnebezpečnějších čtvrtí v El Paso. Bylo jasné, že kontakty s tím prostředím dosud neztratil. A navíc Milla věděla, že mezi pašeráky čehokoliv patří většinou hodně nechutné typy. Susanna… a *True!*

Vypadalo to logicky. Pravda, neměla jediný důkaz, uvažovala ryze instinktivně, ale dávalo to smysl.

Z igelitové tašky vylovila jednu ze dvou pistolí a tašku postavila na podlahu vedle dveří, dál od Ripa.

„Děje se něco?“ nadhodil Rip účastně. „Nějaký problém? S kým jsi to vlastně mluvila?“

„S Diazem.“

Rip si ztěžka povzdechl. „Hm. Už jsem o něm slyšel.“

„Kde?“

„Zaslechl jsem Susannu, když telefonovala s Truem.“ Rip nehnuté civěl z okna. „Myslím, že ví o Susanně.“

Milla na něho zůstala vyjukaně zírat. V dlani křečovitě sevřela pažbu pistole. Promnula si oči.

„Občas se chová neopatrně, říká věci, které by neměla, zapomíná, že do vedlejší místnosti je slyšet každé slovo. Například její domácí pracovna zvuky spíš ještě zesiluje. Susanniny telefonáty poslouchám nechtěně už roky, ale až poslední dobou to začíná dávat smysl. Jednou s ním mluvila – vlastně si už nevzpomínám, co přesně řekla, ale najednou bylo úplně jasné, čeho se ten rozhovor týká. Snad šlo o částku, kterou vydělali na prodeji dětí, nebo o problémy, které jim způsobilo pozdvižení ohledně Justinova únosu. Ty peníze *vydělali.* Vážně řekla, že je *vydělalil“*

„Proč jsi něco neudělal, neoznámil to?“ vydechla Milla. „Měl jsi zajít na policii.“

„Neměl jsem důkazy. Kčertu, ani jediný mrňavý důkaz, jenom pár slov, která jsem pochytil z jejích telefonátů! Vyptávala se Truea, jestli si je jistý, že ten chlápek Diaz nic nevyčmuchá, a jestli si vážně nemusejí dělat starosti. Nevím, co řekl True, ale nejspíš nebral Diaze na lehkou váhu. Trochu jsem pátral na vlastní pěst, leccos jsem ještě zaslechl a dal si dvě a dvě dohromady, takže nakonec jsem zjistil, že za kostelem v Guadalupe mělo dojít k předání nějakého zboží. Znám v Mexiku pár týpků z podsvětí, a tak jsem jednomu brnknul, řekl mu o tom a dodal, že Diaz by tuhle informaci určitě ocenil. Pak už mi nezbylo nic jiného než doufat, že to zabere. Předtím jsem ještě zavolal na mobil tobě a s falešným přízvukem jsem ti dal tip, že Diaz bude v noci za kostelem. Jistý jsem

si tím nebyl, ale vyloučit se to nedalo, chápeš? A jak koukám, vážně to vyšlo.“

Takže ten anonymní tipař byl Rip! Jistě, kdo jiný? Jinak by přece nevěděl o noční schůzce za kostelem v Guadalupe. „Jo, objevil se tam,“ přiznala sevřeným hrdlem.

Rip sklopil hlavu. „A když jsem zjistil, co Susanna provádí… Miloval jsem ji skoro dvacet let a nevěděl jsem o ní co by se za nehet vešlo. Nejspíš to zavinily peníze, touha po rychlém zbohatnutí. Málem jsme se udřeli k smrti, abychom zvládli splácet všechny ty studentské půjčky, účty, nájem a vybavení ordinace, slušné bydlení, všechno. Taky proto jsme odjeli do Mexika, abychom si aspoň načas oddechli od věřitelů. Během toho roku jsme si finančně neuvěřitelně polepšili, a až teď jsem zjistil proč. Susanna prodávala děti. Čert aby to vzal, vždyť jim pomáhala na svět, znala jejich pohlaví, datum narození, zdravotní stav.

A ty chudé Mexičanky, které často ujely takovou dálku, jen aby při porodu měly dohled opravdového lékaře! Únosy se pak odehrávaly až v místě jejich bydliště, na značně rozlehlém území, a koho by kdy napadlo se ptát, kdo rodil ukradené děti? Protože Susanna neměla s bývalými pacientkami po jejich odchodu z kliniky sebemenší kontakt, nikdo ji nikdy nepodezíral. Ani vzdáleně.

„Prodala i Justina,“ pokračoval Rip vyhasle. „Zrovna za něho dostali moře peněz. Moc mě to mrzí, Millo, ale nemám ponětí, kam ho odvezli a komu ho prodali. Tajně jsem probral všechna její lejstra v psacím stole, ale nikde ani zmínka, co se s dětmi stalo. Podle mě jí to bylo úplně fuk!“ V očích se mu zatřpytily slzy. „Před Truem žvanila i o tom, jak tě celé ty roky vodili za nos. Ze všech stran ti

posílali falešné tipy, jenom aby tě svedli ze správné stopy.“

„Co si počneš?“ vyhrkla Milla. Vlastní hlas jí zněl cize. Bolelo to. Strašně moc to bolelo. Utápěla se v šoku a bolesti a vzteku. Susanna měla proklatou kliku, že zrovna nebyla někde poblíž, protože Milla by ji stoprocentně zmrzačila.

„Nevím. Asi mě čeká rozvod. Zatím jsem od ní neodešel, protože jsem doufal, že se mi podaří něco odhalit. Můžu jako manžel proti ní svědčit? Neumím si představit, jestli bych na to měl nervy a žaludek.“

„Diaz myslí, že je zapletená i do černého trhu s lidskými orgány, že zabíjejí unesené lidi a jejich orgány prodávají za úděsně vysoké částky.“

Rip na Millu vytřeštil oči a nezvučně pohyboval rty. Konečně ze sebe vymáčkl: „To – toho by schopná nebyla. To by Susanna nikdy –“

„*Zboží*, které si tenkrát v noci předali za kostelem v Guadalupe, bylo lidské tělo.“

„Och, můj bože, můj bože,“ zanaříkal Rip. Z obličeje mu vyprchala všechna barva, zdálo se, že co nevidět začne zvracet.

Milla na tom byla podobně. Pak se náhodou podívala na hodinky a vmžiku se vzpamatovala. Nervózně nastartovala vůz. „Musíme si pospíšit ke *cantina*. Pavón tam možná už bude!“

„Neříkala jsi něco o tom, že nejspíš ne –“

„Víš co, naděje umírá poslední!“

23.

Pavón přišel k *Modrému praseti* s velkým předstihem. Chtěl být u toho, až ta mrcha dorazí a bude na něho čekat. Když jí předtím telefonoval, srdce mu nedočkavostí bušilo jako šílené a vzrušením ho rozbolelo v rozkroku. I teď ho tam zasvrbělo, takže se podrbal. Čekal a schovával se, zalezlý v tom hnusném člunu jako uražená malá holka ve špajzu. Nejdřív chtěl zjistit, kde je Diaz, aby tu ženskou mohl bezpečně sejmout.

Nakonec se na něho usmálo štěstí. Jeden z rybářů se zmínil, že Diaze zahlédli v Matamorosu, kde se vyptával na Enriqua Guerrera. Ta zpráva Pavóna uklidnila a vyděsila zároveň. Dobré na ní bylo to, že podle rybářů utekl Enrique na jih, takže Diaz se nejspíš pustil za ním, špatný byl zase fakt, že Diaz toho blba Enriqua, co neumí držet zobák o ničem, nakonec stoprocentně najde. Prodal by i vlastní matku čertu, jenom aby si zachránil zadek, i když vzhledem k tomu, co je Lola za mámu, mu to člověk jen těžko mohl vyčítat. Přesto bylo jasné, že Diaz se co nejdřív dozví všechno, co ví ten blb Enrique.

Teď přišla ta nejvhodnější chvíle utnout vztah s Gallagherem a nadobro se vypařit. Pravda, existovala jistá šance, že Diaz se spokojí s větší rybou a čudly nechá na pokoji. Bohužel, měl pověst nelítostného mstitele, takže Pavón nehodlal riskovat, že jednou ráno zvedne hlavu z polštáře a bude čučet přímo do ksichtu toho ďábla. Kdepak, ten první plán je lepší – zajmout ženskou jako návnadu, na kterou potom chytí Diaze a zabije ho. Jistota je jistota.

Uvelebil se tedy v *cantina* a čekal. Krátil si čas pár lahvinkami piva. Kde ta čúza ksakru je? Copak je Pavón pro ni tak bezvýznamný, že se nehodlá obtěžovat přes čáru, aby si s ním poklábosila? Vždyť jí to usnadnil až k smíchu! To už se jí rovnou mohl uplacírovat na domovní rohožku.

Zrovna dopíjel čtvrtou láhev, když mu svitlo, že ona sama do *cantina* nikdy nevstoupí. To dělají akorát coury nebo ženské, co si naschvál koledujou o malér. Slušná ženská sem nestrčí nos, a ta mrcha *je* slušná ženská!

Zaklel si něco pod vousy, vyskočil a pustil se ke dveřím. Těsně před nimi se však zastavil, obrátil se na patě a zase se vrátil. Je idiot! Co když zaparkovala hned před vchodem? To by od ní byla pěkná pitomost, ale vyloučit se to nedalo. Každopádně ji potřeboval vidět dřív než ona jeho, takže musel jít zadem.

Vyšel tedy zadním vchodem, což nebylo nijak jednoduché, protože domy tu stály nalepené na sebe. Musel dojít až na konec úzké smrduté uličky a zase stejnou vzdálenost urazit zpátky. Držel se ve stínu zdí a co nejblíž ostatním chodcům, protože ta mrcha bude určitě vyhlížet jednotlivce, a ne hlouček lidí. Zdejší čtvrť se během noci doslova hemžila typy, které by slušná ženská nechtěla potkat ani za odměnu.

Nenápadně se vyloudal na hlavní ulici a začal si prohlížet všechna vozidla – a hele, támhle! A tak šikovně parkuje, na jeho straně ulice, zády k němu.

No jasně, určitě to je ona! Ženská se světlehnědými kudrnami, vlastně skoro blond. Jasně, ty kudrny. Ty si pamatoval nejjasněji. Rozeznal je i teď v noci, vypadaly hebce a nadýchaně jako chmýří na kuřátku. Jestlipak je kudrnatá i tam dole? Neslyšně se uchechtl. Páni, však se o tom sakra brzy přesvědčí!

Už deset let nespal s ženskou, co nebyla placená coura – a co by to s ním dělala aspoň dobrovolně – protože tahle kudrnatá potvora mu zničila ksicht! Za to mu zaplatí. Bude si s ní užívat, dokud ho nebude prosit o milost! Ale to má smůlu!

Možná si ji nechá i nějakou dobu po tom, co oddělá Diaze. A taky by ji občas mohl pronajímat jiným. Proč ne, pokazila mu původní kšefty, ne?

V autě seděl ještě někdo. Chlap.

Zastavil se. Srdce mu ztěžklo jako kus ledu. Diaz – ale copak se mohl tak rychle vrátit? *Idiote!* okřikl sám sebe v duchu. To se přece rozumí, že ta mrcha si s sebou vezme bodyguarda! A Diaz se umí přesunout odkudkoliv během pár hodin, ať už letecky nebo jinak.

Na druhou stranu, tohle může být výhoda. Oba dva pohromadě a nemají ani potuchy, že Pavón je tak blízko! Co kdyby Diaze oddělal hned tady, na fleku? Stačilo by střelit ho okénkem do hlavy. Ta ženská… Nejspíš ji bude muset taky hned oddělat. Proklatá škoda, ale nesmí jí dopřát čas, aby se vzpamatovala z překvapení. Nejprve se přiblíží k autu v takovém úhlu, aby ho nebylo vidět ve zpětném zrcátku, vpálí kulku do Diaze a rychle skočí dopředu, aby na tu ženskou dobře viděl a střílel na jistotu. Ta potvora bude asi vřískat a snažit se ujet, proto si Pavón musí všechno vypočítat co nejpřesněji. Pro člověka s jedním okem to byl dost náročný úkol, protože auto parkovalo na levé straně ulice a jemu chybělo zrovna levé oko.

Muž vystoupil z auta. Pavón zažil další šok. To přece není Diaz! Tenhle chlap měl světle kaštanové vlasy, byl starší, menší, podsaditější. Pavón si s úlekem uvědomil, že ho zná. Manžel doktorky Kosperové, taky doktor.

Kurvapráce podělaná! Co ten tady dělá?

Nakonec na tom nesešlo. Doktůrek Kosper zamířil do *Modrého prasete*, očividně šel zjistit, zda tam nesedí on, Pavón. Lip se to vyvíjet ani nemohlo. Ta ženská čučela za ním, lidem na ulici nevěnovala sebemenší pozornost – ale nečekaně jukla do zpětného zrcátka a bočním okénkem ven – a Pavón zaťal zuby. Byla ostražitější, než si namlouval. Jeho v zrcátku sice vidět nemohla, ale musel si dávat větší pozor. Potřeboval se k ní přiblížit zprava, aby na ni viděl zbylým okem, ale v tom případě by ho určitě zahlédla.

Už jednou ji podcenil a šeredně si to odskákal. Dá si záležet, aby se to už neopakovalo.

Byl si jistý, že dveře vozu zamkla, tak pitomá vážně není. Okénka byla vytažená až nahoru. Ale zamkla dveře i na straně spolujezdce, odkud vystoupil doktor Kosper?

Čtyři vypitá piva mu odpověděla, že tohle se dá ověřit jediným způsobem.

Přistoupil k vozu zprava a zatáhl za kliku. Zázrak – dveře se otevřely a Pavón se bleskově sklonil dovnitř s pistolí v ruce. Namířil ženě na hlavu.

„*Hola!*“ zakřenil se a spokojeně vklouzl na sedadlo. „Pamatuješ si na mě?“

Se zvrhlým uspokojením si všiml, jak se jí rozšířily oči, ale nečekaně prudce zvedla ruku a náhle i on sám hleděl přímo do ústí pistole – která mu mířila do jediného zdravého oka.

„*Hijo de la chingada*, pamatuješ si na mě?“ zeptala se pomalou, pečlivou španělštinou. *Zkurvenej hajzle, pamatuješ si na mě?*

Ruka se jí ani nezachvěla a oči jí sršely ledovou nenávistí. Pavón pochopil, že hledí do tváře smrti, pokud ovšem nezmáčkne spoušť rychleji než –

Dveře na jeho straně se prudce rozlétly a během zlomku vteřiny se mu pod ucho zaryla další hlaveň.

„Pavóne, ty svině,“ pronesl tichý hlas tak zlověstným tónem, že ranař si hrůzou málem pustil do kalhot. Věděl, komu ten hlas patří. Spolu s tím pochopil, že svou akci beznadějně a nenávratně podělal. „Ty vyhrožuješ mojí ženský? Tak tos to parádně přehnal!“

Rip do té chvíle postával stranou a viditelně se klepal. Po návratu k autu málem omdlel hrůzou při pohledu na Millu, která jednookému chlápkovi mířila pistolí přímo do obličeje, ten chlápek mířil zase *na ni* a *jemu* z druhé strany tiskl hlaveň pod bradu druhý, tmavě oblečený muž, z něhož šel na Ripa děs, i když ho pořádně neviděl. Zpanikařený Rip si uvědomil jediné: Tři pistole namířené na dvě hlavy. Tohle si někdo odskáče.

A dál se všechno zběhlo jako blesk. Muž, který mířil na Millu, přišel o zbraň, ale muž v tmavém přitom od jeho krku neuhnul zbraní ani na vteřinu. Rip dostal příkaz nasednout dozadu a Diaz na něho namířil druhou pistoli. Doktor mezitím pochopil, čím si Diaz vysloužil svou poněkud krvavou pověst. Sám Rip se ještě v životě tolik nebál – daleko méně vzniklé situace než Diaze, z něhož vyzařovala vražedná sebejistota. Připomínal oživlou zbraň a Ripa zalil pot při představě, že i jeho považuje za zločince, se všemi důsledky, které to obnáší pro Ripa osobně. Milla se rozjela za město a při řízení Diazovi chvatně vysvětlovala, co se dozvěděla od Ripa. Jakmile Diaz uslyšel, že Rip byl tím anonymním tipařem, který ji poslal ke kostelu do Guadalupe, přestal na něho mířit a druhou pistoli strčil do stehenního pouzdra jako čestný kovboj.

Potom ujížděli pouští, světla Juarezu pohasínala daleko za nimi a Pavón se třásl smrtelným děsem. O Diazovi neměl iluze, ostatně plným právem. Milla zajela s vozem

za pahorek a zastavila. Diaz vytáhl Pavóna ven a kopanci ho donutil se vysvléknout. Potom ho s roztaženýma nohama a rukama připoutal k zemi, mezi stromy. Pavón nejdřív dlouze a neuvěřitelně sprostě klel a nadával, ale teď už jenom kňouravě prosil o život. Diaz mu stále stejným klidným a tichým hlasem kladl otázky, občas ho k odpovědi pobídl špičkou nože, a Ripa nad tím, co od grázla slyšeli, zaléval ledový pot po celém těle a chtělo se mu zvracet. Pavón jim prozradil kompletně všechno o únosech a prodávání dětí, vyžvanil i jméno ženy, která někde v Novém Mexiku pracovala na matrice a obstarávala falešné rodné listy, i podrobnosti o Susannině roli.

A pak jim vyklopil všechno, co věděl o Trueovi Gallagherovi, a Rip se pro změnu rozklepal vzteky a nenávistí, zatímco Diaz se tvářil stále mrazivěji a nožem pobízel Pavóna k ještě podrobnější zpovědi. Gang vraždil unesené lidi a jejich orgány rozprodával na černém trhu za miliony. Susanna orgány odnímala a Gallagher hrabal stále větší prachy. To už se Rip neovládl a skutečně se odběhl vyzvracet. Do morku kostí jím otřáslo vědomí, že jeho manželka je stejně chladnokrevný vrah jako tahle lidská zrůda rozpláclá na zemi a plivající špínu na všechno, co životu dává smysl.

Když Diaz uslyšel všechno, co chtěl, otřel si nůž o trávu a schoval ho do pouzdra v botě. Zvedl se a s odporem se zahleděl na ukňouranou vzlykající stvůru, potřísněnou výkaly i krví, ubožačkou trosku, která se světem lidí už dávno neměla nic společného.

A přesto žadonila o život, doprošovala se, ponižovala.

Diaz podal pistoli Mille. „Chceš to udělat sama?“ zeptal se s vážně míněnou dvorností. „Máš na to právo.“

Milla se chvíli na pistoli dívala a pak ji pomalu stiskla v dlani.

„Millo!“ vykřikl šokovaný Rip. „To by byla vražda!“

„Nebyla,“ opravil ho Diaz a sjel Ripa pohledem, z kterého bylo nad slunce jasnější, že se do toho nemá plést. „Vraždili oni. Tohle je *poprava.*“

Milla se obrátila k Pavónovi. Zbraň ji tížila v ruce. Byl to větší kalibr než pistole od Chelly, což zřejmě byl ten důvod, proč ji Diaz vybral jako popravčí zbraň. Celých deset let si přála, aby Pavón byl mrtvý, toužila ho vlastnoručně zabít – ale ve vzteku, ne takhle chladnokrevně.

Pavón dnes v noci zemře. To bylo nevyhnutelné. Pokud ho nezabije ona, udělá to Diaz, který jí teď nabízí možnost vlastnoručně se pomstít.

Pomaloučku zvedla hlaveň a namířila. Pavón zavřel oči a zazmítal sebou. Čekal, kdy zazní prásknutí výstřelu, který nepřežije.

Milla váhala. Ruka se jí rozklepala pod tíhou zbraně.

Pavón otevřel oči a chraplavě se rozřehtal. Tak nebo onak ho čekala jistá smrt a bylo jedno, kdo ho zastřelí. Teď se mu však nabízela možnost Millu naposledy mučit, a on ji nehodlal propást. „Ty čúzo pitomá!“ začal se pošklebovat. „Jseš měkkota, jseš k hovnu stejně jako ten tvůj drahocennej synáček. Hádej, proč chtěli blonďáčka? Vycvičili si z něj děvku, kurvičku! Nejspíš se mu moc líbí, když mu to tam strkaj a –“

Nedořekl.

Diaz všechno zařídil. Pavóna nechali ležet na místě, všechny jeho věci srovnali na hromadu a zatížili velkým kamenem, aby usnadnili jeho identifikaci.

Postaral se i o pistole – nezničil je, jako to obvykle dělávala Milla s Brianem, ale schoval je k dalšímu použití.

Na hranicích vrátil auta a Millu s Ripem doprovodil na druhý konec mostu.

Rip a Milla mlčeli jako oněmělí. Právě prožitá zkušenost jim způsobila příliš velký šok, než aby ji mohli jenom tak strávit. Teprve když za hranicí Rip odemykal svůj vůz, vzhlédl k Mille zmučeným pohledem. „Nedokážu se vrátit domů," zašeptal zoufale. „Nedokážu se na ni ani podívat, natož s ní mluvit. Co bude dál? Přijdou ji zatknout?"

„Nemáme proti ní žádný hmatatelný důkaz," připomněl Diaz. „Kdybychom byli v Mexiku –" Pokrčil rameny. Kdyby byli v Mexiku, True i Susanna by už trčeli za mřížemi a policii by netlačil čas, protože žalobu by nemuseli sestavit do dvaasedmdesáti hodin… Měli by času, kolik by potřebovali. Bohužel, tady jsou ve Státech a doznání mrtvého mexického vrahouna nemá žádnou váhu. „Zato víme, kde ty důkazy hledat. Znám lidi, kteří to dovedou líp než já, takže je na tu práci nasadím."

Rip vytřeštěně zalapal po dechu. „Co-co tím chcete říct? Že jste, myslím tím, že to všechno děláte *oficiálně!*"

Diaz nepovažoval za nutné odpovídat. „Běžte do hotelu. Rozhovoru s manželkou se vyhněte, jste moc rozrušený. Nesmíte ji vyplašit, mohla by zmizet a pak bych ji musel vystopovat."

Ripa zamrazilo v zádech. Viděl, jak to dopadá, když Diaz někoho vystopuje.

Diaz se věnoval Mille, něžně ji usadil do své dodávky a bez rozloučení ji odvezl. Rip celý rozklepaný dlouho hleděl za vzdalujícím se vozem. Seděl, svíral volant stojícího auta a v duchu si pořád dokola přehrával možnosti, které se nabízejí. Ani jedna z nich nebyla příjemná. Susanna – ach bože, Susanna! Rip se položil čelem na volant a hořce se rozplakal.

Milla prožívala hotovou bouři emocí a sama se nedokázala rozhodnout, která z nich převládá. Úleva, lítost, vítězosláva a žal, stud i pochmurné uspokojení. Zvrátila hlavu a sledovala světla míjejících pouličních lamp. Hodiny na palubní desce ukazovaly teprve jedenáct hodin večer, ale ona měla dojem, že od jejího odchodu z domova uběhla řada dní.

Dnes večer viděla Diaze v akci – podruhé od okamžiku, kdy jí na hřbitově v Guadalupe vyhrožoval, že jí zlomí vaz. Jeho schopnost ničit byla děsivá, ale Millu přesto neděsila. Diaz své vlastnosti a dovednosti nezneužíval, ale vytvořil z nich účinnou zbraň proti nepříteli, proti lidskému odpadu, který porušoval zákony společnosti a za svou zkázu si mohl sám. Diaz vítězil jen díky tomu, že byl ještě krutější a bezohlednější než ty zrůdy, nikdy však neublížil nevinným. Nikdy. Milla se v jeho blízkosti cítila bezpečněji než na policejní stanici.

„Děkuju," vydechla.

„Za co?"

„Za pomoc." Nevěřila, že bez něho by to dotáhla až do konce. Sotva na ni Pavón začal plivat špínu, Diaz jí přiklopil dlaň na ruku a spoušť pak stiskli společně. Jeho ruka ji zklidnila a dodala jí sílu. Styděla se, že sama k tomu nesebrala dost kuráže, ale na druhou stranu byla nepochopitelně ráda.

„Ty bys to zvládla i beze mě," ujistil ji. „Jen se mi už nechtělo dál poslouchat to svinstvo."

„Myslíš, že lhal?" Křečovitě sevřela víčka, protože jí srdce překypovalo strachem a zoufalstvím.

„Pavón neměl potuchy, co se s ukradenými dětmi stalo. Plácal nesmysly, jen aby ti co nejvíc ublížil."

Taky se mu to povedlo.

Diaz zavezl toyotu do Milliny garáže a zavřel garážová vrata ještě dřív, než Milla stačila z kabelky vyhrabat klíč a odemknout dveře do domu. Překročila práh jako první a rozsvítila v kuchyni. Vzápětí za ní chvatně vešel Diaz, zavřel a prudčeji sevřel do náruče. Tvrdě si ji tiskl na prsa a ústy jí bloudil po vlasech. „Tohle mi už *víckrát* nedělej!“ procedil přes zaťaté zuby.

Nemusela se ptát, co tím myslí. Věděla, že když jí Pavón namířil pistoli na hlavu, Diaz příšerně trpěl.

„Vždyť já –“ začala, ale umlčel ji dlouhým lačným polibkem. Poddala se mu, vytáhla se na špičky a oplácela mu laskání se stejnou zuřivostí, s jakou jí přejížděl dlaněmi po zádech a hýždích, bořil jí prsty do zcuchaných vlasů a útočil jazykem hluboko do úst, geniálně něžně a přesně ji dráždil v rozkroku a nakonec se s ní spojil tak dravě, jako by bojoval o přežití… A možná ještě o něco mnohem důležitějšího, vzácnějšího.

Milla mu svírala zápěstí a nechávala tu živočišnou, ryzí sílu proudit hluboko do sebe, vstřebávala ji, čerpala z ní odvahu ke všemu, co se ještě musí stát, co všechno musí zvládnout… zítra. Dnešní noc ale stráví pouze jako milenka svého milence.

Ale hned zítra vyrazí do Nového Mexika. Zatím splnila jenom část svého poslání. Ještě jí zbývá najít syna.

24.

V noci, když blaženě podřimovala s hlavou na Diazově rameni a s paží přehozenou přes jeho svalnatý hrudník, rozespale prohodil: „Asi bych ti měl něco říct.“

Z polospánku zamumlala: „Co?“

„True je můj nevlastní bratr.“

Posadila se tak prudce, jako kdyby dostala elektrický šok. „*Cože?*“

„Hele, lehni si,“ stáhl si ji zpátky na rameno.

„Ani jeden z vás se bratříčkem nechlubí, co?“ ušklíbla se Milla jízlivě.

„Nenávidí mě jak mor a já zase nenávidím jeho. Tak to mezi námi vypadá.“

„Takže když jsem se ho na tebe ptala poprvé, přesně věděl, kdo jsi a kde tě najít?“

„Ne. Kde mě najít, to neví nikdy.“

Páni. Bratříčci k pohledání! „Máte společnou maminku, je to tak?“

„Měli. Už nežije. Ale jinak máš pravdu. Hádám, že mu bylo tak pět let, když opustila manžela a Truea a odjela do Mexika s mým otcem. Pak jsem se narodil já a ona pro změnu odešla od *mého* otce, našla si jiného partnera.

„Ale tebe s sebou vzala.“

„Jenom načas, když mi bylo deset, stejně mě poslala bydlet k tátovi. Moc bych se divil, kdyby ti dva vůbec někdy byli manželé, a když tak o tom přemýšlím, možná bych se měl jmenovat James Gallagher, protože kdoví, jestli se s Trueovým otcem někdy rozvedla.“ Milla pochopila, že zrovna *tenhle* problém mu dělá nejmenší starosti.

„Ale proč tě True tolik nenávidí? Znáte se vůbec?“

„Setkali jsme se,“ vysvětlil stručně. „A pokud jde o tu nenávist, jeho maminka ho nechala s otcem a odešla s jiným. A když potom utekla i od toho nového, *mě* vzala s sebou, ale Truea si tenkrát nevzala. Stará dobrá závist, řekl bych. A taky jsem poloviční Mexičan a on Mexičany nenávidí, tečka.“

Milla neměla pocit, že by True trpěl nějakými předsudky, ale s něčím takovým se člověk nechlubí, že? Zvláště v El Paso. True Gallagher byl odhodlaný dotáhnout to co nejdál a pouze hlupák by si předem znepřátelil lidi, z kterých se časem můžou vyklubat užitečné kontakty.

„A co se stane teď?“ vyhrkla Milla bezmocně. „Neměli bychom někomu –“ rozhodila rukama – nahlásit, jak je to se Susannou a Truem?“

„To jsem udělal hned nato, co jsem zmáčknul Enriquea Guerrera. Jsou pod dohledem, aby je náhodou nenapadlo vzít nohy na ramena. A pokud jde o shánění hmatatelných důkazů, to ať zařídí profíci, mají na to laboratoře a vůbec. Já jen vyhledávám lidi, ale řešení případů přenechávám jiným.“

Milla se snažila utajit zklamání. Možná že četla a viděla moc detektivek, ale toužila po velkolepém odhalení s plným doznáním, zakončeném okázalým nasazením želízek nejprve Trueovi a hned nato i Susanne a jejich ponižujícím odvlečením za mříže. V mozku ji pálila jedna neodbytná otázku: *Proč?* Neuměla si představit, že teď by se k některému z těch dvou přiblížila, že by se před nimi dokázala chovat normálně. Ale později jí policie nejspíš ani nedovolí, aby Trueovi tuhle otázku položila.

Kašlala na jeho zpověď, na pečlivé sbírání důkazů. Nejradši by ho viděla ponížený jako Pavóna, na vlastní oči se přesvědčila, že trpí stejně, jako trpěla ona sama.

Správně by kvůli tomu měla mít výčitky svědomí, ale cítila jen nenávist. Byla proklatě ráda, že Pavón je po smrti. Byla ráda, že se o to přičinila i ona.

„Zítra zkusím najít tu ženu z Nového Mexika," prohodila, aby změnila téma, protože zrovna teď o Trueovi nechtěla přemýšlet. Její poslání zatím neskončilo. „Představuje další článek v řetězu. Jenom ona může vědět, které rodné listy jsou pravé a které zfalšované."

„Adopční listiny bývají obvykle zapečetěné, aby k nim nikdo neměl přístup. Souhlas s jejich otevřením může vydat jedině soudce. Podle mě to je slepá ulička."

Milla důrazně zavrtěla hlavou. „S tím na mě nechoď. Syna jsem ještě neobjevila, takže se nevzdám. Najít grázly, kteří ho ukradli, to byl teprve první krok. Ten nejmenší."

Diaz mlčel a dlaní jí přejížděl nahoru a dolů po nahých zádech. Milla vdechovala jeho vůni a teplo a cítila vnitřní klid, čerpala sílu z této krátké přestávky mezi bitvami za objevení synka. Přitulila se mu blíž do náruče a propadla se do konejšivého spánku. Tentokrát ji neprobudil.

Stačil se vypařit dřív, než ráno otevřela oči. Prudce se posadila a zadívala se na prázdné místo, kde předtím ležel Diaz. Byl pryč. Ne snad, že by dole chystal kávu nebo se sprchoval v koupelně, zkrátka zmizel.

Vstala a rozhlédla se, zda někde neleží nějaký vzkaz, ale samozřejmě nenašla nic. Či spíš, tím *nic* jí sděloval, že je všechno úplně v pořádku. Nezdálo se, že by uměl komunikovat jenom tak, pro radost, ústa otevřel výhradně za tím účelem, aby něco sdělil nebo zjistil. Naštvaná Milla jen něco zabručela a podívala se na mobilní telefon, jestli jí nepřišly nějaké zprávy.

Tím si připomněla, že mobil nefunguje, jak by měl. Rozhodla se odnést ho do opravy dřív, než se rozjede do Nového Mexika. Postavila na kávu a v mapě vyhledala

město, kde podle Pavóna vystavovali nové rodné listy uneseným dětem. Bylo to pěkně zastrčené hnízdo. Podívala se na hodiny. Cestovní kancelář nemá ještě otevřeno, ale kdoví, možná by bylo lepší se tam rovnou rozjet autem. Byla to dálka, těžko tam dorazí před večerem, ale letadlem by se dopravila maximálně do Roswellu, tam by si musela najmout vůz a jet na sever, případně doletět do Albuquerque a odtud jet na východ.

Čekala dlouhých deset let. Jestli tu ženskou nenajde dnes, zítra určitě.

V cestovní kanceláři jí potvrdili, že letadlem si cestu skutečně neurychlí, navíc že první přímý spoj do Roswellu nebo Albuquergue letí až odpoledne, takže po přistání by musela v místě přespat a vyrazit až časně ráno nebo neznámou noční krajinou dojet autem až do cílového městečka a tam naslepo pátrat po slušném motelu.

Hm, a co kdyby vyrazila autem hned teď? Milla si nalila kávu a zamyšleně se posadila ke stolu. Která možnost je lepší?

Nakonec zaběhla nahoru, a sotva do kufříku začala rázně házet oblečení na dvoudenní výlet, vyrušil ji Ripův telefonát. „Jak se držíš?“ otázal se tlumeně.

„Prima.“ Nelhala. Vyspala se dobře, neměla žádné zlé sny. „A ty?“

„Jsem na dně. Nechce se mi věřit, že se to doopravdy stalo. Myslíš, že… Že nás čeká nějaký postih?“

Rip je oba považoval za spolupachatele vraždy, zatímco Milla se klonila spíše k Diazovu názoru – že to byla poprava. Navíc by se moc divila, kdyby se vůbec konalo nějaké vyšetřování. Diaz byl příliš velký profesionál, než aby po sobě nechal nějaké stopy. „Nemyslím, vážně. Buď v klidu.“ Ráda by Ripa trochu utěšila, ale nechtěla do telefonu říkat víc, než bylo

nezbytně nutné. I Rip byl opatrný, Susannin příklad ho poučil, že každé slovo může znamenat zradu.

„Přespal jsem v hotelu. Domluvil jsem se s kolegou, že dnes za mě zaskočí. Naštěstí jsem toho na rozpisu moc neměl. Prostě jsem to nedokázal – Pochop, mohla by za mnou přijít do nemocnice nebo mi tam zavolat, když jsem se nevrátil domů. Ale já s ní po tom všem nedokážu mluvit. Dnes ne. Možná zítra."

Chudáček Rip. Život se mu rozsypal na střepy, dvacetileté manželství skončilo propastným zklamáním, celý svět se obrátil vzhůru nohama. Ale Rip zoufale bojoval o přežití. Jako většina lidí v podobně katastrofické situaci.

Milla se bleskově rozhodla. Nebude-li nikdo z *Pátračů* volný, aby ji mohl doprovázet, opět požádá Ripa. Aspoň by se vyhnul Susanně a stačil se trochu vzpamatovat. Na druhou stranu by mu neměla za zlé, kdyby ji po včerejším večeru poslal k šípku. Zažil peklo.

Ale *Pátrač* by možná byl užitečnější společník, takže se rozhodla nejprve zavolat do kanceláře. „Kdybych tě potřebovala, jak tě zastihnu?"

Nadiktoval Mille číslo svého mobilu a adresu hotelu, v němž se ubytoval. Vysvětlil, že chce zůstat celý den na pokoji, jen někdy během dne, až bude jisté, že Susanna odjela do zaměstnání, si zaskočí domů pro rezervní oblečení a toaletní potřeby.

Hned potom zavolala do kanceláře. Ozvala se Olivia, ale hlas jí zněl jako umíráček. „Jo, funguju," hlesla na Millin dotaz, co dělá její viróza. „Ale jsem slabá jako moucha a cítím se pod psa. Mluvila jsem s Debrou, té je pořád děsně zle."

„A co je dneska na rozvrhu?"

„Joann zatím pátrání nevzdává, ale pro to mládě to moc dobře nevypadá, je pryč už čtvrtý den. A Brian se vrátí dnes kolem šesté večer.“

„Jak to tam dopadlo?“

„Špatně.“

Milla si povzdechla. Na podrobnosti se radši ani nevyptávala. „Odpoledne vyrazím do Roswellu a přespím tam. Zjistila jsem něco o Justinovi, vlastně o té ženské, která měla falšovat rodné listy, aby děti mohly projít adopčním řízením.“

„Senzace!“ Z Olivie naráz spadla všechna únava. „Koho bereš s sebou?“

„Všichni jsou v terénu, takže jednoho známého, Ripa Kospera. Zatím si nejsem jistá, jestli se mu bude chtít, ale mají teď se Susannou nějaké problémy, takže příležitost vypadnout z města nejspíš uvítá.“

„Jé, to mě mrzí!“ zalitovala Olivia. Jako všichni zaměstnanci agentury znala Ripa i Susannu, protože Milla zase tolik přátel neměla a Susanna jí často volala do kanceláře. Teď, když Milla věděla pravý důvod Susannina zájmu o svou osobu, nejradši by se rozječela vzteky.

Ještě Olivii vysvětlila, jak je na tom s mobilem, a pak hned vytočila číslo Ripova mobilu, aby se zeptala, zda by se pro ni obětoval ještě jednou.

„Počkej chvíli, brnknu kolegovi a dám ti vědět,“ slíbil.

Milla samozřejmě chápala, že Rip si nemůže vzít volno jenom tak, rozpis služeb v nemocnici se sestavoval minimálně s týdenním předstihem. Na druhou stranu šílela nedočkavostí, aby už byla na cestě.

Zajela do prodejny mobilů a dozvěděla se, že oprava jejího přístroje by stála skoro stejně jako nový mobil, takže se rozhodla pro druhou možnost. Navíc jí šlo o to, aby co nejdřív měla možnost volat i z terénu, takže se nad neobvykle velkým výdajem dvakrát nerozmýšlela.

Hned z auta zkusila zavolat Diazovi, ale jako vždy byl nedostupný. Nejradši by mu zakroutila krkem. Vážně nemohl nechat aspoň jedinou zatracenou řádku?

Ozval se Rip. S kolegou všechno domluvil, do konce týdne si bere dovolenou. Je připravený vyjet v tu minutu, kdy si Milla bude přát.

Do Roswellu dorazili až skoro za tmy a Milla už nadskakovala nervozitou. Celý den proběhl ve znamení nepříjemností a zdržování a Diaz pořád nebral telefon. Ubytovali se s Ripem v motelu, v sousední restauraci zhltli hamburger a šli spát.

Ráno vyjeli ještě před rozedněním a zamířili na sever. Rip byl zamlklejší než obvykle a ponořený v myšlenkách. Zavolal do Susanniny ordinace a nechal vzkaz, že na pár dní odjíždí z města. Hned potom však mobil vypnul – pro jistotu.

Krajina kolem nich byla vyschlá, ale do pouště měla daleko. Přesto šlo o holý a vylidněný kraj, široko daleko nezahlédli jediný dům. Nové Mexiko je rozlehlý stát s, krásnou přírodou, ale jen s dvěma miliony obyvatel. Skoro všichni žijí ve městech a venkov zůstává neobydlený. Milla si v duchu gratulovala, že se touhle pustinou bez jediného živáčka nerozhodla projet včera v noci.

V městečku, kam měli namířeno, si ze všeho nejdřív nechali ukázat cestu k místní matrice. Potřebovali zjistit, zda tam ještě pracuje jistá Ellin Daugetteová.

Matrika sídlila v budově soudu. Za kancelářským stolem seděla usměvavá úřednice se řvavě rudým přelivem a pořádnou nadváhou. Zvedla se a popošla ke dveřím. „Co si přejete, prosím?“ Z visačky na klopě jejího saka si Milla přečetla jméno: *Ellin Daugetteová*. Radši se přidržela pultu. „Co pro vás můžu udělat?“ usmála se vstřícně úřednice.

„Jsem Milla Booneová,“ představila se Milla. Schválně použila Davidovo příjmení známé z celostátního pátrání po Justinovi. „A tohle je Rip Kosper. Mohli bychom si s vámi promluvit někde v soukromí?“

Ellin pobaveně rozhodila pažemi. „Mně to tady vyhovuje. Vám ne?“ V kanceláři byli sami.

„Ta záležitost se týká unesených dětí a falešných rodných listů.“

Ellin ztuhla, přátelský úsměv se naráz vytratil. Vteřinu na ně upřeně civěla a nakonec kývla: „Pojďme do pracovny našeho soudce. Vrátí se nejdřív za hodinu.“

Pracovna byla mrňavá a přeplněná nábytkem. Ellin žuchla na židli za psacím stolem a znovu si povzdechla. „Takže vás zajímají falešné rodné listy? To dnes snad už není možné, všechno jde přece přes počítače.“

„Kdy jste zavedli počítače na vaší matrice?“

„Přesně vám to nepovím.“

„Před deseti lety?“

Ellin si Millu upřeně prohlížela, odhadovala ji. „Kdepak, to později, Bude to zhruba pět šest let.“

Ellin se tvářila vyrovnaně, zřejmě se snažila odhadnout, kolik toho vědí. Milla se rozhodla jí trochu pomoci. „Mezi unesenými dětmi byl i můj syn.“

„To mě mrzí.“

„Po mnoha letech jsme konečně odhalili gang pašeráků. Teď vám odříkám seznam jmen, jestli vám nebudou povědomé: Arturo Pavón.“ Nespouštěla z Ellin oči, ale ta ani nemrkla. „Susanna Kosperová?“ Pořád nic. „True Gallagher?“ Zrádné zamžikání. „Ellin Daugetteová.“

„Sakra!“ Ellin praštila pěstí do desky psacího stolu. „Kčertu se vším! Myslela jsem, že už je všechno za mnou. Ze už to dávno skončilo!“

„Myslela jste, že vám to prošlo.“

„Je to kolik let. Jasně že jsem si to myslela!“ Tučné úřednici zřejmě došlo, že nemá cenu zapírat. „Přišli jsme mě zatknout?“

„Nevím, jestli po vás jde policie, a nemůžu vám slíbit, že se dřív nebo později neukáže. Osobně nemám v úmyslu jim o vás povědět – pokud mi poskytnete informaci.“

„Vy se tedy snažíte najít svoje dítě, nemám pravdu?“

„Je pro mě to nejdůležitější na světě.“

, Jak vás napadlo, že bych si schovávala usvědčující materiály? Proč bych byla tak hloupá?“

Naopak, Ellin vypadala jako všemi mastmi mazaná a určitě si uměla spočítat, že není špatné mít v hrsti člověka typu True Gallagher. „Hloupá nejste, proto víte, že ty soukromé materiály by se někdy mohly hodit k vydírání například Gallaghera, kterému zaručeně nedůvěřujete, nebo ke smlouvání s policií, kdyby vás někdy obvinili.“

„Jo, v jednom máte pravdu – Gallagherovi nevěřím co by se za nehet vešlo.“

Milla se v židli ležérně opřela, přehodila si nohu přes nohu a probodla Ellin mrazivým pohledem. „Opravdu, ale doopravdy doufám, že mi můžete poskytnout potřebnou informaci, protože jinak pro mě nemáte význam.“

„Znamená to výhrůžku, že mě udáte?“

„Ale ne, neudám. Potřebuju totiž vaši pomoc. Jak jsem řekla, nemám potuchy, jestli po vás policie jde nebo ne. Lidé, se kterými jste tehdy spolupracovala, se zapletli do sériových vražd, takže vyšetřování se zaměří zřejmě na to.“ Milla cítila, že Rip se napjal jako po ráně bičem. Moc ráda by ho konejšivě pohladila po paži, ale teď se musela soustředit na Ellin. „Pochopte, kdyby se z pašeráků dětí nestali zároveň mnohonásobní vrazi, asi bych se vaše jméno nedozvěděla. Takže znovu připomínám, že vás neudám – pokud mi ovšem pomůžete.“

Ellin přikývla: „Tak dobře.“ Milla nevěřila svým uším, že by to šlo tak hladce. „Věřím vám. Jenom si skočím pro seznam.“

„Vy jste si psala seznam?“ Milla nevycházela z údivu.

„No jistě! Jak jinak bych si pamatovala, které rodné listy jsou pravé a které falešné? Těžko jsem si to mohla psát přímo na ně.“

Vrátili se do její kanceláře a Ella se usadila ke svému stolu. „Pochopte, dělám tu práci třicet let, takže jsem se nemusela bát, že by se mi ve stole hrabal někdo cizí, narazil na seznam a dostal podezření. Je to prostě nicneříkající seznam jmen, žádné další informace. A kdyby se mi náhodou něco stalo, může mi být ukradené, jestli to najdou nebo ne!“

„Mně se dá věřit,“ přikývla Milla důrazně.

„Risknu to,“ ušklíbla se úřednice skoro dobrosrdečně, ze zásuvky vylovila velké desky a položila je na stůl.

Milla vyvalila oči. „Tolik?“

„Cože? Ale ne, jasně že ne. Mám u toho další materiály.“ Ellin začala listovat lejstry, došla do konce a zabručela: „Nejspíš jsem to přehlídla.“ Začala znovu, ale po chvilce se zatvářila vyděšeně. Ani třetí prohlídka, kdy každý papír vzala zvlášť do ruky, než ho odložila, nepřinesl žádný úspěch. „Není to tady. Kčertu! Jsem si jistá, že to tady bylo!“

Milla jí kupodivu věřila. Ellino zděšení bylo nehrané a hluboké. Horečně přemýšlela. „Je možné, že někdo – například True – se sem vloupal a seznam ukradl?“

„Nevěděl, že něco takového existuje, tak proč by to dělal? A hned vedle nás je šerifova kancelář, takže vloupačka by nebyla jednoduchá. A kromě toho tady máme bezpečnostní kameru.“ Kývla směrem k mohutnému kovovému regálu plnému těžkých šanonů.

Milla zvedla hlavu, ale žádnou kameru neviděla. „Kde?“

„Je to taková mrňavá potvůrka v horním levém rohu. Vidíte ty dírky pro šrouby, aby se police dala posunout výš? Třetí dírka shora.“

Ano. Třetí dírka shora vypadala divně zaslepená, ucpaná. „Vážně to je kamera?“

„Vynález, co? Máme to po celým domě, protože jednou se někdo chtěl vloupat právě k šerifovi a ukrást spisy o jednom případu. Šlo o velký drogový skandál kolem hodně významných papalášů, bylo hodně v sázce a nedalo se vyloučit, že to ti grázlové časem zkusí znovu. Radši nám tu nainstalovali kamery. Od té doby je klid.“

„A nebylo by možné pustit si záznam? Nebo – neodnesla jste ten seznam omylem?“

„To ani omylem,“ zavtipkovala pochmurně Ellin, ale nijak neskrývala, že jí není do smíchu. „Naštěstí konec dobrý, všechno dobré, jak říkal Shakespeare. Mám kopii uloženou v trezoru.“

Mille se úlevou málem podlomily nohy. Mít takhle žhavou stopu nadosah a skončit s dalším zklamáním, to už by asi nepřežila.

„No, nejdřív bych se mrkla na ten kamerový záznam. Moc by mě zajímalo, kdo tady čmuchal.“ Navíc se Ellin chtěla přesvědčit, jak si vlastně stojí pro případ, že seznam přece jenom dostal True. To ostatně uznávala i Milla. Má-li totiž True seznam k dispozici, Ellin by neměla ztrácet čas a využít tento důkaz k vylepšení vlastní situace dřív, než ho True zneužije.

Úřednice je po úzkém schodišti odvedla do zaprášeného suterénu, kde v malé kanceláři seděl postarší Hispánec a četl si noviny. „Dobrý den,“ zazubil se na ně. Byl zřejmě rád, že ho vytrhli z nudné samoty.

„Dobré ráno, Jezui. Mužem se podívat na záznamy bezpečnostní kamery?“

„Jasně, není problém. Nebo že by jo?“

„Nejsem si úplně jistá, ale nejspíš mi někdo šmejdil v kanceláři.“

„Včera večer? Nemám potuchy. Zkrátka, někdy během posledního měsíce.“

„Záznamy schováváme sedm dní, tak se modli, aby to na nich bylo.“ Jesus vložil do přehrávače jednu kazetu a všichni se shlukli před obrazovkou televizoru. Záznam běžel pozpátku, začínal příchodem Milly a Ripa. Jinak Ellin vedla celkem pohodový pracovní život, protože návštěvníků měla pramálo. Jen jedinkrát se stala ta příšernost, že přede dveřmi čekala celá fronta o počtu tří osob.

Následoval dlouhý úsek před otevřením kanceláře, kdy se nic nedělo. Sledovali temnou místnost, osvětlenou pouze jedinou žárovkou, ale náhle zahlédli pohyb. Temná postava.

„Tady!“

„No to mě podržte!“ vyhrkl Jesus a rozčileně poposedl. „Jak se ten lotr dostal dovnitř? Ale dnes ráno jsem nenašel sebemenší stopu po vloupání. No to mě podržte!“ zopakoval zmateně.

Mille se zastavilo srdce v hrudi. Rip po jejím boku sykl: „Do řiti!“ ale ona sama jen ohromeně sledovala nezřetelnou postavu, která v klidu zamířila k Ellininu psacímu stolu, začala otvírat zásuvky a systematicky je prohledávat, listovat papíry v deskách, které zase úhledně vracela na původní místo. Nakonec se dotyčný zarazil u jistých desek, vytáhl z nich arch papíru a odložil ho stranou. Dokončil systematickou prohlídku všech zásuvek, dokonce osahal i jejich spodní strany a nakonec věci v

nich i na stolní desce urovnal tak dokonale, že by nikdo neuhodl, že se stolem někdo prohraboval.

„Čert aby ho vzal, grázla. Po čem to pase?“ brblal Jesus, ale nikdo mu neodpověděl.

Muž pokračoval v prohledávání celé kanceláře, ale posléze vzal objevený arch a strčil ho do skartovačky. Když se papír změnil na hoblinky, nasypal si je do igelitového sáčku a strčil si ho do kapsy. Potom zmizel stejně tiše, jako se objevil.

Byl to Diaz.

Nebylo divu, že měl vypnutý mobil. Není divu, že zmizel ještě v noci. Určitě to nedělal jako pomoc Mille, jinak by ten seznam nezničil. Ať už ho k tomu vedl jakýkoliv zrůdný důvod, nepřál si, aby Milla našla ztraceného syna.

Jesus chtěl zavolat šerifa, ale Ellin mu to zarazila. Ne, ten papír byl soukromý a nikomu do toho nic není. Milla se vzchopila. S Diazem si to vyřídí později, teď musí ještě fungovat.

Ellin doprovodila Millu a Ripa do malé místní banky, kde z trezoru skutečně vylovila seznam jmen, okopírovala ho a Mille dala kopii. Na archu stály jen tri sloupky jmen. Sotva vyšli na ulici, Milla začala seznam studovat. U každého jména stál číselný kód. „To je číslo rodného listu?“ zajímala se.

„Ne, to je datum, abych věděla, kde přesně hledat. Akorát že je psané pozpátku. Vidíte? Třináctý prosinec devatenáct set devadesát dva je 29913121. Jednoduché jak facka.“

Milla uvedla datum Justinova únosu a dodala, že z Mexika ho odvezli skoro okamžitě.

„Hm,“ brblala Ellin a sjížděla ukazováčkem po seznamu jmen. „To by odpovídalo, v tom týdnu to byl jediný americký chlapeček, ostatní byli malí Mexičani. Adopce většinou proběhly během jednoho dvou dnů. Á, tady. Dvě holčičky a tři kluci. Tohle bude on. Pojmenovala jsem ho Michael Grady. Pod tím jménem ho adoptovali, ale samozřejmě vám nepovím, jak si ho přejmenovali noví rodiče.“

Vrátili se do budovy soudu, kde Ellin v mikrofiších vyhledala rodný list Michaela Gradyho. „Tady. Otec neznámý. Jméno matky jsem si taky vymyslela.“

„A co číslo jejího sociálního pojištění?“ ozval se konečně i Rip.

„Myslíte, že někdo kontroloval, jestli není falešné? Možná dnes, když je všechno na počítačích, ale tenkrát k soukromě prováděné adopci bohatě stačilo notářsky ověřené potvrzení, že matka dítěte se vzdává rodičovských práv. Navíc nové číslo pojištění obstarali dítěti jeho noví rodiče.“

Milla opět začínala ztrácet naději. „Máte ponětí, kam které dítě šlo? Který advokát ty adopce zařizoval, zkrátka cokoliv?“ Bez téhle informace uvízne s pátráním opět na mrtvém bodě.

Ellin se zasmála. „A vida, už jsme u toho. Beze mě je vám ten seznam k ničemu, co? Jistě, adopce formálně zařizoval jeden advokát u nás ve městě. Jenže ten buď neměl ani potuchy, že jde o unesené děti, nebo aspoň předstíral, že věří, že každá neprovdaná hispánská holka, co do toho neplánovaně vletí, má v hlavě akorát to jak se děcka okamžitě po porodu zbavit. Vyrazíme za ním. I kdyby sám adopci nedotáhl do konce, určitě ji zprostředkoval a dá nám kontakt na další advokáty.“

O dvě hodiny později ujížděli zpátky do Roswellu. Za volantem seděl pro změnu Rip, protože Milla pro pláč

neviděla na cestu. V rukou svírala kopii Justinova falešného rodného listu a kopie všech dokumentů, které měl advokát Harden Sims ve složce týkající se této konkrétní adopce. Druhý advokát měl praxi v městě Charlottě, stát Severní Karolína.

Všichni jí donekonečna připomínali, že adopční listiny nejsou přístupné, že k jejich prostudování potřebuje povolení soudu, ale Mille to nevadilo. Byla odhodlaná si ten příkaz obstarat, i kdyby měla podat žalobu na samotného prezidenta. Vzhledem k všeobecné proslulosti svého případu nepochybovala, že to povolení nakonec dostane.

Budoucnost už netonula v mlze a vyhlídkách na nekonečnou bolest. Brzy najde svého syna.

V Roswellu se dohodli, že pojedou rovnou domů. Bylo sice jasné, že dojedou až pozdě v noci, ale noclehem v motelu se už nechtěli zdržovat.

„Co teď uděláš?“ optal se Rip vážně. Narážel tím samozřejmě na Diaze.

„Nevím.“ Milla si zakázala o něm přemýšlet, jinak by se definitivně zhroutila. Jeho zrada ji bolela snad ještě víc než ta Susannina. Věřila mu jako nikomu v životě, svěřila mu svůj život, tělo i srdce. Proč to udělal, když ví, jak se on strašně moc kvůli Justinovi trápí a jak zoufale po něm pátrá? To už jí mohl rovnou vrazit kudlu do zad. Nikdy ani náznakem nedal najevo, že má něco podobného v plánu. Buď zešílel, nebo je ještě podlejší než jeho vypečený bratříček True!

Po osmnácti hodinách nepřetržité jízdy se Milla rozloučila s Ripem u jeho hotelu a zamířila domů. Únavou málem usínala za volantem.

Vjela do garáže. Oči ji pálily od pláče a nevyspání, takže si v první chvíli skoro nevšimla, že v dvojmístné garáži parkuje dodávka. Milla pomalu vylezla z vozu a nerozhodně se zastavila. V tomhle stavu neměla o hádku zájem, ale na druhou stranu si přála s Diazem co nejrychleji skoncovat, dostat ho ze svého domu i života.

Bezmocně pokrčila rameny a zamířila do kuchyně. Dveřmi tam dopadalo světlo z obývacího pokoje. Než k nim stačila dojít, objevil se na prahu.

„Před pár hodinami zatkli Susannu," oznámil bez pozdravu. „A Truea taky. Už dohráli."

„To je fajn," broukla. Všimla si, že se neráčil ani slůvkem vysvětlit, kde byl a co dělal, dokonce se nezajímal ani o to, co dělala ona. Zaťala pěsti a podívala se mu do očí. „Vypadni."

Napřímil se v zádech, obličejem se mu kmitl lehký údiv, ale hned nato se zatvářil bezvýrazně. Jako obvykle. Typický Diaz.

„Neprohledal jsi všechno!" vypálila nenávistně. „Viděli jsme tě na bezpečnostní kameře. Chtěl jsi mi ukrást syna podruhé."

Chvíli mlčel, jako by čekal, že Milla se obejde bez vysvětlení. Nakonec tiše řekl: „Je to nejrozumnější řešení, Millo. Nejvyšší čas to nechat být. Uběhlo deset let a ten malý už není tvůj syn, má jiné rodiče. Nesmíš mu zničit život, Millo. Jakmile se objevíš, tomu klukovi se zhroutí svět."

„Nech si ty *kecy*!" zavřískla Milla. Nechápal, co prožívá, jak se cítí. „*Neměls na to právo!* Je… to… moje… dítě! Moje dítě, ty hajzle!"

„Ne, není." Stál tam sebejistý a nesmlouvavý jako soudní porota, chladný a nedotčený jedinou lidskou emocí. Toužila ho zabít.

Po tvářích se jí rozkutálely slzy vzteku a bolesti a nadlidského přemáhání, aby se na něho nevrhla jen s holýma rukama. „Máš smůlu. Schovala si kopii. Teď mám dost informací, abych Justina našla, a přesně to taky udělám. A ty vypadni z mého domu a víckrát mi nechoď na oči!“

Protože to byl Diaz, nic nevysvětloval ani se nedohadoval. Dokonce ani nemávl rukou, nic. Prostě jen prošel dveřmi do garáže a zavřel za sebou. Dodávka nastartovala a vyjela. Takhle jednoduché to bylo.

Posadila se ke stolu, položila si hlavu na překřížené paže a rozplakala se jako malé dítě.

25.

Jako by Davidovi z oka vypadl.

Milla ho sledovala vojenským dalekohledem. Hošík poletoval po oploceném školním hřišti, aby ze sebe vybil štěněcí energii, kterou v jeho věku zřejmě překypují všechny děti. Držel se v partě tří čtyř kamarádů, navzájem se pošťuchovali a hlasitě se řehtali a vytahovali. A celou tu dobu si mysleli, že jsou báječní, suproví. I když, pro ostatní desetileté uličníky asi *suproví byli*.

Milla vzrušením sotva lapala po dechu. V očích ji štípaly slzy a ona je pomžikáním rozháněla, aby se o ten pohled nepřipravila ani na vteřinku. Vedle ní ležel drahý fotoaparát, který si pořídila, protože uměl hotová kouzla. Bleskově nacvakala řadu snímků.

Pokaždé parkovala co nejdál od soukromé školy, aby ji nikdo nepodezíral z nekalých úmyslů. Dnes ráno zastavila na rohu ulice, kde bydleli Winbornovi, a všimla si, co má Justin na sobě – khaki kalhoty a modrou košili, což byla školní uniforma, a k tomu zářivě červenou větrovku. Podle ní ho teď snáz rozeznala na hřišti mezi spolužáky.

Když ho dnes ráno viděla nastupovat do školního autobusu a mávat té druhé ženě, rozvzlykala se, div jí srdce nepuklo. Všechno na něm jí připadalo důvěrně známé, jako by těch deset ztracených let vůbec neexistovalo – jeho chůze, zářivě plavé vlasy, modré oči. Ústa i úsměv měl přesně jako David.

Milla se musela vší silou ovládat, aby hned v tu chvíli nevyskočila z pronajatého auta a nevrhla se mu kolem krku. Toužila k němu běžet a z plných plic volat jeho jméno, ale pak by ji považovali za cvoka a zavolali by

policii. Chtělo se jí tančit, smát se, plakat. Vřelo v ní tolik protichůdných, nadšených a šťastných i smutných emocí, že ji to doslova vyčerpalo. Toužila před celým světem hrdě prohlásit: *Vidíte! To je můj syn!*

Ale nesměla. Dlouhé roky to nemohla udělat, a teď to pro změnu nesměla. Důležitější než její láska byly Justinovy city a klid, jeho šťastné dětství.

Minulý týden prožila jako ve snu, ale v rozbouřeném, strhujícím snu. Právě díky informacím, které se Diaz pokusil zlikvidovat, se bleskově propracovala až k cíli. K Justinovi.

Rhonda a Lee Winbornovi byli oba světlovlasí a toužili adoptovat světlovlasé dítě, raději chlapce. Po třech samovolných potratech a čtvrtém pokusu, který skončil narozením mrtvého miminka, chorobně prahli po dítěti. Nebyli to žádní boháči, kteří si zajdou koupit dítě jako třeba nové auto. Museli se skoro ožebračit, aby dali dohromady částku, kterou jim True naúčtoval, přispěly jim i obě jejich rodiny. Od té doby se Leeovi dařilo v podnikání, takže před čtyřmi lety se přistěhovali do téhle pěkné čtvrti v Charlotte a mohli si dovolit Justina zapsat do soukromé školy. Podle všechno, co se o nich Milla zatím dozvěděla, to byli slušní a milí lidé, kteří svého synka zbožňovali a dělali první poslední, jenom aby z něho vyrostl slušný člověk.

Určitě netušili, že Justina ukradli pravé matce z náruče. Adopční agentura jim namluvila, že matka ho nemůže uživit, protože má ještě další děti a jedno z nich nutně potřebuje drahou operaci očí. Z té povídačky odporně kapal med, ale Winbornovi neměli důvod jí nevěřit. Ostatně, tehdy beztak neměli myšlenky pro nic jiného než pro svého malého chlapečka.

Ale to je přece *můj* syn! křičela Milla v srdci. Můj. Ne jejich!

Po mně zdědil možná nosík a linii brady. Jinak to byl Davidův dvojník.

Radostí se jí dělalo doslova mdlo, jako by byla opilá. Její syn *žije!* Je krásný, zdravý, milovaný. Její děťátko je šťastné.

Winbornovi ho pojmenovali Zachary Tanner, po obou dědečcích, a říkali mu Zacku. Pro ni však zůstal Justin. Tohle jméno se celé ty roky opakovalo v jejích zoufalých modlitbách, měla *ho* vyryté do srdci a mysli a paměti.

Musí to dát vědět Davidovi. Chtěla s tím počkat, dokud chlapce neuvidí na vlastní oči a nepřesvědčí se, že to skutečně je jejich Justin. Mohla se plést, mohlo jít o jiné ukradené děcko. Věděla, že dokud ho neuvidí, sama tomu neuvěří.

Byl to Justin. A vypadal jako David.

Milla spustila dalekohled, zabořila obličej do dlaní a rozezmítala se křečovitými vzlyky štěstí. Nebo to byl smích? Zůstala v úkrytu až do konce polední přestávky, kdy učitelé zahnali bujné stádečko zpět do žluté školní budovy a Justin jí zmizel za dvojkřídlými dveřmi.

Vrátila se do auta, počkala, až se jí aspoň trochu přestanou klepat ruce, a zavolala do Davidovy nemocnice, aby si s ním na zítřek domluvila schůzku. Kdyby byla pacient, nikdy by se k němu tak rychle nedostala, ale recepční její jméno znaly, David jim nakázal, aby ji nikdy nenechaly čekat. Dokonce ji objednali na poledne, tedy na dobu, kdy David bude mít pravděpodobně nejvíc času.

Novinu mu chtěla povědět osobně, ne do telefonu. A také ne u něho doma, ale v pracovně, protože si sobecky přála sdílet tu radost pouze s Davidem, a ne navíc s Jennou a jejich dvěma dětmi. Aspoň v tuhle chvíli, jen jedinkrát, toužila mít bývalého manžela pouze pro sebe.

V kufříku měla dokument připravený od právníka, stačilo ho pouze podepsat. Sestavil ho právě ten advokát, který v dobré víře dotáhl Justinovu adopci do konce.

Odhodlaně se nadechla, rozjela se na místní letiště a chytila spoj do Chicaga.

David měl pracovnu v budově sousedící s budovou chirurgie, kde působil a proslavil se jako chirurg. Celý dům zvenčí i zevnitř vypadal vkusně a současně na dálku inzeroval, že její uživatel je zámožný a schopný. Davidův chirurgický tým dokázal už hotové zázraky a David patřil k jeho hlavním hvězdám. Byl mladý, pohledný, nesmírně inteligentní a bohem nadaný lékař. V osmatřiceti se mohl těšit na předlouhou hvězdnou kariéru.

Bylo jasné, že když mu sekretářka pověděla o Millině telefonátu, požádal ji, ať odvolá všechny naplánované schůzky, protože v recepci bylo prázdno. Milla se usmála na vyrudlou blondýnu, které nescházelo moc do důchodu, ale než se stačila představit, dveře nalevo od recepce se otevřely a David jí sám vyšel vstříc. Vůbec se nezměnil, byl pořád stejně urostlý a pohledný, jako když ještě žili spolu. Přibývající léta mu slušela, jen v koutcích úst se mu objevilo pár vrásek a v ramenou maličko zesílil.

„Millo," vyhrkl s upřímným potěšením, podal jí ruku a předvedl navlas stejný zářivý úsměv, jaký zrovna včera viděla v obličejíku jejich syna. Modré oči mu sršely upřímností. „Vypadáš báječně. Pojď prosím dál."

Milla vstoupila do předpokoje pracovny, kde se tři sekretářky skláněly nad prací, ale nenápadně si ji koutkem oka prohlížely. Milla si všimla, že i recepční natáhla krk a zvědavě si ji zezadu prohlíží.

„Nemáš to lehké," šeptla Davidovi koutkem úst, „ale tvůj harém se může zvědavostí zbláznit."

David se zasmál a zavřel dveře své soukromé kanceláře. „Přesně tak jim říká i Jenna. Harém. Ale já je něžně označuju za svoje bodyguardy. V jejich středu se cítím neuvěřitelně bezpečně.“

„Odhánějí od tebe všechny divoženky, co?“

„A přihánějí výhradně staré čarodějnice a Amazonky.“

Millu potěšilo, že je to pořád ten starý dobrý David. Chápala, proč se jeho podřízené chovají vůči němu tak ochranitelsky: David byl zkrátka hodný kluk. Ani ve snu nepochybovala, že manželce je stoprocentně věrný a ani nejpřitažlivější koketní sestřička či pacientka nemají u něho šanci, protože ho *znala.* Tělem i duší se věnoval pouze své práci a rodině. Všechny úspěchy a všechno dobré si tvrdě vysloužil.

Pod sklem psacího stolu měl zastrčené fotografie. Milla přistoupila blíž. Teď už ji nebolelo, že má další děti. Přála mu to štěstí, protože jejich syn byl živý, zdravý, krásný a šťastný, a ona to věděla. Na snímcích se smála uličnická holčička v krajkových šatečkách a rozzářená Jenna s kojencem v náruči. „Jsou nádherní,“ pochválila mu upřímně rodinku. „Jak se mrňousi jmenují?“

„Princezna je Cameron Rose, jinak Cammy, a miminko je William Gage. Cammy mu říká Puntíku.“

Milla se hlasitě rozesmála a náhle už to nevydržela a vykřikla: „Já ho našla! Našla jsem Justina!“

David zavrávoral, jako by dostal pěstí do břicha, a zprudka dosedl do křesla u konferenčního stolku. Oči mu přetékaly slzami, které stékaly až k bradě a odtud mu kapaly na košili. „Víš to jistě?“

Milla přemáhala pláč. Hryzla se do rtu a přikývla. „Rozbili jsme gang pašeráků dětí a lidských orgánů. Ta ženská, co vystavila falešné rodné listy, si o všem vedla záznamy, asi pro jistotu, kdyby se jí to hodilo kvůli obhajobě nebo vydírání.“

„A je –“ David zběsile zapolykal a nepřirozeně tenkým hlasem dořekl otázku, které se očividně tolik bál. „A je v pořádku?“

Milla se zaťatými zuby přikývla a pak se k ní David vrhl a vzájemně se tiskli v objetí, jako by jeden druhého chtěli ujistit, že to není sen, že se dočkali. David ji hladil po vlasech a koktal: „Je v pořádku. Můj bože. Je v pořádku!“ A Milla plakala a smála se a měla stejně nádherný, opojný pocit, jako když se Justin narodil. David se s ní zatočil, jako by nějak potřeboval vybít příval překypujících emocí, jež ho zaskočily úplně nepřipraveného.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ opakoval horečně pořád dokola. „Můj ty bože. Po tolika letech…“

Konečně se Milla od něho odtáhla. „Mám fotky!“ vzpomněla si a hrábla do kabelky. „Ze včerejška.“

Vytáhla momentky a podala je Davidovi. Podíval se na první snímek a zkameněl. Při pohledu na syna měl výraz vyhladovělého zoufalce, který se lačně cpe, snaží se obrovskými sousty dohnat, co zameškal. Roztřesenými prsty se probral fotografiemi a pak začal zase od začátku. Ohromeným výrazem se začala prodírat radost, jako když slunce rozhání temné mraky. „Je po mně,“ vydechl.

Milla vyprskla smíchy. „Ty hloupej, po tobě byl odjakživa. Už když se narodil, vypadal jako ty! Copak si nevzpomínáš, že Susanna říkala –“ Honem se odmlčela, protože si vzpomněla, že David nemá o Susannině zradě sebemenší potuchy.

„Víš,“ začala dychtivě, „všechno bylo jinak, než jsme mysleli. V životě by tě nenapadlo, kdo měl v Justinově únosu prsty!“

David stále ještě nedokázal odtrhnout oči od snímků. „A ty to víš?“ prohodil.

„Vím,“ potvrdila Milla a vzala ho za ruku, aby se na ni podíval. „Davide, teď mě chvilku poslouchej. Vysvětlím ti, jak to všechno bylo a proč. A taky –“

„Kdo ho adoptoval?“ skočil jí David do řeči. „Jsou na něho hodní?“

„Rodiče jsou Lee a Rhonda Winbornovi a žijou v Charlottě, to je stát Severní Karolína. Pokud jsem zjistila, jsou to slušní lidé. A Justin se teď jmenuje Zachary.“

„Ne, jmenuje se Justin!“ vybuchl David zuřivě a Milla mu chlácholivě stiskla ruku. Tohle všechno už sama měla za sebou, už se tím protrpěla.

„Davide, poslouchej mě přece. Povím ti, jak to bylo, a pak si povíme, jak to bude. Našla jsem ho. A tys mi pomohl víc, než si myslíš. Jenže teď nech stranou lítost a smutek a všechny další emoce. Zkus uvažovat chladně, rozumově jako chirurg nad pacientem. Musíme si promluvit i o budoucnosti.“

Seděli naprostí sobě, Milla a David, Justinovi rodiče. David poslouchal Millino vyprávění, a když po pár minutách zmlkla, zůstal na ni v šoku civět, zbledlý a nehybný.

26.

Návštěva u Davida byla bolestná, ale nutná. Když se Milla po dvou hodinách loučila, bylo jí jasné, že s bývalým manželem se zřejmě už víckrát neuvidí. Popřála mu hodně štěstí a políbila ho na tvář. „A peníze už mi neposílej," usmála se na něho. „Měli jsme to rozdělené, já pátrala a tys to financoval. Teď začnu nový život. Samostatný a svobodný."

„Ale co budeš dělat?" vyzvídal ustaraně.

„Asi totéž, co jsem dělala dodneška. Hledat ztracené děti. Akorát za to budu brát nějaký plat." Ve skutečnosti neměla ponětí, co podnikne. Deset let se její život točil kolem jediné věci, pátrání po Justinovi, a teď jako by narazila do zdi, jiný způsob existence si neuměla představit. Ale bude muset. Usoudila, že až vyřídí tu záležitost v Charlotte a vrátí se do El Paso, měla by pár dní prospat. Časem se jí jistě uleví a potom se teprve může zamyslet nad budoucností.

Do Charlotte doletěla po setmění. Ubytovala se v hotelu, večeři si nechala donést na pokoj, a když si trochu odpočinula a zklidnila se, vyhledala v telefonním seznamu číslo Winbornových a vyťukala ho na mobilu.

Po čtvrtém zazvonění se ozval příjemný ženský hlas s širokou výslovností, typickou pro Severní Karolínu. „Haló?"

„Paní Winbornová?"

„Ano, u telefonu."

„Jsem Milla Edgeová. Založila jsem agenturu *Pátrači*, která pomáhá s hledáním ztracených nebo unesených dětech."

„Ach ano,“ pravila Rhonda laskavě, „to je záslužná věc. S radostí přispějeme, jen nám pošlete číslo konta –“

„Ne, kvůli tomu nevolám,“ vysvětlila chvatně Milla. „Jde o vašeho nevlastního syna.“

Ve sluchátku zavládlo hrobové ticho. Milla si uměla představit, jak šokovaná Rhonda tají dech.

„Co tím myslíte?“ vydechla konečně. „Jak se to může – My ho *adoptovali*!“ sykla zuřivě. „Přes advokáta a matriku, všechno proběhlo legálně. Nezkoušejte na nás –“

„Víte, je to složitá věc,“ snažila se ji Milla uklidnit. „A já bych s vámi potřebovala projednat jen nějaké papírování. Nebojte se, adopci nechce nikdo zpochybnit, pouze bych se s vámi a vaším manželem chtěla setkat a všechno probrat. Ale o syna se vážně nemusíte bát.“ Nechtěla Rhondu vyplašit. Co kdyby Winburnovi zpanikařili, popadli Justina a někam zmizeli?

„Když je všechno v pořádku, co s tím mají společného zrovna *Pátrači?“* namítla Rhonda logicky. Zoufale bránila své dítě, připravená přinést jakoukoliv oběť.

„Jde jen o trochu papírování. Opravdu si nedělejte starosti. V kolik hodin se vám to zítra hodí?“

„Okamžik, prosím.“ Rhonda položila sluchátko a zřejmě se chvatně domlouvala s manželem. Milla si uměla představit její zděšený šepot, když manželovi zpanikařené vysvětlovala, co se děje, a přitom se snažila, aby ji Justin – Zack – nezaslechl. Lee se vmžiku jistě vyděsí stejně jako ona a vrhne se k telefonu.

„Tady Lee Winborn. Co si přejete, prosím?“

„Mrzí mě, jestli jsem vaši paní vyplašila,“ omlouvala se Milla, „rozhodně jsem to neměla v úmyslu. Ráda bych se s vámi sešla, abych vám sdělila nějaké informace o

okolnostech adopce vašeho syna a předala vám jisté listiny.“

„To můžete vysvětlit po telefonu –“

„Bohužel nemůžu. Už jsem to paní Winbornové řekla. Až si ty dokumenty přečtete, bude vám všechno jasné, slibuji. Kdy byste si na mě udělali zítra čas? Zřejmě až vás syn bude ve škole.“ Zaprosila: „Je to pro jeho dobro. Buďte tak hodní, tímhle mu pomůžete.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Lee stroze. „V jednu odpoledne. Adresu znáte?“

„Jistě. Děkuji za ochotu, v jednu se objevím.“ Vypnula mobil, zavřela oči a uvědomila si, že se celá třese, jemně a nekontrolovatelně, jako by jí tělem projížděl elektrický proud. Dokázala to. Už jí zbýval jen poslední krok. Vzhledem k tomu, že schůzku domluvili téměř na poledne, Milla stihne v šest večer letadlo. A zítra v noci už bude doma, poprvé po… Už si nevzpomínala přesně. Po týdnu?

Druhý den spala, co nejdéle to šlo, při pozdní snídani se chvíli dívala na televizní diskusní pořady, pak se osprchovala a umyla si vlasy, pečlivě se nalíčila. Vzhledem k její fyzické únavě a psychickému stavu to byla dost marná snaha, ale ať. Chtěla udělat co nejlepší dojem.

Pečlivě se oblékla. Rozhodla se pro modrou úzkou sukni a krémovou hedvábnou halenku s dlouhými rukávy a modrou vázankou. Vypadala žensky a současně i trochu úředně. Tohle neprožívala poprvé: čím byla nervóznější, tím větší pozornost věnovala zevnějšku, protože se mohla myšlenkami aspoň zčásti odpoutat od palčivého problému. A teď se k její nervozitě připojil ještě pocit propastné neodvolatelnosti, který jí svíral útroby a tepal ve spáncích, jako by se užuž měla zhroutit v záchvatu horečky. Zkušenosti prošlých deseti let Millu naučily předstírat klid, i když to v ní bouřlivě vřelo – takže klidně vypadala i

teď. Zrcadlo jí ukazovalo skoro stejně nečitelný výraz, jaký vídala u Diaze. Ne, nemysli na něho! okřikla se v duchu vztekle. Už ti do života nepatří.

Venku svítilo slunce, ale teplota nepřesáhla deset stupňů a vanul svižný severní vítr. Milla byla vděčná, že si nezapomněla přibalit i plášť z velbloudí srsti. Podívala se na hodinky. Čtvrt na jednu. Čas vyrazit. Na noční stolek položila spropitné pro pokojskou, zvedla kufr a sáhla po kabelce. Naposledy se rozhlédla po pokoji, zda něco nepřehlédla, otevřela dveře na chodbu – a zkameněla.

O stěnu naproti pokoji se opíral Diaz.

Milla zažila takový šok, že už beztak přetažený mozek a splašené emoce ji na okamžik úplně vypnuly. Ano, doufala, že už ho v životě neuvidí, ale teď si nanovo připomněla mocnou přitažlivost jeho těla, pohled nehybných temných očí i ten pocit nádherného bezpečí, který poznala právě díky němu.

Ostatně, když spolu leželi nazí v přikrývkách, ty oči nebyly ani trochu chladné! Milla se však bleskově vzpamatovala. Ne, musí se řídit rozumem, a ne živočišným vzrušením! Jen díky svému sebeovládání se dostala až takhle daleko!

A vůbec, proč ho z hotelu nevyhodili? Proč si ho nevšimla ostraha? Jednoduché – k Diazovým pracovním nástrojům patřila nenápadnost hraničící až s neviditelností. Ani pokojská, ani hotelový detektiv neráčili vzít neviditelného vetřelce na vědomí.

„Co tady *chceš?*“ sykla mrazivě a nepřátelsky, aby neprozradila, jak neuvěřitelný zmatek má v duši.

Odlepil se od zdi a pokrčil rameny. „Zvědavost. Přece víš, že ke každé bouračce se seběhnou čumilové, ne?“

„Jak jsi mě našel?“

„Zapomínáš, že to je moje profese.“

Podle Diaze to zřejmě bylo dostatečné vysvětlení. Věděl, kde Justin je, takže měl před ní náskok. Charlottě sice nebylo žádné maloměsto, žilo tu půl milionu obyvatel, ale jemu stačilo pár telefonátů a věděl, co vědět potřeboval. V hotelu by neměli podávat informace o hostech, a stejně čekal přímo před jejím pokojem. Ale odkud ví, kam má namířeno? I když by to věděla moc ráda, honem se kousla do jazyka. Nechtěla se s ním vůbec bavit. O ničem.

Zamířila k výtahu a za sebou táhla kufr na kolečkách. Diaz s ní vyrovnal krok, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Neztrácela čas pokusy mu to vymluvit nebo zakázat, ale mohla ho aspoň ignorovat – pokud ovšem člověk dokáže ignorovat tygra.

Až dodatečně na něm zaregistrovala změnu. Oholil se, na sobě měl tmavý modrošedý oblek, který mu dokonale padl, vlasy učesané zřejmě opravdovým hřebenem, a ne prsty. Leckdo by usoudil, že vypadá jako solidní a řádný občan, ale Millu neošálil. V těch temných očích doutnala potlačená a nevypočitatelná zuřivost. U sebe má nejspíš pistoli, nůž a bůhvíjaké zbraně ještě.

Ale *co* tady pohledává? Tahle záležitost se ho vůbec netýká! Rozešli se ve zlém! Je to ten poslední člověk, o jehož společnost Milla během příštích tryznivých hodin bude stát! Najednou do ní vjel příšerný vztek, vzedmul se jí v hrdle jako žhavá bublina, div ji nezadusil. Kde bere tu *drzost* –

Rázem se zastavila a se zaťatými zuby čekala, až ji vztek trochu přejde. Odmítala se před ním zesměšnit. A žádné řeči ani přemýšlení nemůžou změnit nic na tom, co jí provedl, nemůžou změnit její rozhodnutí. Křivdil jí, vůbec ji neznal, a i kdyby se stokrát omluvil, stejně mu to neodpustí. Vždyť věděl – *věděl* – jak moc je Justin pro ni důležitý, čím vším si prošla, jen aby ho objevila, a přestojí

chtěl zabránit v dosažení cíle, i když on sám už Justina našel. Copak se *tohle* dá odpustit?

A ještě víc ji štvalo, že Diaz očividně nepřestal věřit, že pravdu má on a mýlí se ona. Nejradši by mu vlepila facku.

„Musíš ještě na recepci?“ zeptal se, když vystoupili z výtahu.

„Ne,“ uryla Milla úsečně a hned ji zamrzelo, že vůbec odpověděla.

U hlavního vchodu se obrátila ke zřízenci, aby si nechala přivézt vůz z garáže, ale Diaz ji předběhl. „Nech auto tady, odvezu tě.“

„Ale já s tebou jet nechci.“

„Buď půjdeš po dobrém, nebo po zlém. Záleží to jenom na tobě.“

Nestál jí ani za pohled. Mlčky se dala vést k tmavě modrému džípu Liberty. I po dobrém to pro ni bylo zlé ažaž, takže si radši nepředstavovala, jak by to vypadalo po zlém. Pro jistotu vypnula mozek, aby nad svým i jeho jednáním nemusela přemítat. Vzhledem k tomu, co ji čekalo, to bylo bezpečnější.

Diaz otevřel dveře na straně spolujezdce a počkal, až Milla nasedne. Dokonalý džentlmen. Byla radši, když se choval odtažitě a lhostejně. Teď ovšem měla jiné starosti, protože ji náhle rozrazil chlad z vědomí, že ji čeká druhý nejkrutější okamžik v jejím životě. Začala se třást jakoby v zimnici. Jedná správně? Co je správně? Kdo to dokáže rozhodnout, když ne ona – a ona to vážně nedokáže.

„Víš, kde to je?“ vydechla skoro zoufale, když couval z parkoviště.

„Ano, včera jsem projížděl kolem domu.“

Takže terén si už osobně zmapoval. Proč jí ale nezabránil v telefonátu Winbornovým, a především v téhle schůzce? Uvědomila si, že teď je s ním zamčená v autě, a

ztuhla leknutím. Jak mohla být tak pitomá? Vždyť teď ji může odvézt, kam ho jenom napadne!

Obrátila se k němu tak zprudka, až se jí bezpečnostní pás zařízl do ramene. „Jestli mě chceš zavézt jinam než na adresu Winbornových, přísahám, že –“

„Ale vždyť právě tam jedu,“ odvětil popuzeně. „I když sis vzpomněla dost pozdě, nemyslíš?“

„Nemyslím, protože v podrazech nejsem honěná jako ty!“ vyštěkla a strnule se zadívala bočním okénkem ven. Byla připravená spustit jekot v tu vteřinu, kdy by zjistila, že Diaz jede jiným směrem, pověsila by se na volant, kousala a ze všech sil se pokoušela upoutat pozornost okolí – i když by proti němu nejspíš neměla šanci.

Zbytek cesty ujeli v oboustranném mlčení. Tři minuty před jednou hodinou zaparkoval na krátké vybetonované příjezdové cestě u domu Winbornových. Za otevřenými vraty garáže vykukoval ford kombi. Milla sáhla po klice dveří, ale náhle se jí zatočila hlava a před očima zajiskřily mžitky. Panebože, hlavně nesmím omdlít! vyděsila se v duchu a zkusila pomalu, zhluboka dýchat, ale to už Diaz otvíral dveře a bral ji za ruku.

Cítila na sobě temné nehybné oči, kolem ramen silnou hřejivou paži. Kdyby nebyl s ní, zřejmě by v sobě nenašla dost síly, aby to dotáhla do konce. Instinktivně hrábla po kabelce a přitiskla si ji na hrudník. Diaz nepronesl jediné slovo.

Malá přední zahrádka před domem byla příjemně upravená, pečlivě zastřižený trávník začínal s blížící se zimou hnědnout a v truhlících kvetly ohnivě rudé chryzantémy. Další květináče a truhlíky překypující pestrou nádherou zdobily krytou verandu – důkaz, že v domě žije milovník či spíše milovnice květin. Z Milly naráz spadl kus napětí a trochu se jí ulevilo, takže se dokázala udržet na nohou i bez Diazovy opory.

Dveře se rozletěly dřív, než k nim stačili dojít, důkaz, že manželé Winbornovi jsou strachy celí bez sebe. Millu zaplavil soucit. Nechtěla je vyděsit, ale nejspíš na to šla špatně. Teď už zbývá jenom to co nejrychleji napravit. Lee jim vyšel vstříc.

Statečně se pokusila o úsměv, ale výsledek nebyl žádná sláva. No, snad vypadala aspoň přátelsky. „Dobrý den, jsem Milla Edgeová. Včera jsme spolu mluvili telefonem. A tohle je pan James Diaz."

„Těší mě. Lee Winborn a moje žena Rhonda." Lee jim automaticky nabídl pravici, nejdřív Mille a potom Diazovi. Měl silný stisk a pevné, lehce mozolnaté dlaně. Zřejmě rád rybařil, hrál golf a pečoval o dům i zahradu. Věděla, že trénuje Justinův – Rackův – školní baseballový tým a pomáhá i malým fotbalistům. Bylo mu třiačtyřicet a vypadal jako sympatický činorodý muž. Kolem modrých očí se mu rýsovaly veselé vějířky vrásek a světlé vlasy maličko vybledly prvními šedinami.

Rhonda byla drobná, štíhlá, světlehnědé vlasy měla elegantně zastřižené nakrátko, z oblečení i make-upu vyzařoval nevtíravý vkus. Volné kalhoty s puky a modrý pulovr lichotily jak její postavě, tak šedým očím a živé gestikulaci. Při pohledu na tu dvojici by nikoho ani ve snu nenapadlo, že Justin není jejich vlastní syn. *Zack*, opravila se Milla v duchu. Nesmí zapomínat, že teď se jmenuje Zack.

Vešli do obývacího pokoje, útulného a příjemně zabydleného, kde v plynovém krbu teple zářil oheň. Stěny lemovala spousta polic s knihami pro dětské i dospělé čtenáře a s rodinnými upomínkovými předměty, které se během let shromáždí všude: mořská hvězdice, podepsaný baseballový míč v plexisklové krabici, fotografie a různé krabičky a –

Moře fotografií. Milla se rozhlédla a potlačila sžíravý sten. Obrázky Justina jako buclatého kojence s jediným bělostným zoubkem v rozesmáté pusince, s plavými vlásky rozčepýřenými jako chmýří pampelišky. Tlusťoučké nožky, ručky s dolíčky, růžolící tvářička. A tady leze nahatý po koberci, jenom s plínkou na zadečku. A o kousek dál rozkošné zamračené batole s umělohmotnou tenisovou raketou. Na pláži s kyblíčkem a lopatkou, s červenou *basebolkou* na kebulce. Oslava narozenin. První školní den, kluk s pyšným úsměvem předvádí školní batůžek. A tady mu chybí přední dva zuby. Milla se málem rozkřičela bolestí. O tohle všechno přišla. Tohle všechno jí z jejího dítěte ukradli! A pak snímek ve školní uniformě. A ve fotbalovém dresu, tak živý, tak maličký, tak šťastný!

„To je Zack," vyhrkla Rhonda nervózně. „Uznávám, že s fotografiemi to dost přeháníme, ale –" Nedořekla a hryzla se do rtu.

„Prosím, posaďte se!" vybídl Lee hosty a ukázal na dvě křesla. Spolu s Rhondou, která se ho mezitím chytila za ruku, se posadil na pohovku. „Mohli byste jít rovnou k věci? Nebudu lhát a rovnou se přiznám, že ani jeden z nás nezamhouřil v noci oka, jak jsme se báli, že je něco v nepořádku. Netušíme sice, co by to mohlo být, ale – zkrátka, jsme starostí celí bez sebe."

Milla postavila kufřík na podlahu, zhluboka se nadechla a propletla prsty obou rukou. Tolikrát si představovala a nacvičovala, co řekne, ale s žádnou verzí nebyla spokojená, žádná nevystihovala zdaleka všechno, co říct chtěla. Teď to však povědět musí, a celý příběh dotáhnout až do konce.

Začala vyprávět, jak s Davidem žili a pracovali rok v Mexiku a jak se jim tam narodil Justin. Když se dostala ke dni, kdy jí na vesnickém tržišti Justina ukradli z náruče,

Rhonda opět popadla Leea za ruku. „To je hrůza!“ šeptla, zbledlá jako křída. Zdálo se, že jí je na omdlení. Buď se s Millou jako matka ztotožnila, nebo měla zlé tušení.

Správné tušení. Milla pokračovala v líčení své tragické anabáze a po deseti minutách skončila: „A teprve teď jsem s pomocí pana Diaze našla svého syna. Zack je můj syn, *Justin.*“

Rhonda vykřikla a zesinala. Lee zaťal pěsti a vyskočil jako uštknutý. „To není pravda!“ zařval rozzuřeně. „My syna nekoupili na černém trhu, ale řádně jsme ho adoptovali! Jestli si myslíte, že nám ho ukradnete, tak se připravte na celoživotní bitvu, slyšíte?“

Bitvu vedu už dlouhých deset let, pomyslela si Milla hořce. „Váš advokát to nevěděl, dokumenty byly zfalšované. Mému slovu samozřejmě věřit nemusíte, ale mám důkazy. Ta matrikářka si o všem vedla záznamy.“ Shýbla se a z kufříku vytáhla desky, otevřela je a podala Wilbornovým několik archů papíru. Lee je vzal, přelétl ho pohledem a nesouhlasně zavrčel.

Milla vytáhla další dva dokumenty a roztřesenýma rukama je předala tentokrát Rhondě. „Tohle je notářsky ověřený souhlas, můj a Davidův, kterými vám dvěma postupujeme rodičovská práva na Justina – Zacka.“

Rhonda a Lee civěli na papíry tak ohromeně, jako by Mille nerozuměli jediné slovo. Milla cítila, jak se jí začíná svírat hrdlo, a zoufale bojovala, aby se vydržela ovládat… ještě minutku.

„Neklademe si žádné podmínky. Kdybychom ho vytrhli z milujícího prostředí a odvedli jinam, zničí ho to. Příliš ho milujeme, než abychom mu takhle ublížili. Vy ho máte rádi, všechno jste mu obětovali, znáte ho nejlíp na světě, vychováváte ho. Co mu o nás řeknete, pokud vůbec něco, záleží jedině na vás. Zack… Zack ví, že je adoptovaný?“

Rhonda jen němě přikývla. „Nikdy se na nic neptal," doplnil Lee.

Byl šťastný, zdravý a nepochyboval, že rodiče ho mají nejradši na světě. Milla sama sebe přesvědčovala, že mu nic neschází. Jednoho dne se ptát začne, ale pouze ze zvědavosti.

Z kufříku vylovila další velkou obálku a podala ji manželům. „Tohle jsou osobní informace o Davidovi a mně, naše lékařské anamnézy, krevní skupiny, zkrátka všechno, co by Zackovi mohlo v případě nemoci nebo zranění být nějak platné. Dále tam najdete naše adresy a telefonní čísla. Pokud se některý z nás odstěhuje, dáme vám vědět. Přidali jsme i adresy našich rodičů. A taky… fotografie, kdyby se o to někdy začal zajímat a vy se rozhodli povědět mu pravdu. Novinové výstřižky o všem, co se stalo. Nerada bych, aby si myslel, že jsme o něho nestáli." Zalapala po dechu. „Jeho otec má IQ na hranici geniality a je to jeden z nejlepších lidí, jaké jsem kdy poznala. Je plavovlasý a modrooký, Zack je po něm. Oba jsme zdraví a nevíme o žádné genetické zátěži."

Ach bože, jak dlouho to ještě vydrží? Rhonda si tiskla obě pěsti k ústům a oči se jí utápěly v slzách, Lee poposedával a s hlasitým polykáním se snažil zaplašit nervozitu a dojetí. Diaz po jejím boku byl klidný a nehybný jako skála, připadal jí bezpečný jako přístav v zátoce. Milla se po něm jedinkrát nepodívala.

Přerývaně dodala: „Doufám, že jednou nás bude chtít poznat, ale my sami ho vyhledávat nebudeme. Je váš, nemusíte se o něho strachovat. Vy jste jeho rodiče. A pokud se rozhodnete nikdy mu o nás nepovědět, smíříme se s tím." To bylo příliš. Už to dál nezvládala. Zvedla se, levou rukou se přidržela Diaze, aby se jí nepodlomila kolena, a pravici podala Leeovi. „Děkuju, že ho máte rádi."

Lee jí sevřel dlaň oběma rukama a vtom se k Mille vrhla Rhonda, která vzlykala, jako by jí rvali srdce z těla. „Počkejte! Předtím jste se dívala… Nechcete pár jeho fotografií? Vzít si je s sebou?“

27.

Milla jako zázrakem přežila loučení a doklopýtala k džípu. Diaz nesl kufříky s fotografiemi. Auto ji odváželo pryč ze synova života a ona měla pocit, že se zvnitřku mění v kámen. Dokázala to. Netušila jak, ale dokázala to. Dobrovolně se vzdala svého syna a teď v sobě měla obrovskou krvavou ránu v místě, kde si ho vyrvala ze srdce i z duše. Tahle bolest však byla jiná než trýzeň, ve které prožila posledních deset let, byla živější a trpčí, protože k tomuto nevyhnutelnému kroku ji donutilo právě to uplynulé desetiletí – ale pořád to byla bolest.

Nezbyla jí ani jiskřička naděje. Nemohla vrátit čas nazpátek a užít si Justina jako miminko a předškoláčka, založit si album s jeho snímky, které by zachycovaly jeho růst a pokroky. Byl dítě jiných rodičů a ona už nadosmrti musí vydržet bez něho.

Diaz skoro ležérně prohodil: „Víš, na mě jenom tak něco dojem neudělá, ale tohle byla nejstatečnější věc, jakou jsem kdy viděl."

V Mille jako by tou poznámkou odjistil granát. Cítila, jak se v ní vzdouvá šílený vztek, tak oslepivá zuřivost, jakou ještě nezažila a jaká ji samotnou vyděsila k smrti, dusila ji a svírala ledovými pařáty. Z hrdla se jí vydraly zvířecí steny samice zmučené ztrátou mláděte. Vzepjala se ke skoku, chtěla se vrhnout na Diaze, vydrápat mu oči jako Pavónovi, zničit ho, roztrhat na kusy – ale náhle se zhroutila do sebe a rozplakala se tak vášnivě, jak neplakala ani v prvních dnech po Justinově únosu. Nezbylo jí nic. Vůbec nic.

Po chvíli Diaz zajel ke krajnici a zastavil. Milla zaslechla: „Napij se," na rtech ucítila hrdlo láhve s vodou a k vlastnímu překvapení pár doušků i polkla, i když ji v rozedřeném nateklém hrdle pálily jako oheň.

Zavřela oči a vypnula se. Jakoby z dálky slyšela Diazův hlas, jak tlumeně mluví do telefonu, ale neměla sílu poslouchat, vnímat slova, nic, nic. Toužila zalézt někam do nory a neexistovat, zemřít.

Ale neumřela. Propadla se do propastné otupělosti a přestala vidět, slyšet, vnímat. Zahalila ji tma, spánek podobný mdlobám. Nevnímala, kam Diaz jede, neviděla reflektory míjejících aut, nemyslela na to, co se stalo právě teď a co všechno tomu předcházelo.

Auto konečně zastavilo, Diaz vystoupil a šel otevřít dveře spolujezdce. „Pojď ven."

Milla poslechla, pohybovala se přitom ztěžka jako stařena. Vzdáleně si uvědomila, že parkují u verandy malého roubeného srubu a do uší jí proniká zvláštní burácivý zvuk. Za šaty ji škubal mrazivý vichr.

Neměla potuchy, kde jsou. Hlesla: „V šest mi odlétá letadlo," a vyděsila se, protože hlas jí zněl cize a chraplavě.

„Nestihla jsi ho," odvětil Diaz stručně, vzal ji za loket a odváděl po třech schůdkách na verandu. Odemkl dveře, sáhl dovnitř a cvakl vypínačem. Milla oslepené zamžikala, protože do očí ji udeřilo ostré světlo. Diaz ji zavedl do minikuchyně a posadil na židli. Jediné, co jí bylo divné, byl vzduch, který napůl voněl a napůl slaně páchl… Příjemně, ale zcela nepovědomě.

Diaz postavil konvici na sporák a přistoupil k Mille. „Tady je koupelna," ukázal na dveře v krátké chodbě.

„Běž dovnitř." Postrčil ji tam a zavřel za ní dveře. Milla se pohybovala jako stroj. Automaticky si sedla na záchodovou mísu, umyla si ruce a opláchla obličej. V

kuchyni mechanicky snědla šálek polévky a nechala se doprovodit do podkrovní ložnice.

Zastavila se vedle postele a rozhlédla se. Diazovi bylo jasné, že nevidí ani květované závěsy, ani veselé žluté povlečení. „Kde to jsme?“ hlesla bez zájmu.

„V Outer Banks. Prozatím ještě zůstaneme v Severní Karolíně.“

Milla si uvědomila, že srub stojí přímo na pobřeží a to burácení a nezvyklá slaná vůně ve vzduchu znamenají blízkost moře.

Následující dny prožila jako vycvičené zvířátko v kleci. Řídila se buď základními instinkty, nebo Diazovými příkazy. Jedla, spala, myla se, oblékala. Rozum s tím neměl nic společného, přezimoval hluboko v podvědomí a ona se ho bála vyrušit. Chvílemi do ní vjela zběsilá touha všechno rozmlátit, dokonce se několikrát i rozpřáhla a pěstí zuřivě praštila do nejbližšího předmětu, ale pokaždé na ni ihned padlo vyčerpání a zase rychle ochabla a upadla do letargie.

Odmítala se osvobodit od hrůzy, kterou v ní probudilo vlastní rozhodnutí. Navždycky se zřekla Justina. Už nikdy nebude její.

Jako kdyby zemřel. Jako kdyby ho ztratila podruhé, ale tentokrát nemělo cenu po něm pátrat. Dny míjely jeden jako druhý, nepočítala je. Diaz se od ní skoro nehnul, jen občas zajel nakoupit jídlo a hygienické potřeby. Hlídal ji, aby jedla, aby o sebe dbala, aby měla dost menstruačních tamponů.

Jednou jí navlékl bundu, která jí byla příliš velká, a vyvedl ji na pobřeží. Táhl ji podél zpěněného příboje a Milla klopýtala, bránila se, nechtěla se dát vytrhnout ze své letargie a zapomnění, ve kterých se pohodlně zabydlela. Vítr ji bičoval do obličeje, rval se s ní stejně jako Diaz, který ji nutil jít dál a dál, navzdory pocitu

marnosti a vyčerpání. Rvala se s ním, ten ostrý slaný vítr v ní proti její vůli probouzel smysly, které záměrně uspala, odpoutala se od nich, vytěsnila je stejně jako vzpomínky na minulých deset let.

Diaz mlčel, pevněji držel za loket nebo ji objímal kolem pasu a nutil ji jít a jít, posunoval ji k dalšímu kroku a ještě k dalšímu a tak donekonečna, jako když při rehabilitaci učí pacienta rozhýbat a ovládat zraněním či nemocí zesláblé tělo. Millu začala bolet hlava, pocit, který naposled zažila toho dne, kdy se zřekla Justina. Myšlenky se jí pletly, vířily jako duhový kolotoč, ale nic jí nesdělovaly, jen v ní postupně vybičovaly iracionální vztek. Vyškubla se Diazovi a vzdorně rázovala před ním sama, občas šlápla do zpěněného příboje, ale ani se neohlédla, i když cítila, že Diaz se drží těsně za ní, jako by měl strach, že chce skočit do rozbouřených vln. Chtěla, ale současně věděla, že to neudělá.

Když se na pokraji sil a s hlavou třeštící jako v horečce dovlekla zpět do srubu, zůstala stát uprostřed kuchyňky a nehybně sledovala, jak Diaz chystá horkou kávu. Přinesl hrníček a vložil jí ho do rukou. Milla ho chvíli tiskla v dlaních a cítila žár porcelánu, jako by to bylo živé zvířátko, ale náhle zavřískla a praštila hrnkem o podlahu. Protáhla se kolem ohromeného Diaze a začala třískat nádobím kolem sebe, rozbíjela talíře a hrnky a skleničky a mísy, řádila jako šílenec, zatímco Diaz jen nehybně stál a občas uhnul hlavou před letícím střepem.

Náhle se zarazila a obrátila se k Diazovi. Po dlouhé době promluvila: „Jak tu jsme dlouho?“

„Tři týdny.“

To znamenalo, že je… první prosincový týden.

Odpověď ji šokovala a prudce vrátila do reality. „Ale… co Díkůvzdání?“ Byla to hloupá otázka, ale kdovíproč jí připadala důležitá.

„Oslavili ho bez nás.“

Milla zavrtěla hlavou. „Já ho teď slavím vždycky sama. To přece víš.“ Ale pak zmlkla, protože ani nezavolala mamince, že našla Justina, a ještě nevěděla, jestli někdy dokáže odpustit Rossovi a Julii. Časem možná ano, ale zatím si tím nebyla jistá.

Diaz pokrčil rameny. „Letos jsi svátky strávila se mnou.“

A co přitom dělala? Koukala do stěny? Brečela? Třískala nádobím? Nejspíš se oknem dívala na oceán, protože jeho jednotvárnost a nedozírnost a proměnlivost ji kupodivu uklidňovaly.

Druhý den vyšla před srub dobrovolně. Zastavila se a nastavila tvář mdlým něžným paprskům. Neuměla si představil, jestli by překonala období po odjezdu od Winbornových, kdyby ji Diaz nepřivezl sem a nestaral se o ni. Jediný problém byl v tom, že zatím jí nebylo jasné, zda tahle pomoc pomohla změnit její postoj k němu. Dokázala řešit vždy jen jedinou věc, a Diaz momentálně nebyl to hlavní.

Hlavní bylo vědomí, že přežila.

28.

Milla podvědomě cítila, že Diaz ji sleduje na každém kroku, neztrácí ji z očí, je věrnější a neúprosnější než její vlastní stín. Současně si uvědomovala, že je typ, který se nikdy nevzdává a zarputile sleduje svůj cíl. Ne snad, že by jí bylo vždycky jasné, o jaký cíl mu jde. Zato nepochybovala, že jemu to jasné je, a dokonale.

Šlo mu o *ni. Chtěl ji,* ale Milla si neuměla představit, že by někdy mohli být zase spolu. Podle ní byl ten rozkol definitivní. Zranil ji tím nejhorším možným způsobem a odpouštění nebyla její silná stránka. Přesvědčila se, že zášť vůči někomu ji netíží, nepředstavuje takové břemeno, aby se nedalo unést hodně dlouho.

Diaz se o ni nestaral z dobroty srdce. Pečoval o ni jako vlk o zraněnou vlčici.

A pocit, že si na ni dělá nároky, měla už při jejich prvním milování, při spojení dvou rovnocenných partnerů. A Diaz se toho pouta dobrovolně nevzdá. Věděla, že jí od něho hrozí nebezpečí. *Věděla to.* Ne tělesně. Tak by jí nikdy neublížil. Zato ji mohl zničit emocionálně, a další podobné zranění by už neunesla. Přiznávala si, že by měla začít uvažovat o odchodu ze srubu, o prvních krocích směrem k úplnému uzdravení. *Pátrači* ji potřebují. Musí něco dělat, ne pouze přežívat. Musí se od Diaze dostat co nejdál. Potíž byla v tom, že prosadit si cokoliv vyžadovalo víc energie, než v sobě dokázala najít. Měla co dělat s existencí jako takovou.

Jednou, když Diaz odjel nakoupit, se vzchopila a zkusila *Pátračům* zavolat, ale měla vybitý mobil a pevná linka byla na mezistátní hovory blokovaná. Chvíli seděla a

tupě civěla na přístroj v naději, že se rozpomene na kód, kterým by telefonát mohla účtovat na své domácí číslo, ale dokázala si vybavit pouze číslo svého sociálního pojištění, a to jí v dané chvíli bylo k ničemu.

Diaz si při návratu všiml, že Milla sedí u telefonu. „Co děláš?“

„Chtěla jsem zavolat do kanceláře.“

„Proč?“ podivil se nelogicky.

Udiveně na něho vykulila oči. Copak to není jasné? „Protože už jsem přes tři týdny pryč a měla bych jim o sobě dát vědět.“

„Zvládají to v pohodě i bez tebe.“

„Jak to můžeš vědět?“ vyprskla podrážděně.

„Volal jsem tam.“

„Kdy? Proč jsi mě nenechal promluvit s Joann?“

„Volal jsem jim už dvakrát, poprvé jsem jim oznámil, kde jsme, a později jsem vysvětlil, že se ještě nějakou dobu zdržíme.“

Milla si všimla, že Diaz vůbec neodpověděl na její otázku o Joann. „Nejvyšší čas, abych se vrátila domů.“

Diaz potřásl hlavou. „Ještě ne.“

„Ale ano!“ K vlastnímu překvapení se rozplakala. Rozkřikla se na něho: „Jdi k čertu!“ a utekla do ložnice. Neplakala už spoustu dní, dokonce už dál neoplakávala ani Justina, tak proč by měla plakat nad takovou hloupostí? Vždyť tím Diazovi jenom dokazuje, že má pravdu! A ona tolik toužila něco dělat, zapadnout do rutiny, která by jí dovolila myslet i na něco jiného než na Justina.

Ale pravda je, že by se neměla vracet domů dřív, dokud ji rozpláče i běžný pozdrav od souseda.

Mezitím se setmělo. Po hodince pofňukávání se rozhodla vyjít si na procházku a na čerstvém vzduchu se trochu uklidnit. Diaz se objevil v chodbičce. „Kam jdeš?“

„Ven,“ odsekla. Copak ho to netrklo? Sotva však otevřela hlavní dveře, pochopila jeho údiv. Venku se snášel hustý, vytrvalý šedivý déšť. Milla se ohlédla po hodinách a uvědomila si, že není tolik hodin, kolik myslela. Venku se nestmívalo, to jen byla tak černě zatažená obloha. S povzdechem se vrátila do obývacího pokoje, kde hořel plynový krb, a chvíli nerozhodně postávala na prahu. Diaz seděl před televizí, kde zrovna běžel pořad věnovaný domácím kutilům – kýčovité rady hospodyňkám a shovívavě přiblblé pracovní návody pro majitele zahrad a domů. Všimla si, že na to zírá jako na přenos z jiné planety. „Proč koukáš právě na tohle?“ vyhrkla. Zaskočilo ji, že vůbec s Diazem začíná rozhovor, a hlavně na jaké téma.

„Začalo mě zajímat, o co všechno přicházím, když jsem se rozhodl proti rodinnému životu,“ ušklíbl se a obrátil se k Mille.

Milla zažila další překvapení, protože ústa jí zacukala úsměvem. Diaz si toho zřejmě nevšiml, ale ona ano. Schoulila se na pohovku a zkusila nablblý pořad sledovat s ním, ale ťukání deště ji za chvíli uspalo. Probudila se až večer.

Povečeřeli hodně brzy.

Na Millu padla olověná únava. Zamířila do ložnice a zrovna si přetahovala noční košili přes hlavu, když Diaz bez zaklepání otevřel dveře a nakoukl dovnitř. „Obuj se a vezmi si bundu.“

Naléhavý tón jeho hlasu Millu přinutil, že si beze slova nazula botasky na boso a přehodila přes sebe bundu. Vyšla za Diazem na zadní verandu a vykřikla úžasem.

Déšť se nenápadně změnil na sněhovou chumelenici. Neměl šanci, zem byla ještě příliš teplá, takže vločky roztály dřív, než vůbec dopadly, ale pohled na vířící

bělostné chumáčky snášející se z černé oblohy byl kouzelný.

Diaz se podíval na Milliny bosé nohy, zavrtěl hlavou a zvedl ji do náruče. Milla se ho automaticky chytila kolem krku. „Kam jdeme?“

„Na pobřeží.“

Přes nízké duny ji donesl až těsně k vodě a zůstal stát ve tmě, v tichu narušovaném jen rytmickým bouřením vln. Vločky mizely hned v tu vteřinu, kdy jim přistály na tváři nebo se dotkly země, a Milla v tomhle okamžiku nevnímala než ryzí krásu. Během dětství zažila zimy plné závějí, ale po přestěhování do El Paso vídala sníh jen při cestách na sever.

Po pár minutách chumelenice přestala, což bylo dobře, protože Milla se mezitím roztřásla zimou. „Konec,“ povzdechla si.

Diaz ji k sobě přitiskl a odnesl zpátky do domu. Tam zamířil rovnou do své ložnice, položil ji na přikrývku a jemně jí vyzul boty a sundal bundu.

Milla k němu vzhlížela napůl tázavě a napůl vystrašeně.

„Pšš,“ konejšil ji Diaz a vyhrnul jí noční košili nad stehna. „Teď na nic nemysli.“

29.

Milla se probudila v Diazově náruči, s hlavou stulenou na jeho rameni. Diaz otevřel oči skoro současně s ní. Podezírala ho, že se bezvýhradně naladil na její vlnovou délku, aby jí dokázal, že je tu pro ni, že je na něho spolehnutí. Nebo že by nechtěl, aby ho někdo – i ona – nachytali ve zranitelné situaci?

Posadila se a protáhla. Svaly měla ztuhlé, protože ve vzájemném pevném objetí polohu ve spánku neměnili. Natáhl ruku a pohladil ji po zádech. Milla si uvědomila, že určitě vypadá jako vrabčák, protože včera šla do postele rovnou ze sněhové chumelenice, čili s mokrými vlasy. Do *jeho* postele. Znervózněla. Od včerejška se posunuli někam dál, odkud se jim bude špatně vracet. Pokud o návrat vůbec budou stát. Neměla z toho dobrý pocit, protože s tím souviselo moře nových otázek a ona si nebyla jistá, zda má chuť je řešit. Teď nebo jindy.

„Zapnu topení," řekl a vyšel na chodbu. Milla zůstala sedět pod přikrývkou s koleny přitaženými k bradě a dívala se z okna. Sousední domy byly prázdné, majitelé je používali jen na léto, ale díky tomu si připadala jako na neobydlené planetě. Během procházek po pobřeží občas potkala jednoho dva chodce, ale jinak měla okolí celé pro sebe. Dnešní deštivé počasí přesně odráželo její duševní rozpoložení. Byla smutná, zmatená: Neudělala včera kolosální chybu? A pokud ano, existuje cesta zpátky?

Diaz jí donesl župan a pantofle a zamířil do kuchyně uvařit kávu. Ráno mu nikdy nebývalo moc do řeči – jindy ostatně také ne – ale jí to vyhovovalo. Vyklouzla z postele,

přes ramena si přehodila župan a tryskem se rozběhla do koupelny.

Nad vanou visel infrazářič a Diaz ho naštěstí zapnul. Malá místnůstka se už stačila vyhřát. Milla se na sebe ušklíbla do zrcadla. Hlavu měla rozčepýřenou jako ježibaba, ale po dlouhé době jí zářily oči a rysy jí nestanovala grimasa zoufalství.

Pustila sprchu, vkročila do ní a nejprve si vydrbala vlasy. Teplá voda jí báječně uvolnila ztuhlé svaly, připomínku Diazova celonočního vášnivého milování. Byl trpělivý milenec, ale po prvním spojení vůbec ne něžný. Lačněl po ní dokonce ještě zoufaleji než tehdy, první noc, skoro jako by s ní chtěl splynout víc než tělesně. Milla se pokoušela ten rozdíl uchopit, pojmenovat, ale jeho smysl jí unikal. Nebylo tomu tak, protože jí věčně unikal i věčně odtažitý Diaz? Kupodivu, v noci byl úplně jiný.

Když se otírala osuškou, bezděky si zavadila o paži, kde nosila antikoncepční náplast, a ztuhla. Bříšky prstů nahmatala pouze hladkou kůži. Zděšeně vytřeštila oči a uvědomila si, že náplast na svém místě chybí už delší dobu. Přesně tři týdny.

Tehdy měla menstruaci, pamatovala si to, protože Diaz jí kupoval dva balíčky tamponů. Normálně nosila náplast tři týdny, týden ne – během něj právě dostala menstruaci – a pak si nalepila novou náplast. To tedy znamená, že po ní si zapomněla nalepit další.

To by samozřejmě nebyla žádná tragédie, kdyby včera v noci nedošlo k tomu, k čemu došlo.

Uklidňovala se tím, že možnost otěhotnění je ve skutečnosti velmi malá, tělu potrvá pár měsíců, než začne fungovat úplně normálně, ale čert nikdy nespí a náhoda je prevít.

Ustaraně vystoupila ze sprchy, vyfénovala si vlasy a v ložnici si navlékla nejteplejší oblečení, které měla –

flanelovou košili a tepláky. Najednou si uvědomila, že nic podobného v zavazadle neměla, musel to koupit Diaz, zatímco ona nevěděla o sobě, o světě, o ničem. Upřímně doufala, že ten několikatýdenní výpadek vnímání světa se jí nějak ne vymstí.

Diaz v kuchyni chystal snídani. Milla si nalila šálek kávy a ztěžka se posadila ke stolu. „Hele, nemám antikoncepční náplast."

Obrátil se k ní i s pánví v ruce. „Já vím."

Neuměla si představit odpověď, která by ji vyvedla víc z míry. Úžasem jí poklesla čelist. „Tak proč jsi mi nic neřekl?"

„Myslel jsem, že to víš."

„Vůbec jsem si toho nevšimla." Rozpačitě upíjela kávu. „Mohl by to být problém."

„Pro mě ne."

Na okamžik jí necitelná hrubost jeho poznámky vyrazila dech, ale pak pochopila, co tím chtěl říct: že by mu vůbec nevadilo, kdyby otěhotněla.

Radši o tom nepřemýšlet.

„Nejspíš to bude v pořádku," povzdechla si. „Chvíli trvá, než náplast přestane působit."

„Kdy se to dozvíš jistě?"

Milla si pěstmi promnula oči. „Vlastně nevím. Musím si to spočítat, ale hádám, že do čtrnácti dní nebo tří neděl budu mít jistotu." V duchu se horečně snažila rozpomenout, kdy vlastně probíhá ovulace. Nosila náplasti už tak dlouho, že se podobnými starostmi nemusela zatěžovat léta. Byla však odhodlaná dál neriskovat. Další sex bez ochrany prostě nepřicházel v úvahu.

„Koupím kondomy," prohodil Diaz, zatímco rozklepával vajíčka na pánev. Buď jí četl myšlenky, nebo uvažoval navlas stejně jako ona.

Naservíroval snídani. Milla se vrhla na vajíčka se šunkou a současně s tím si uvědomila, že od svého příchodu do srubu vlastně nedělala nic jiného, než spala, sprchovala se a jedla. Všechno zařizoval Diaz, nákupy, úklid, vaření. Radši si zakázala myslet na důvody, které ho k tomu vedly. Co nevidět se dokáže postarat sama o sebe. Pak jí může být ukradené, jak si to Diaz s nimi představuje dál.

Pomohla mu uklidit a Diaz na to zareagoval pouze udiveně povytaženým obočím. Hned po snídani odjel na nákup – určitě hlavně pro ty kondomy.

Milla se chvíli loudala domkem a tu a tam něco poklidila, v ložnici ustlala jeho postel a v pokoji pro hosty svlékla povlečení ze své postele a strčila ho do pračky, protože by se moc divila, kdyby propříště nespala vždycky s ním. Neuměla se rozhodnout, jestli cítí úlevu nebo strach. Ještě včera byla přesvědčená, že mu nikdy neodpustí, že ten rozkol mezi nimi je definitivní a neodvolatelný, ale ta skleněná stěna, která je dělila, se roztříštila, jako by ji Diaz rozbil kladivem, a Milla byla zpátky tam co předtím: v posteli s ním.

Včera večer nechtěla být nikde jinde.

Když usoudila, že prozatím byla pilná ažaž, uvařila si čerstvou kávu, ze skříně vytáhla chlupatou houni a zamířila na krytou zasklenou verandu. Zabalila se do deky, uvelebila se do proutěného houpacího křesla a nohy zatáhla pod sebe. Před sebou měla výhled na zlověstně zataženou oblohu a šedý rozbouřený Atlantik, propojené ledovou stěnou hustého lijáku, kterým nepronikal ani paprsek slunce. Hřála si dlaně o hrnek s kávou, vdechovala voňavou páru a snažila si uspořádat ten zmatek v hlavě.

Dnes poprvé si uvědomila, že ta rezavá bolest se začíná otupovat. Dokázala fungovat, myslet i na jiné věci,

normálně se bavit. Dokonce se zvládla i usmát. Ta bolest nikdy nezmizí úplně, ale bude snesitelná, s každým dalším rokem bude snesitelnější.

Zkusila si představit, co by si počala, kdyby s ní nebyl Diaz. Nejradši by ho poslala k čertu, ale vypěstovala si na něm stoprocentní závislost. Dokázal se jí přizpůsobit, mlčel, když jí nebylo do řeči, nechal ji o samotě, kdykoliv to potřebovala, jen se mlčky a věrně staral o všechny důležité a zásadní věci. Zpočátku ji doprovázel i na procházkách po pobřeží, ale poslední dobou už ne. Zkrátka a dobře, dělal první poslední, aby jí z toho průšvihu pomohl ven.

Miloval ji.

To poznání ji málem oslepilo. Milla sehnula hlavu a čelem se opřela o pokrčená kolena. Ale jak se pro všechno na světě má smířit s tím, že jí bránil objevit Justina? Vynahradí to těch pár týdnů, které se o ni staral?

Zaslechla přijíždět auto, zastavilo, bouchly dveře. Diaz byl zpátky. Slyšela kroky v domě, zastavily se u dveří pokoje, v kuchyňce, zamířily ke dveřím na verandu.

Diaz zůstal stát na prahu, opřel se o rám dveří a s rukama v kapsách se zahleděl na šedivý oceán.

„Promiň," řekl tiše.

Omluva mezi nimi zůstala viset jako mýdlová bublina. Diaz se jí neomlouval za včerejší noc – to by byl úplný nesmysl – ale za Justina. Milla byla skálopevně přesvědčená, že se ještě v životě nikomu neomluvil, ale nepochybně to myslel upřímně.

„Vím, žes ho chtěl ochránit," vyhrkla, i když nechápala, proč ho omlouvá.

„Netušil jsem, co máš v plánu. Tohle mě tedy vůbec nenapadlo."

„Mohl ses zeptat."

Potíž byla v tom, že Diaz nepatřil k lidem, kteří umějí důvěřovat ostatním, kteří se otevřou, svěřují se a ptají. Jenže, copak Millinu reakci mohl předvídat? Matka ho opustila, potom ho vtáhla zpátky do života, který vyhovoval jí, a syna se na nic neptala. Logicky samozřejmě věděl, že většina matek své dítě upřímně miluje, ale z osobní zkušenosti mateřskou lásku nepoznal.

Ale – dokud manželům Winbornovým nepředala dokumenty, jimiž se s Davidem vzdali rodičovských práv, sama si nebyla jistá, zda své rozhodnutí skutečně dotáhne do konce, protože ta bolest byla nesnesitelná. A když si nebyla jistá sama, těžko mohla po něm chtít, aby instinktivně vytušil, že by Justinovi nikdy neublížila!

Ale přesto toho neuměla nechat. Zavyčítala: „Ale copak ses mě někdy po milování nemohl zeptat: Millo, co uděláš, až najdeš Justina? Vážně ho chceš vytrhnout z rodiny, kterou miluje a považuje za vlastní? A hned bys věděl, jak se k tomu stavím.“

Diaz na ni upřel nehybný pohled. „Nikdy mě to nenapadlo,“ připustil. „Když – když jsi jim předala ty papíry, jako bys mě střelila přímo do srdce. Nejradši bych před tebou padl na kolena a líbal ti nohy, ale ty bys mě nejspíš odkopla.“

„Jaképak nejspíš. Odkopla bych tě stoprocentně!“

Přikývl a opět se zahleděl na oceán. „Nebyl jsem do tebe zamilovaný.“ Hovořil tiše, jako duchem nepřítomný. „Aspoň jsem si to myslel. Zpočátku. Ale když jsi mě vyrazila, bylo mi –“odmlčel se a svraštil čelo, jako by hledal přesný termín jak popsat své emoce –, jako by mě rozřízli vejpůl.“

„To znám,“ vydechla, protože si až příliš živě pamatovala, jak bolí ztráta.

„Když tak o tom přemýšlím, asi jsem se zamiloval už tenkrát v Idaho. Vytáhl jsem tě z řeky a ty ses překulila na záda a rozřehtala se. To byla nádhera.“

Však on to dal hned najevo. Až do toho okamžiku mezi nimi sílilo vědomí vzájemné přitažlivosti, ale oba to potlačovali. Sotva se však vyvlekli z ledové vody na sluníčku, Diaz se na ni podíval a řekl –

Milla vyprskla smíchy: „To bylo pěkné vyznání lásky, fakt. Nabídnout mi levou kouli.“

„To nebylo vyznání lásky, ale vyznání vášně. *Tohle* je vyznání lásky.“ Hlavu nakláněl k rameni přesně tak, jak to na něm zbožňovala, a na málomluvného kakabuse si vedl docela dobře.

Oba zmlkli a přemýšleli o všem, co si teď řekli. Milla cítila, že Diaz čeká, až mu odpustí, až mu také vyzná lásku, ale stále si nebyla jistá, jestli by dokázala oboje. Pořád ještě byla vzteklá a ukřivděná, i když už nezuřila. Možná by měla říct, že za vším udělají tlustou čáru a budou už hledět jedině do budoucna, ale jaká by ji s Diazem čekala budoucnost?

Ale jaká budoucnost ji čeká bez něho?

„Tak to řekni,“ zabručel, pořád ještě s pohledem upřeným na oceán. „Stejně už to vím.“

„Že tě miluju? To je pravda.“ S povzdechem se napila kávy. Mezitím vychladla jako led. S úšklebkem odložila hrnek na stůl. „Vážně tě miluju.“

„A miluješ mě dost na to, aby sis mě vzala a měla se mnou děti?“

Mille ten dotaz vyrazil dech a chvíli trvalo, než se vzpamatovala. „Co?“ zakoktala a hlas se jí třásl šokem.

„Mluvím o manželství. Vezmeš si mě?“

„Proboha, copak by to mezi námi mohlo fungovat?“

„Já miluju tebe. Ty miluješ mě. Nech tomu přirozený vývoj.“

Prohrábla si vlasy. V životě snad nebyla tak vykolejená. Návrh to byl nečekaný, úžasně milý, ale bála se domyslet rozsah problémů, kterým by museli čelit ve společném manželství. Skoro se toho děsila. A navíc, Diaz nemluvil jenom o manželství, ale i o dětech. Dokázala by to?

„Podle mě by to nebyl chytrý tah," zamumlala.

Diaz se k ní otočil a spaloval ji vážnýma šedýma očima. Mlčky čekal, až bude pokračovat.

„Oba dva máme tolik citových zranění, že by se sotva vešly do hangáru. Kdoví, možná že se neobejdu bez psychoterapie." Nevesele se zasmála. „A ty jsi nájemný vrah. Proboha, copak to je zaměstnání pro hlavu rodiny? Dokonce ani nevím, co chci dělat dál, jestli zůstanu u *Pátračů* nebo půjdu učit, jak jsem chtěla odjakživa. Mám sto chutí s *Pátrači* seknout, ale copak si to můžu dovolit? Jsem v tom jednička. Jenže teď si připadám tak unavená a –"

„Vystrašená," dodal Diaz.

„Z budoucnosti? To si piš!"

„Tak to nemyslím. Bojíš se být šťastná."

Vykulila na něho oči, protože měl pravdu a ona si ji odmítala přiznat.

„Proč si namlouváš, že nemáš právo na štěstí? Trestáš se tím za to, že jsi dovolila, aby ti ukradli Justina?" udeřil na ni nemilosrdně. „Myslíš si, že nesmíš mít dalšího manžela, další dítě, protože jsi byla špatná matka a nedrželas ho na tom tržišti dost pevně? Je to tak?"

Milla naprázdno zapolykala. Jako by jí na plíce padla olověná tíha, srdce se jí na okamžik zastavilo. Ještě nikdy jí nikdo nevyčetl, že by to byla její vina, bojovala přece jako lvice, málem za to zaplatila životem – v zápase o dítě ji zarazil až nůž v ledvinách. A přesto se po celých deset let rvala s hluboko zažraným vědomím, že svoje dítě

zklamala, že ho neuchránila. „Já… neměla jsem ho na tržiště vůbec brát,“ zajíkla se nezvučně. „Bylo mu teprve šest týdnů. Byl ještě moc maličký –“

„Copak jsi ho mohla nechat doma samotného? Nebo jak jsi to měla udělat?“

Mille se roztřásly rty. Ach bože, přesně tahle otázka se jí donekonečna honila hlavou. *Co jiného měla udělat?* Určitě existovala ještě jiná možnost, ale ona na ni nedokázala přijít, nenapadlo ji to, protože jinak by ti chlapi Justina nikdy neukradli.

„Nemyslíš, žes už všechnu vinu – pokud ses vůbec provinila – dávno smazala tím, cos udělala pro tu spoustu ztracených dětí, které jsi objevila? Co ještě musíš udělat, abys sama sobě dokázala odpustit?“

Měla jsem ho nechat doma. V bezpečí.

Diaz k Mille přistoupil, svezl se do dřepu a uchopil ji za ruce. Studený chladný vítr jí čuchal světlé kučery. „To proto ses ho vzdala? Aby ses potrestala?“

„Ne, vzdala jsem se ho, protože to bylo správné.“ Všimla si, že Diaz se chvěje. Celou tu dobu tu s ní byl pouze v tričku. Bez rozmýšlení rozevřela přikrývku a přivinula ho k sobě do tepla. Vmžiku se role vystřídaly, Diaz seděl v křesle a Milla se mu choulila na klíně, hlavu na jeho rameni. Přikrývka je teď hřála oba najednou.

„Život je přece prima,“ pošeptal jí něžně a konečkem prstu objížděl linii rtů. „A na štěstí má právo každý, věř mi!“

Už jenom z té představy měla pocit, že balancuje na okraji útesu a bojuje s vichrem, který se ji snaží srazit do propasti. „Ještě je moc brzy.“

„Deset let. Našla jsi svého syna a zachovala ses tak, jak bylo pro něho nejlepší. Na co chceš ještě čekat?“

„Prostě chci.“ A jakoby v sebeobraně dodala: „Jak jsi přišel na to, že zrovna manželství s tebou mi přinese štěstí?“

„Dokážu tě udělat šťastnou. Fakt.“

A já zase tebe, přiznala si v duchu. Až se jí při té vyhlídce zatočila hlava. Byl složitý, zvláštní muž. Kdyby ho odmítla, se svou samotářskou povahou by se jen těžko někdy oženil. Ona představuje jeho první a poslední pokus o normální život.

Jako kdyby život s Jamesem Diazem mohl být normální! „Manželství by bylo nesmysl! Co o sobě vlastně víme? Vždyť jsi mi ani neprozradil, kolik ti je.“

„Třicet tři.“

„Jako mně. Kdy máš narozeniny?“

„Sedmého srpna.“

„Propána, tak to jsem starší než ty! Já jsem se narodila sedmadvacátého dubna!“

S údivem sledovala, jak se mu koutky úst rozjíždějí do stran. „Vždycky jsem byl na starší.“

Praštila ho pěstí do prsou a za trest dostala tak vášnivý a hluboký polibek, až se jí zatmělo před očima. Když ji pustil, zabořila se mu studeným nosem pod ucho a zhluboka vdechla jeho vůni. Toužila odpovědět ano. Milovala ho víc, než věřila, že kdy ještě bude muže milovat. Nebyl jednoduchá osobnost, ale v mnoha směrech si navzájem úžasně vyhovovali. S ní si dokázal nejenom povídat, ale i smát se a vtipkovat.

Na druhou stranu měla pravdu, že je čeká hromada problémů. „Co bys dělal? Kdybychom se vzali, těžko by ses mohl honit po celém Mexiku za lotry a riskovat, že tě přitom zabijou –“ Nedořekla, nechtěla na to ani pomyslet.

„Něco bych si našel.“

Milla si ho zkusila představit někde v kanceláři. K smíchu! Náhle si uvědomila, že přemýšlí o budoucnosti.

„Bojím se,“ přiznala na rovinu. „Je to na mě moc hrrr. Nejdřív se musím trochu vzpamatovat. Těch problémů by bylo hrozně moc.“

Opět ji políbil a přitiskl k sobě tak pevně, jako by měl o ni strach. „No dobře, beru. Zeptám se tě v příštím roce.“

Když ji za ruku odváděl do ložnice, Mille došlo, že Nový rok bude za tři týdny.

30.

„Mamí! Thane mi trhá sešit s úkolem! Ať toho *nechá*!“

Milla sice nepřestala míchat omáčku na špagety, ale aspoň vrhla ustaraný pohled směrem k obývacímu pokoji, odkud se ozývalo stále silnější vřískání. „Jamesi! Odveď Thanea od Linney!“

James už tam mířil i bez říkání. Jekot zesílil, zřejmě na důkaz toho, že Thaneovi sebraly úkoly jeho sestřičky. Poté se v domě rozhostilo ticho, přerušované jen otráveným brbláním holčičky skloněné nad úlohou. Ve dveřích kuchyně se objevil James, kterému na krku visel rozhihňaný Thane. „Co s ním mám udělat?“

„Hraj si s ním. Nebo ho přivaž k židli, jak sám chceš.“

U kuchyňského stolu si šestiletá Zara pracně a poctivě procvičovala psaní písmenek. Zvedla k matce vážná tmavá očka. „Přivázání by se mu nelíbilo, mami.“

„To byl vtip, broučku.“

Ze všech tří sourozenců byla Zara nejvíc po Diazovi, vzhledem i svou vážnou, zadumanou a uzavřenou povahou. Linnea byla sebejistý rošťák, všude se protlačila jako první, zatímco Zara postávala stranou a pozorovala. Milla v letu vyšetřila pro mladší dcerku pohlazení a James zatím odnášel Thanea ven, aby ho zabavil pohybově náročnou a – aspoň jak Milla doufala – nedestruktivní činností.

Thane byl neplánované dítě, narodil se přesně dva dny po jejích jednačtyřicátých narozeninách. Po dvou dcerách už dalšího potomka neplánovali, ale prasklý kondom se postaral o zplození chlapečka, který se správně měl jmenovat Hurikán. Thane se uměl dokutálet a domrskat do

vybraného cíle ještě dřív, než se naučil lézt. Neexistovalo nic, co by nechtěl prozkoumat, a nic, co by neprozkoumal, když se jednou rozhodl to prozkoumat. Teď mu byly dva roky a Milla začínala uvažovat o svěrací kazajce – pro sebe.

Zvláštní, jak si život s nimi poradil. S Diazem žila už devět let. Se svatbou čekala, dokud nebylo jasné, jestli seženou práci, která by neubližovala rodině. Milla zůstala u *Pátračů,* ale vedení práce v terénu postoupila Joann Westfallové. Sama se věnovala shánění finančních prostředků, což byla nikdy nekončící dřina, ale naštěstí s ní souvisel plat a pravidelná pracovní doba. Nu, a Diaz testoval zbraně pro vojsko a působil jako poradce policie a soukromých detektivních agentur. Když jí James prozradil, že si sehnal civilní práci, Milla se málem rozplakala úlevou, protože v hloubi duše nevěřila, že se svou kvalifikací a praxí dokáže najít slušné zaměstnání. Boháči z nich nebudou nikdy, ale žili si celkem slušně.

Původně bydleli v jejím řadovém domku, ale Milla rychle pochopila, že pokud se tam nezblázní James, zblázní se ona z něho. Chyběl mu prostor, svoboda, vadili mu sousedi. Nakonec objevili starší příjemný dům na kraji města, dost o samotě, aby vyhovoval Jamesovi, a dost blízko civilizace, aby to pro Millu bylo pohodlné. Přestěhovali se tam ještě před narozením Linney, oplotili zahradu, aby se dítěti nic nestalo, a byli naprosto spokojení.

Spokojení? Ne, byli šťastní. Millu rychle přešel všechen strach ze soužití s Diazem. Mimochodem, dodnes se musela hlídat, aby mu říkala křestním jménem.

Při pohledu na děti dovádějící s otcem jí pukalo srdce štěstím. Z Linney měl nejdřív strach, obcházel ji jako časovanou bombu, ale ochotně se naučil přebalovat prdelku a utírat pusinku. Měl jediný problém, a sice

neuměl od dětí vyžadovat kázeň. Nesnesl dětský pláč ani smutné oči, takže vždycky ustoupil a všechno jim dovolil. Zlého policajta dělala v rodině Milla. Občas měla dojem, že i kdyby se ukřičela, děti se stejně budou houpat na lustru, ale současně si přiznávala, že to jsou normální, chytré, čilé, zvídavé a většinou i poslušné děti, což znamenalo, že občas by se z nich člověk zbláznil.

Vlastně za to byla vděčná, protože během těhotenství se děsila, že vzhledem k zážitku s Justinem se z ní vyklube hystericky ochranitelská matka. Díkybohu, že Linnea byla tak vzorné přizpůsobivé miminko. Než se narodila Zara, Milla se stačila uklidnit. Potom si vychutnali čtyři víceméně pokojné roky – než se narodil Thane. Ty dva roky, co uběhly od jeho narození, byly báječné, plné radosti, ale klidné ani náhodou.

„Nechceš si umýt ruce a pomoct mi s prostíráním?“ zeptala se Zary, která okamžitě odstrčila úkoly a letěla do koupelny.

Linnea vypískla: „Já taky!“ a hnala se úprkem za mladší sestrou.

Milla postavila na stůl velkou mísu salátu a mrkla na rohlíky do trouby. Už krásně zezlátly, takže je vytáhla a urovnala do košíčku. James se vrátil s Thanem a šel mu z tvářiček a tlapek opláchnout aspoň tu nejhorší špínu, zatímco Milla vyklopila špagety do cedníku.

Holčičky rovnaly talíře a příbory a přitom nezavřely pusu. Vtom se ozval domovní zvonek. Milla si povzdechla. Takhle to bylo vždycky – kdykoliv přišla neohlášená návštěva, pak bez výjimky ve chvíli, kdy se chystali zasednout k jídlu. „Jdu tam,“ oznámila Jamesovi, který zrovna vynášel kopajícího Thanea z koupelny.

Otevřela dveře a vzhlédla k urostlému mladíkovi, plavovlasému a modrookému. Podlomila se jí kolena a honem se opřela o kliku. V očích ji zaštípaly slzy.

Poznala ho. Sotva uviděla jeho tvář, věděla.

Nervózně si odkašlal. „Omlouvám se, že vyrušuju, ale já – jste Milla Edgeová?“

„Už devět let Milla Diazová,“ šeptla chraptivě.

Chlapec si opět odkašlal a vrhl ostražitý pohled přes její rameno. Poznala, že Diaz stojí za ní, ještě dřív, než ji silnou paží objal kolem ramen a podepřel.

„Já – echm – jsem Zack Winborn. *Justin.* Váš syn,“ vysvětlil mladík úplně zbytečně.

To už měla obličej zalitý slzami, takže na Justina pořádně neviděla. Hlasitě vzlykla a Justin se zatvářil vyjukaně, jenže vzápětí se ten pláč zlomil do smíchu. Popadla ho za ruku. „Tak dlouho jsem na tebe čekala!“ vykřikla a vtáhla syna přes práh.